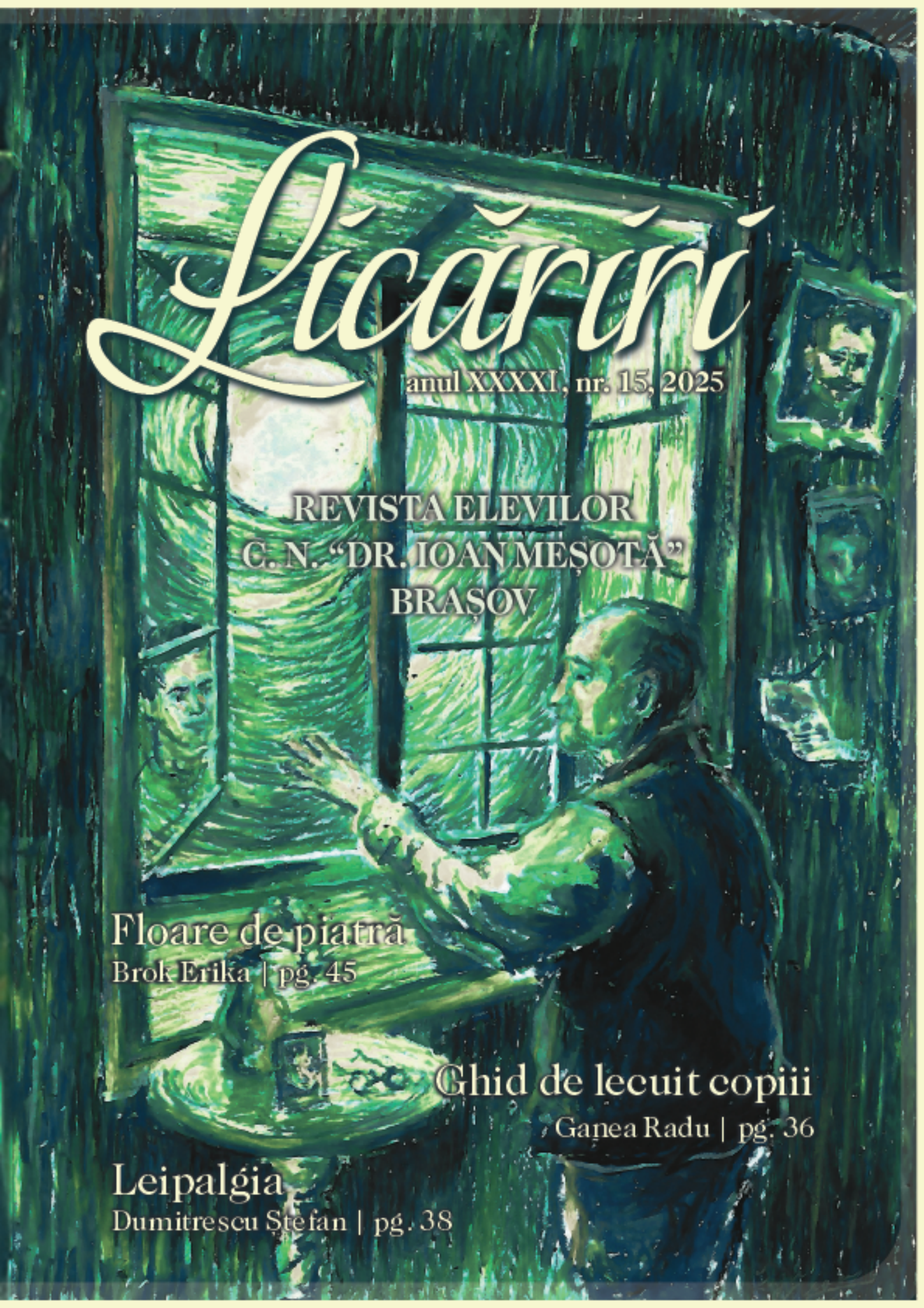
Licăriri

anul XXXXI, nr. 15, 2025

REVISTA ELEVILOR
C. N. "DR. IOAN MEȘOTĂ"
BRAȘOV

Floare de piatră
Brok Erika | pg. 45

Ghid de lecuit copiii
Ganea Radu | pg. 36

Leipalgia
Dumitrescu Ștefan | pg. 38

Director:	prof. Stelian Dorin Frîncu
Director adjunct:	prof. Rodica-Evelina Cîrciu
Coordonator număr:	prof. Daniela Dan
Redactor șef	Daria Bularca, clasa a XII-a E
Tehnoredactare & Design:	David Nicolae Postolache, clasa a X-a E Alexandru Ioan Pîtea, clasa a XII-a C
Grafică copertă:	Eliza Mocan, clasa a XII-a E

Redactare & Copyright:

Iulia Birta, clasa a X-a E — Denisa Ioana Preda, clasa a XII-a E

Teodor Petcu, clasa a X-a F — Ioana Tuduruț, clasa a X-a A

Drăgoiu Alexia, clasa a X-a E — Carla Manea, clasa a X-a A

Alexia Popescu-Oltianu, clasa a XII-a C

Mulțumim pentru colaborare profesorilor:

Baciu Cristina, Burcea Beatrice-Diana, Cîrciu Rodica-Evelina, Cotfas Monica, Creangă Anamaria, Csiki Ana-Maria, Dan Daniela, Dan Raluca, Domocoș Ramona, Frîncu Stelian Dorin, Greif Beatrice, Groza Adela, Hărăbor Magdalena, Lobodă Alina, Mamina Ioana, Manea Ruxandra, Nazâru Mirela, Paler Oana, Rotaru Adriana, Sabău Mirela, Sârghie Raluca, Tripșa Ovidiu, Veres Aniko

Editorial

NOSTALGICI SAU NU, SĂ NAVIGĂM SPRE VISURI MARI

Un nou an pentru revista „Licăriri”, o nouă ediție, o nouă temă. Totuși, în spatele întregii noutăți, în umbra începuturilor și renașterilor, ne găsim într-o oarecare buclă temporală, într-un moment iterativ, datorită sau din cauza poziționării noastre permanente între trecut și viitor, între real și fantastic. Astfel, ajungem prin sugestie la tema din anul acesta, nostalgie și vis. Diferit de anii trecuți prin abstractizarea și lipsa concretizării sale, subiectul tratează mai multe planuri: de la planul temporal, la cel spațial și la cel emoțional. Pentru a clarifica însă reperul universal la care ne raportăm cu toții, vom defini termenii și le vom stabili etimologia. Astfel, termenul nostalgie a rezultat din compunerea prin alăturare a grecescului „nostos” cu semnificația de întoarcere, în special acasă, și a suferinței redate prin „algos”. Însemnătatea cuvântului este convenită așadar prin definiția: NOSTALGÍE, nostalgii, s. f. Sentiment de tristețe, de melancolie provocat de dorința de a revedea un loc iubit, o persoană apropiată sau de a retrăi un episod din trecut. ♦ Dorință (plină de regrete) pentru ceva greu de realizat. – Din fr. nostalgie. Cel de-al doilea termen are însă o semnificație și mai difuză, mai greu de definit și de aproximat semantic. VIS, visuri, s. n. 1. Faptul de a visa; înlănțuire de imagini, de fenomene psihice și de idei care apar în conștiința omului în timpul somnului. ♦ Fig. Atmosferă, imagine, frumusețe ireală. 2. Reverie, meditație, visare. 3. Fig. Iluzie deșartă; gând, idee, aspirație irealizabilă. ♦ Dorință arzătoare.– Lat. visum. Sau se mai poate defini și prin antonimia sa față de realitate și trezie. Ancorarea literară nu e nici ea lămuritoare întru-totul. De exemplu, dacă urmăm firul de idei cărtărescian, după aceste două dimensiuni, urmează melancolia. Noi ne vom opri însă într-o notă mai fericită și vom discuta doar despre primele două accepțiuni ale cuvântului.

Așadar, conduși de congruențele simbolice ale celor doi termeni de mai sus, putem spune că întreaga noastră existență este redată prin repetiții, prin circularități pe care le sesizăm uneori cu greu, însă, când o facem, acestea declanșează un lung și năvalnic șir de emoții și amintiri. Viața noastră este așadar construită printr-o oarecare tehnică a palimpsestului. Navigăm între vise și visuri, căutăm răspunsuri despre prezent, cercetând bezna trecutului, încercăm să distingem între reverii și nostalgii, analizând amalgamul de emoții ce ne împresoară adeseori ființa și descoperim repede cum diferitele trăiri se contaminează între ele sau cum proiecțiile onirice și febra rememorării capătă culorile unor sentimente complexe, nuanțate. Un articol din revista ,,Dilema” propunea de altfel două direcții pentru interpretarea nostalgiei: nostalgia ca dor și nostalgia ca regret. Deci, eșafodajul pe care se sprijină aceste concepte este mai sofisticat decât am crede la prima vedere.

Sigur, cele două direcții alese de noi în acest an pentru a fi tematizate în revista liceului pot părea mai greu de abordat și din punct de vedere științific. Totuși, primele emergențe ale acestui cuvânt, după cele homerice, au fost în domeniul medical. Această „boală endemică” a fost învinovățită pentru multe decese, fiind astfel evidențiată forța sentimentului. Ne putem oare vindeca de ea? Vrem să o facem? Am fi oare dispuși să renunțăm la dorul la care suntem condamnați ca omenire, la sentimentul de apartenență pe care nostalgia ni-l asigură, la admirația pentru trecut în schimbul unui trai lipsit de durerea ireversibilului? Probabil că nu, căci există în natura noastră înscris acest instinct de autochinuire care într-o anumită măsură, ne asigură însă fericirea. Dacă așezăm termenul în relație de omologie, de

sinonimie cu dorul, am putea să-l definim drept sentiment identitar, naţionalist, dată fiind unicitatea lingvistică, internaţională a substantivului care reuşeşte să sintetizeze, în doar trei litere, întregi vieţi, persoane şi nu numai, dacă ne referim la nostalgia paradisului pierdut din religie.

Să ne îndreptăm totuşi privirea spre cea de-a doua temă, şi anume visul. Dacă mai devreme am putut face distincţia dintre regret şi dor, ramurile pe care acest subiect se împarte sunt infinite. O simplă, reductibilă categorisire poate fi realizată prin formele de plural acceptate ale acestui cuvânt. Astfel, vorbim despre vise şi visuri.

Desigur, dacă se caută o abordare ştiinţifică, aleasă va fi prima formă, fiind posibilă definirea şi înţelegerea procesului biologic din timpul somnului, mecanismele pe care corpul, creierul nostru le urmează şi dimensiunea în care, pentru câteva ore, ajungem să călătorim. Continuând pe aceeaşi direcţie, vom analiza abordarea sa în literatură. De pildă, Eminescu recurge deseori la această temă, la acest motiv, atât în proze precum „Sărmanul Dionis", cât şi în numeroase poezii, cea mai cunoscută fiind, bineînţeles, „Luceafărul", unde spaţiul oniric are adesea o structură mitică. In noce, visul are acelaşi scop, produce aceleaşi efecte, mergând mână în mână cu renumitul Morpheus. Comunicarea devine posibilă, limitatul se transformă în ilimitat, timpul îşi retrage graniţele, iar moartea, viaţa, realul şi fantasticul, interiorul şi exteriorul, toate acestea coexistă. Prin vis, întoarcerea în spaţiul originar, al cosmogoniei este permisă, acesta având la bază dereglarea metodică a tuturor simţurilor şi putând lua naştere prin pulverizarea realităţii.

Desigur, putem recurge şi la înţelegerea visului în viziunea unor figuri importante din filosofie şi din lumea literară. De exemplu, Arthur Schopenhauer era de părere că visul este „o scurtă nebunie, iar nebunia este un lung vis". Astfel, ajungem să ne întrebăm: avem oare în cea mai mică măsură vreun control asupra oniricului sau este o entitate la fel de suverană precum nebunia. Am putea spune că voinţa proprie intervine în situaţia celei de-a doua forme de plural, adică în cazul visurilor. Aceste idealuri plăsmuite de noi sunt în totalitate rezultatul dorinţelor noastre, reprezentând un vector al acţiunilor pe care le facem.

Benefice sau nu, nici visul, nici nostalgia nu sunt concepte noi. În jurul secolului XVI, multor britanici le lipsea fumul din căminele lor de care scăpaseră din cauza coşurilor de fum (cf. Bill Bryson, „Acasă. O istorie a vieţii private"). Fie că vorbim de efectul benefic al vetrelor deschise în ceea ce priveşte durerile de cap, fie că vorbim de bunăstarea asigurată de anumite regimuri politice totalitare, oamenii tind să cadă în plasa amăgirii întinsă de nostalgie, tind să uite evenimentele neplăcute din trecutul lor şi să-l privească idealistic. Astfel, ne dorim ca, dacă revista noastră oferă prilejul de a zburda prin visurile despre trecut şi viitor, realitatea să fie în continuare reglată de o doză de raţiune, raţiunea de a ne cunoaşte trecutul şi de a ne asigura că nu vom repeta greşelile făcute.

Ne-ar face plăcere ca puterea cuvântului nostru să se ridice la cea maioresciană în ceea ce priveşte direcţia urmată de noi şi de voi, însă un curent este greu de conturat şi de definit. Aşadar, vom da frâu liber cuvintelor şi dorinţelor celor ce doresc prin acest „manifest" meşotist şi îi vom îndemna să se vindece de frica viselor mai mici conform lui Marcel Proust, trecând la vise/visuri mai mari.

Daria BULARCA,
clasa a XII-a E

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

I. Știință

Misterele visului și activitatea corticală

Visul este o formă de manifestare a subconștientului ce constă într-o succesiune de imagini, sunete, idei, emoții și alte senzații. În timpul unei vieți obișnuite, oamenii petrec în medie șase ani visând.

Stadiile somnului

În timpul somnului, organismul parcurge 5-6 cicluri de 90-110 minute, fiecare fiind alcătuit din două stadii: cel non-REM (care presupune trei etape), urmat de cel REM (rapid eye movement).
În prima etapă a stadiului NREM (non-REM), ochii se mișcă foarte încet și activitatea musculară încetinește. De asemenea, se experimentează contracții musculare bruște, involuntare numite mioclonii, adesea precedate de senzația de cădere în abis.
În a doua etapă, mișcările ochilor se opresc, frecvența cardiacă și temperatura corpului scad. Totodată, undele cerebrale (fluctuații ale activității electrice generate de țesutul nervos din SNC) devin mai lente și apar o serie de unde ocazionale rapide numite fusuri de somn.
În a treia etapă, se observă unde cerebrale extrem de lente și lipsa oricărei mișcări a ochilor sau spasme musculare, fapt care favorizează somnul profund. Persoanele trezite în această perioadă sunt ametițe și dezorientate pentru câteva minute.
În stadiul REM, ritmul cardiac, respirația și mișcările ochilor devin din ce în ce mai rapide, iar creierul, mai activ. Intervalele REM ocupă 20-25 % din timpul total de somn. Majoritatea viselor apar în somnul REM (desigur, acest interval poate apărea neînsoțit de experiența visului, care se

poate manifesta și în celelalte etape ale somnului). Persoanele care sunt trezite în stadiul REM, sunt capabile să descrie ce imagini au văzut.
În timpul somnului REM, lobii frontali (care au rol în formarea memoriei) sunt inactivi. Astfel, în cazul în care persoana nu se trezește în timpul acestei perioade, există o probabilitate de numai 5% ca ea să conștientizeze ce a visat, întrucât informația nu a fost stocată. În plus, uitarea poate fi cauzată și de modificări la nivelul anumitor neurotransmițători, în special acetilcolina și norepinefrina (noradrenalina), în timpul somnului REM, tonusul neocortical fiind susținut, în principal, de acetilcolină (care are rol în procesul de memorie).

Stadiul REM

Somnul REM se caracterizează prin activarea regiunilor trunchiului cerebral și implică stimularea unor părți ale sistemului limbic, în special a amigdalei, dar și ale cortexul prefrontal. Amigdala are rol în formarea senzației de frică, anxietate, stres, influențând modul în care reacționăm la situații potențial periculoase. Aceasta se află în strânsă legătură cu hipotalamusul, care, în astfel de cazuri, coordonează răspunsurile fiziologice asociate fricii, cum ar fi creșterea ritmului cardiac și a presiunii sanguine, prin activarea sistemului nervos simpatic.
Totodată, hormonul cortizol este important în controlul sistemelor de memorie în timpul somnului. Au fost observate niveluri ridicate de cortizol în timpul somnului REM. Hormonul afectează interacțiunea dintre hipocampus și neocortex, care are un impact asupra unui anumit tip de consolidare a memoriei, ce ar putea afecta atât conținutul, cât și calitatea viselor. În somnul NREM, această interacțiune nu este perturbată și apar amintiri episodice tipice.
În ceea ce privește activitatea corticală, somnul REM, spre deosebire de cel NREM, include activarea cortexului occipital, în special a ariilor de asociație vizuală. Cortexul prefrontal dorsolateral (DLPFC) este dezactivat în somnul REM. Activitatea DLPFC este prezenă în timpul diferitelor acțiuni, care implică „gândirea concentrată de veghe” (spre exemplu, citirea, scrierea, efectuarea calculelor și rezolvarea unor exerciții), acesta fiind motivul pentru care astfel de activități sunt aproape absente în visare.
Ca urmare, leziunile destul de mari care implică DLPFC nu au produs încetarea visării. A fost demonstrat, totuși, că accidentele vasculare cerebrale sau afectarea mai multor regiuni corticale (inclusiv cortexul prefrontal bazo-medial), duc la absența viselor.

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

În ce constă visul?

Facem conexiuni tot timpul, sau cel puțin când cortexul este activat, dar și în timpul somnului, visul fiind „hiper-conectiv”. Visarea implică conexiuni mai largi și mai libere decât în gândirea concentrată

de veghe, deoarece, în starea de veghe, există o tendință de dezvoltare liniară a imaginilor specifice, de obicei ghidate de o sarcină sau un scop specific. De exemplu, în ceea ce privește mintea umană, în timpul somnului, rareori imaginează un spațiu generic, mai degrabă caută un topos din propria memorie. Visul este format prin contopirea unor fragmente de imagini ale unor locuri cunoscute, care nu ar avea o legătură directă unele cu altele (de pildă, o casă care se continuă cu un hol sinistru, ce duce spre un bazin olimpic).

Experiment

Activitatea de vis REM a persoanelor care suferă de insomnie: o comparație sistematică cu cei care dorm bine, studiu realizat de Alexandra D Pérusse, Joseph De Koninck, Maude Pedneault-Drolet, Jason G Ellis și Célyne H Bastien.
Obiectivul studiului a fost compararea pacienților cu insomnie primară (IP) cu cei care au un somn obișnuit (CSG - good sleeper controls).
Au fost investigați 12 pacienți cu IP și 12 GSC (cu vârsta cuprinsă între 30 și 45 de ani), timp de cinci nopți consecutive, în a treia și a cincea subiecții fiind treziți din somnul REM.

Grupurile se aseamănă în privința frecvenței reamintirii viselor. Experiențele pacienților cu IP au fost caracterizate de mai multe elemente negative, spre deosebire de CSG, care au avut tendința de a cuprinde mai multe emoții pozitive.
Aceste rezultate sugerează că stările negative caracterizează visele pacienților cu IP, ceea ce este în concordanță cu experiențele lor din starea de veghe. O posibilă explicație ar putea fi hiperexcitarea care exacerbează mentalitatea deprimantă înainte de somn, contribuind astfel la o calitate mai slabă a acestuia. Lipsa diferențelor în frecvența reamintirii viselor se datorează cel mai probabil procedurii de trezire forțată.

Visul și oamenii de știință

Sigmund Freud, neurolog, fondator al psihanalizei, a afirmat că visul este „calea cea mai ușoară de acces la inconștient", conducându-ne în profunzimile sufletului și dezvăluindu-ne cele mai ascunse dorințe.
Pe de altă parte, au existat și cazuri excepționale, în care visul a avut rolul de predestinare, de dezvăluire a unor informații ulterior descoperite. În urma unui simplu vis, Otto Loewi a realizat cercetări, ce au dus la descoperirea transmiterii chimice a informației nervoase, care i-a adus Premiul Nobel pentru Medicină în 1936. De asemenea, în 1865, August Kekulé, chimist german, a prezentat catena ciclică a benzenului, în urma unui vis, în care un șarpe își mușca coada.
Așadar, desfășurarea întâmplărilor dintr-un vis poate fi influențată de stările trăite în ziua respectivă, precum și de aspirații, dorințe. În timpul somnului, persoana nu poate controla evenimentele ce se petrec în vis, întrucât acestea reprezintă forme de manifestare a subconștientului. Visele reprezintă o consecință a somnului, care este necesar pentru o dezvoltare fizică și psihică armonioasă, refăcându-se rezervele energetice.

Bibliografie și Webografie
„The Nature and Functions of Dreaming" de Ernest Hartmann
https://voifidoctor.wordpress.com/wp-content/uploads/2012/03/tratat-fizio-1-guyton.pdf
https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC4291908/
https://www.curioustem.org/stem-articles/what-happens-when-we-dream

Sarah Lorena REIT,
Clasa a X-a E

O ABORDARE ȘTIINȚIFICĂ ÎN INTERPRETAREA VALENȚELOR CREAȚIILOR ȘI A VISURILOR CREATOARE

Structura oricărei creații presupune două componente interdependente: **nucleul ideatic**, o colecție de experiențe, concepții, sentimente și raționamente pe care autorul le investește în creația sa, liantul fiind visul creator, adică un amalgam de surse de inspirație conștiente și inconștiente care acționează ca forță motrice în desăvârșirea operei, respectiv **cumulul de mijloace de expresie**, care alcătuiesc forma de prezentare și interfața de comunicare între creator și receptorul creației sale.

Visul creator este un proces psihologic de imaginație dus la desăvârșire și este, prin urmare, supus încadrării într-un tipar de personalitate, adică inspirația nu poate fi independentă de înclinațiile artistului. Una din dimensiunile acestui proces este un vis profund rațional și abstract, o dorință care îl ghidează pe creator în conceperea și realizarea operei. Nu toți creatorii visează să creeze **artă,** există, spre exemplu, creatori care visează să **experimenteze**, pentru ei opera este un dispozitiv de cercetare socială, de sondare a identității și a alterității; visul altor creatori este de a **inova**, fiind mânați de dorința de a (se) inventa și de a (se) reinventa, în cele din urmă, am identificat dorința de a **provoca**. În cele ce urmează, voi propune un sistem științific care să lege visul creator de operă, deschizând o cale metodică în explorarea valențelor a ceea ce considerăm sau nu artă.

1. O încercare (eșuată) de reprezentare unidimensională a creațiilor

Prima distincție pe care o văd obligatorie în ce privește creațiile este aceea între **artă** și **experiment**. Arta are granițe mai rigide, are tipare convenționale (specii literare, muzicale, plastice etc.). o metodică bine fundamentată teoretic și, nu în ultimul rând, are ca scop o comunicare emoțională onestă cu receptorul. Arta își propune să impresioneze și să încânte, iar onestitatea rezidă din faptul că atât emițătorul, cât și receptorul sunt permanent conștienți de scopul acestei comunicări.

Experimentul, în schimb, este practic nelimitat în mesaj și în forma de exprimare și este mai variat în comunicarea cu receptorul operei. Comunicarea poate fi, de la profund emoțională la preponderent rațională și este mai puțin onestă. Experimentul se distinge de artă prin faptul că este, prin natura sa, egoist – scopul său principal este de a-i oferi informații celui care îl construiește. Cel care experimentează poate găsi limitele sale în încercarea de a transmite ce nu a mai fost transmis sau cum nu a mai fost transmis, dar, mai ales, se angrenează în studiul receptorilor săi.

Creatorii unui experiment, sunt, prin urmare, în poziția de a observa omul reacționând la situații complet noi, la stimuli noi. Și, aidoma experimentului științific, există succese și eșecuri. Experimentele de succes devin parte din corpul artei și integrate în clasificarea metodico-științifică, de exemplu teatrul absurdului, experimentele eșuate continuă să se propage ca fenomene de nișă, fără a fi acceptate ca artă propriu-zisă, de exemplu muzica harsh noise, valoroasă mai degrabă prin reacțiile celor care intră pentru prima dată în contact cu astfel de compoziții.

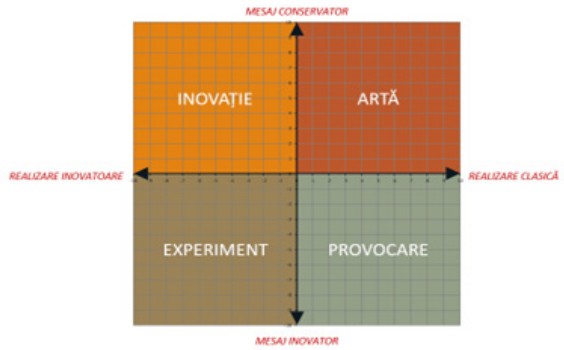
Această clasificare este, însă, problematică întrucât nu distinge între conținut și mijloacele de expresie. Astfel, a discuta un subiect tabu într-o manieră clasică (ce au făcut decadenții secolului al XIX-lea) și a discuta un subiect deja cunoscut într-o manieră complet originală (opțiunea neomoderniștilor șaizeciști, de exemplu) este, conform acestui sistem, în egală măsură experimental, deși motivația, intenția și inspirația sunt fundamental diferite.

2. Construcţia sistemului bidimensional

Problema de reprezentare menţionată anterior poate fi rezolvată introducând un sistem bidimensional, reprezentat ortogonal în plan. Pe axa verticală, este reprezentat mesajul – în sensul pozitiv, clasic, iar în sensul negativ, inovator. Axa orizontală este rezervată mijloacelor de expresie – în sens pozitiv, o exprimare tradiţională, în sens negativ, inovaţii şi experimente.

În aceste condiţii, cele patru sectoare ale planului corespund câte unui tip de creaţie, cu particularităţile proprii:

- **Artă** – mesaj clasic, exprimare tradiţională
- **Provocare** – mesaj inovator, exprimare tradiţională
- **Experiment** – mesaj inovator, exprimare neconvenţională
- **Inovaţie** – mesaj clasic, exprimare neconvenţională

Arta

Este reprezentată de lucrările care sunt considerate universal frumoase, care comunică teme generale. Creaţiile artistice sunt reprezentări familiare şi echilibrate, care caută perfecţiunea şi armonia estetică şi sunt, în mod obligatoriu, supuse probei timpului. În funcţie de orientarea cultural-estetică, arta îşi propune să se raporteze diferit la realitate. Intenţia unui creator de operă de artă este de a-şi comunica sentimentele şi de a-şi impresiona receptorul.

Provocarea

O creaţie este o provocare dacă se foloseşte de instrumentele considerate de regulă artistice pentru a transmite un mesaj nou, absurd sau tabu. O creaţie devine provocatoare dacă mesajul este uşor de descifrat folosind convenţiile artei, în acest fel reuşind să-şi uimească spectatorii. Provocările se inspiră din aspecte neexplorate sau marginalizate ale realităţii. Proba timpului poate oferi recunoaştere unei provocări ca având valoare artistică, extinzând universul tematic convenţional. Intenţia creatorilor unor provocări este de a-şi nelinişti, oripila sau şoca receptorii.

Experimentul

Sunt experimentale toate acele creaţii ancorate în neconvenţional şi în necunoscut, care încalcă normele expresiei artistice şi nu au în mod obligatoriu un scop estetic. Proba timpului, de asemenea, poate transforma experimentul în forme de artă convenţională, atribuindu-le unor curente artistice. Un creator care experimentează are ca scop testarea limitelor cunoaşterii şi exprimării, creaţia sa trăgându-şi seva din universuri necunoscute.

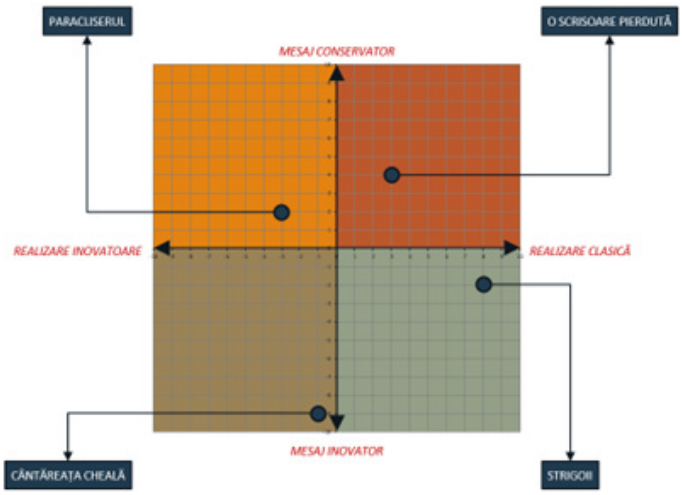
Inovaţia

Numim drept inovative acele creaţii care reuşesc să transmită teme universale şi idei vechi prin mijloace noi. Pentru creatorii inovatori, mesajul este ascuns sau secundar, perfecţionarea şi reinventarea codului şi limbajului fiind prioritare. În timp aceste inovaţii pot fi încorporate în expresia artistică şi în imaginarul unor artişti. Creatorul care îşi propune să inoveze, visează, în fapt să reinventeze felul în care se poate exprima şi pune, adesea, forma înaintea fondului.

În cele ce urmează, voi analiza mai multe exemple de aplicare pentru diferite forme de creaţie, pentru a explora aplicabilitatea modelului.

Studiu de caz 1 – Teatru

Piesa „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale este un exemplu de **artă** – transmițând un mesaj puternic ancorat în realitatea epocii (și în realitatea zilelor noastre!), respectând toate convențiile unei piese de teatru, construind personaje arhetipale. Piesa nu se îndepărtează de reper, având în vedere că tematica pe care o abordează poate fi considerată provocatoare de un observator foarte conservator (mahalaua, corupția, abaterea morală nepedepsită), iar felul în care Caragiale se joacă cu limbajul personajelor sale anticipează absurdul (de altfel, personajele lui Caragiale l-au inspirat pe Eugène Ionesco).

Am ales „Paracliserul” lui Marin Sorescu ca exemplu de **inovație** – transmițând tematica profundă, clasică a condiției umane și a raportului dintre om și divinitate, a dihotomiei credință-tăgadă într-un scenariu nou, cu un singur personaj, care poartă un monolog interior sub formă dialogată și care trebuie să reprezinte numeroase arhetipuri, care să compună esența omului. Am reprezentat piesa aproape de reper, întrucât convențiile dramatice nu sunt flagrant încălcate, iar mesajul apoteozei-nebunie este anti-dogmatic.

Cadranul **experimentului** este reprezentat de „Cântăreața cheală”, de Eugène Ionesco. Tematica absurdă, indescifrabilă este susținută de încălcări ale convențiilor teatrale. Din punctul de vedere al realizării, piesa lui Ionesco mimează îndeaproape o piesă obișnuită, motiv pentru care se află foarte aproape de axa verticală, mesajul pe care îl transmite este radical, prolix, dar totodată ascuțit, o codificare dialogică a unui episod din viața dramaturgului absurdului; după cum mărturisea Ionesco, ideea piesei provine dintr-o încercare de-a sa nereușită de a învăța limba engleză transcriind fraze. Greșelile, inversiunile cuvintelor, alunecările de sens, omisiunile din caietul tânărului Ionesco se regăsesc în discursurile personajelor primei sale piese de teatru, un veritabil experiment reușit, care întemeiază un nou curent stilistic.

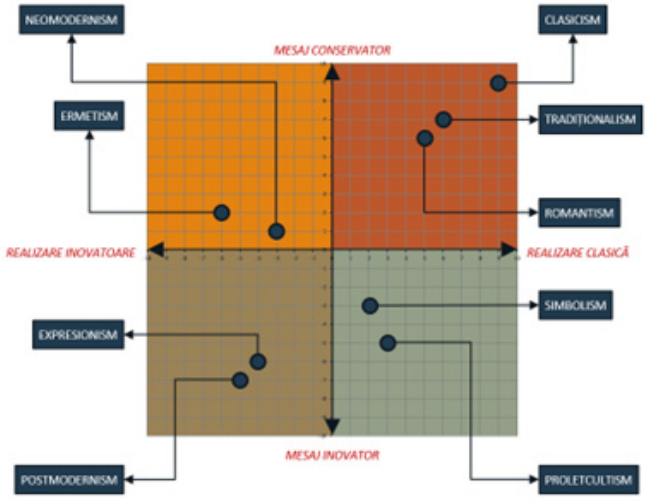
„Strigoii”, de Henrik Ibsen, este o piesă de teatru ilustrativă pentru **provocare**. Fidelă în respectarea convențiilor dramei de salon, piesa aduce în discuție un mesaj privitor la imoralitate ca morb ereditar. Fiind structural foarte asemănătoare cu alte creații ale epocii, prezentarea fără perdea a decăderii morale și legătura dintre bolile moștenite și vicii sunt șocante (o abordare scandaloasă pentru momentul scrierii) și încadrează opera în cadranul provocărilor.

Studiu de caz 2 – Curente poetice

Clasicismul: „Poezia este mai filosofică și mai serioasă decât istoria, pentru că exprimă universalul, în timp ce istoria exprimă particularul.” – spunea Aristotel în Poetica. Poezia clasică, are, prin urmare, ca scop tematic să exprime esența umană, folosind forme fixe, motiv pentru care se potrivește în colțul din dreapta-sus, în cadranul **artei**.

Romantismul: După gânditorul și poetul romantic William Wordsworth, poezia este „emanația spontană a unor sentimente puternice”, dovadă o

reorientare tematică și, implicit, o relaxare a canoanelor. Poezia romantică, păstrează, în mare măsură formele, prozodia și structura și are o tematică, în general, convențională, astfel că se potrivește în centrul cadranului artei.

Simbolismul: La întemeierea mișcării simboliste, Jean Moréas notează în „Manifestul simbolist" că „poezia simbolistă caută să îmbrace ideea într-o formă sensibilă, dar nu pentru ea însăși, ci pentru a sugera ideea" – adică simboliștii folosesc formele poetice ale romanticilor și le pun în slujba unor idei noi, în slujba unor universuri noi, care se situează la periferia moralei, percepute ca decadente. În acest context, am încadrat acest curent în categoria **provocărilor**.

Expresionismul: Pentru expresioniști, ideea poetică este redefinită, este decuplată de lumea exterioară și strâns racordată la interioritate, iar expresia este paroxistică, formele de comunicare eliberate de canoane, libere să exprime intensitatea trăirilor eului. După Georg Trakl, „Poezia este un strigăt al ființei, un ecou al unei lumi interioare zdrobite". În acest context, consider acest curent un **experiment** al poeticii interbelice.

Ermetismul: Poetica ermetică transmite sentimente și valori universale, însă aplică mesajului inițial o serie de coduri simbolice, care au corespondent în filosofie, în matematică, în logică. Astfel, poezia ermetică se situează în cadranul **inovației**. O ilustrare a concepției ermeticilor asupra poeziei o putem extrage din arta poetică implicită barbiliană intitulată „Poartă" – în poezie se găsesc „Raiuri divulgate" (adică mesaje tainice care trebuie aflate), arta lirică presupunând o fecundare alogenă a ideilor, izomorfă unui produs cartezian – „Suflete-n pătratul zilei se conjugă".

Tradiționalismul: George Coșbuc afirmă: „Poezia nu e altceva decât înflorirea cuvântului în sânul neamului". Reacționând la tendințele inovatoare, provocatoare și experimentale, tradiționaliștii propun o reluare a valorilor străvechi și o respingere a evoluției formelor poetice, în acest caz, acest curent conservator având caracter de **artă**.

Proletcultismul: Curentul literar aservit primei etape a comunismului în blocul socialist este, din punctul meu de vedere, o **provocare**. Transmițând ideile într-un mod convențional, simplu și accesibil receptorilor, mesajul propus este revoluționar, anti-religios, bazat pe noua morală a marxism-leninismului. Provocarea proletcultiștilor este una care țintește la strivirea visului creator: „Poezia este armă politică; nu e timp de visuri, trebuie să trezim masele.", spunea Vladimir Maiakovski, poet al Georgiei sovietice.

Neomodernismul: Ca primă mișcare literară neaservită ideologic din România comunistă, neomoderniștilor nu le este permis să exploreze mesaje noi, astfel încât poeții generației șaizeciștilor rămân fideli unor teme universale. Explorările și exercițiile lor sunt însă înspre a inova expresia poetică, după cum afirma Nichita Stănescu: „Limbajul nu este doar un mijloc de comunicare, ci și o formă de a face să existe ceea ce încă nu există". Pentru acești poeți, a inventa o limbă „poezească", „singura țară în care

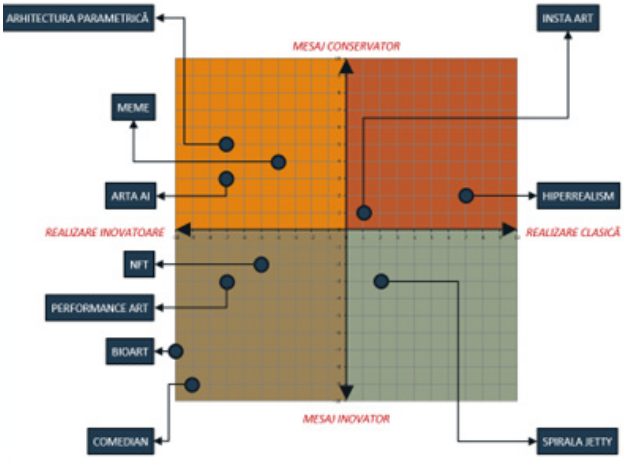
trăim cu toții" este un scop declarat și o nevoie pentru a eluda cenzura.

Postmodernismul: În ce privește curentul poetic sub influența căruia ne aflăm, există o mare neomogenitate de idei și visuri creatoare, atât ca mesaj transmis, cât și ca mod de expresie. Având în vedere acest caracter eclectic, nu pot considera această perioadă decât ca pe un **experiment**.

Studiu de caz 3 – Arta secolului XXI

Am încercat să aplic aceste criterii pentru diferite forme de creații contemporane, specifică secolului XXI, identificând experimente, inovații și provocări.

Artă: Curentul hiperrealist este o orientare estetică care valorifică respectarea fidelă a detaliilor realității. Realizarea este extrem de conservatoare, mesajul este clasic, cu diferențe față de mesajele artei convenționale, atrăgând atenția asupra unor detalii care adesea nu sunt observate.

InstaArt este o formă de realizare a unor colaje fotografice, însoțite, eventual, de muzică, destinate a fi postate pe rețele sociale precum Instagram. Deși necesită o oarecare inovație tehnologică, această formă de creație urmărește o estetică convențională.

Provocare: Spirala Jetty este o sculptură granitică de mari dimensiuni, sub Marele Lac Sărat, asemănătoare cu sculpturile neolitice de pe continentul American. Arta este realizată clasic, în acord cu vechi tehnici sculpturale, mesajul este, însă, provocator. Creația a fost construită astfel încât să fie vizibilă doar în momentul scăderii nivelului apei, atrăgând atenția asupra pericolelor ecologice la care suntem expuși.

Experiment: Creațiile experimentale s-au dezvoltat rapid în secolul al XXI-lea, sub diferite forme. NFT-urile sunt forme de artă digitală care sunt transformate în criptomonede. Un NFT poate fi reprezentat de orice creație – fotografie, videoclip, audio etc., scopul acestui tip de artă fiind reiterarea unicității și a proprietății asupra fiecărui jeton. În NFT-uri, realizarea este neconvențională, iar mesajele transmise uneori pot fi absurde sau încifrate.

Performance Art este un curent de creații care se folosesc de corpul creatorului, inventat de Yoko Ono. Principala caracteristică este ne-repetabilitatea – o punere în scenă a unui astfel de act de creație este unică. Mesajele transmise îmbină convenționalul (teme introspective) cu modernul (piese care au în centru sustenabilitatea), iar realizarea poate atinge forme extreme.

Comedian este o lucrare controversată, făcută celebră de licitațiile de artă contemporană. Această lucrare nu are o existență fizică, deținerea ei constă în dreptul de a o replica. Realizarea ei presupune lipirea unei banane cu bandă adezivă pe un perete, la 1,6 metri de podea și este complet neconvențională, iar mesajul abstract, conform creatorului, este un experiment social care urmărește să vadă în ce măsură oamenii pot cumpăra un concept în loc de o operă de artă fizică.

BioArt este o formă de creație experimentală extremă, care își propune să exploreze relația dintre om și divinitate (o temă clasică) și imixtiunea științei în actul artistic. Ca mijloc de realizare, a

fost aleasă manipularea genetică a unor organisme, cu obținerea unor mutanți care transcend biologia cunoscută.

Inovație: Arta A.I. presupune realizarea unor opere de artă cu structură și tematică convențională cu ajutorul algoritmilor de inteligență artificială. Muzica, literatura sau filmul se pot adapta în acest fel, transmițând un mesaj clasic printr-un mijloc de expresie nou, bazat pe tehnologia momentului.

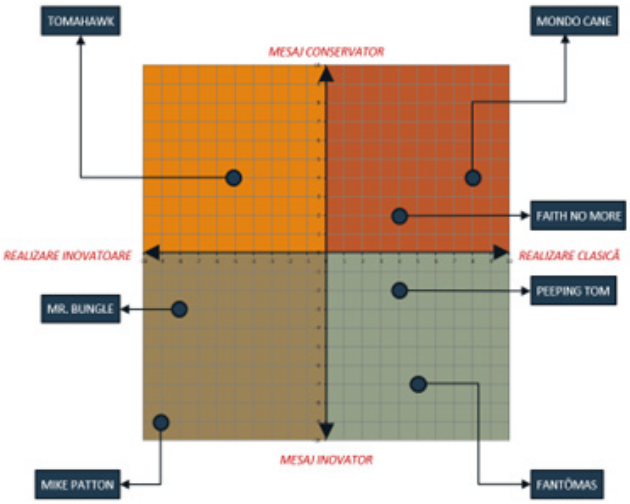
Arhitectura parametrică este un stil arhitectural care include clădiri proiectate pe calculator. Pentru ca o construcție să se încadreze în această categorie, trebuie să fie imposibil (din punctul de vedere al complexității) să fie proiectate doar prin desen pe hârtie. Aceste exemple de artă arhitectonică au același rol și aceleași valențe creative precum clădirile proiectate clasic, diferă doar modul de realizare.

Meme-urile sunt creații umoristice în formă imagine sau videoclip care circulă pe rețelele sociale. Mesajul lor este comic, valorificând adesea sursele clasice de inspirație ale comediei, explorate încă din antichitatea greacă, însă mijlocul de expresie este adaptat la canoanele comunicării digitale.

Studiul de caz 4 – Muzică de avangardă

Vocalistul american Mike Patton este cunoscut ca promotor al muzicii de avangardă care aparține tuturor celor patru cadrane. Membru al peste 10 formații și proiecte, Patton a inventat o varietate de genuri muzicale și s-a adaptat cu succes în numeroase altele, de-a lungul carierei de 35 de ani. Muzica sa, în fapt, m-a încurajat în acest studiu al creațiilor experimentale. Diagrama reprezintă cele mai cunoscute dintre aceste formații și poziția lor:

- Faith No More – folosește o instrumentație clasică de funk și rock și transmite mesaje universale, care variază de la dragoste, la responsabilitate socială – cadranul **artei**;

- Mr. Bungle – o instrumentație care combină percuția indigenă cu trompete și saxofoane jazz și chitare acordate pentru heavy metal, mesaje absurde, versuri paradoxale – cadranul **experimentului**;
- Mike Patton (albumele solo) – folosește vocea ca instrument de percuție și înregistrează albume harsh noise fără niciun alt instrument – cadranul **experimentului**;
- Fantômas – instrumentația este specifică heavy metal, versurile nu au cuvinte și transmit un mesaj nedeslușit – cadranul **provocării**;
- Tomahawk – propun realizări artistice inovatoare și un stil eclectic (muzică industrială, muzică ambientală, rock progresiv, muzică amerindiană indigenă), mesaje convenționale – cadranul **inovației**;
- Peeping Tom – o formație pop de avangardă, care se exprimă în forme specifice muzicii convenționale a anilor 2000, transmițând un mesaj conceptual, de alienare psiho-socială – cadranul **provocării**;
- Mondo Cane – o orchestră care acompaniază romanțe italiene reinterpretate, mesaj și realizare convenționale – cadranul **artei**;

3. Limitări ale modelului bidimensional ales

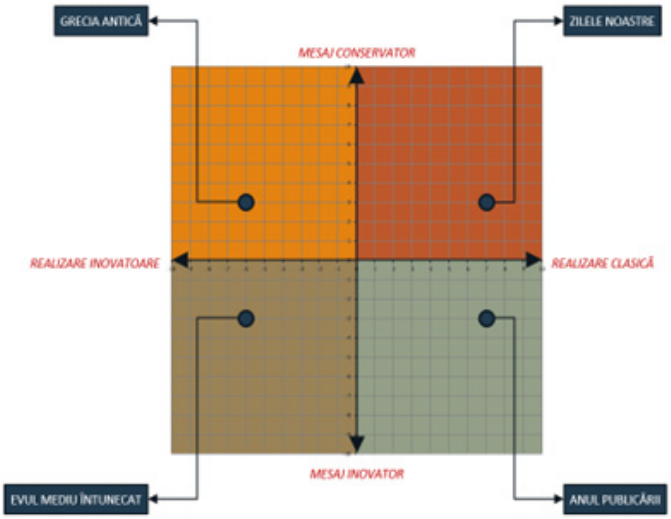
Analiza acestui model pentru diversele studii de caz a arătat existența a mai multe limitări de care trebuie ținut cont în aplicarea sistemului: limitarea temporală, limitarea spațială și limitarea personală. Pentru orice limitare identificată, care, în general, apare din cauza subiectivității interpretării, propun următoarea soluție: nu creațiile își schimbă poziția în funcție de contextul aplicării modelului, ele sunt puncte fixe în plan, în schimb, se poate muta reperul.

Limitarea temporală

Odată cu evoluția curentelor stilistice, înțelegerea a ce poate fi considerat artă s-a schimbat. În perioada recentă, reperul se mută spre stânga-jos (adică se mărește cadranul artei, din dreapta-sus), acceptând tot mai multe mesaje realizări ca făcând parte din corpul artei. Această mișcare orientată spre progres, însă, nu a caracterizat toate perioadele din istoria artei: de exemplu, la jumătatea secolului trecut, reperul se mișca spre stânga, acceptând tot mai multe inovații stilistice, fără a se deschide pe deplin asupra unor noi mesaje, iar în Evul Mediu, pe măsură ce Biserica căpăta mai multă influență asupra culturii, reperul se mișca spre dreapta-sus, limitând arta acceptabilă.

Jucându-mă de-a călătoria în timp, mi-am imaginat unde ar fi încadrat cititorii din diferite vremuri capodopera lui Dante, „Divina Comedie”:

- În Grecia Antică – **inovație**: stilul de scriere este nou, tematica se potrivește cu bogata mitologie a vremurilor
- În Evul Mediu Întunecat – **experiment**: stilul de scriere este nou, tematica contravine dogmelor Bisericii
- La momentul publicării – **provocare**: scris în stilul epocii, clasic, tematica este anti-dogmatică
- Astăzi – **artă**: opera este una dintre capodoperele literaturii, atât ca explorare tematică, cât și ca stil de scriere

Limitarea spațială

În același moment, diferite culturi au reperul plasat în diferite puncte, în funcție de percepțiile sociale și religioase. În general, cu cât o societate este mai deschisă, cu atât reperul se deplasează spre stânga-jos, lărgind spectrul a ceea ce se consideră artă.

Limitarea personală

Bineînțeles că utilizarea acestui instrument depinde de sistemul de valori și de concepții al fiecăruia, de preferințele estetice, de mediul din care provine și de capacitatea de a se identifica în ideile transmise de o anumită operă.

Ștefan DUMITRESCU,
clasa a XII-a E

O ANALIZĂ A NOȚIUNII DE VID ÎN METAFIZICĂ ȘI ÎN FIZICĂ

Începutul metafizicii și al științei este marcat de întrebarea: care este originea lumii? Materia nu se poate naște din nimic. Oamenii au căutat substanța fundamentală din cele mai vechi timpuri.

În greaca veche aceasta era numită „arche". Filosofi presocratici precum Thales din Milet (cca. 624-548 î.Hr.), Anaximene din Milet (cca. 585-525 î.Hr), Heraclit din Efes (cca. 535-470 î.Hr.) au afirmat că o substanță întâlnită în natură este substanța fundamentală a cosmosului, precum apa (Thales), aerul (Anaximene) sau focul (Heraclit). Argumentele lor se bazau pe importanța fiecărui element pentru organisme, a omniprezenței sale în natură și în cazul apei, a prezenței sale în toate stările de agregare cunoscute. Empedocle din Sicilia (cca. 495-435 î. Hr.) a considerat ca există patru elemente esențiale: aerul, focul, apa și pământul, unificând astfel părerile predecesorilor săi. Anaximandru din Milet (cca. 610-546 î.Hr.) este primul filosof cunoscut care a atribuit substanței fundamentale o natură nedefinită, apeiron-ul (infinitul sau nedefinitul). Acesta susținea că totul ia naștere din apeiron și că se întoarce după un timp la starea nedefinită, iar nașterea și pieirea își au aceeași origine, în el.

În secolul V î.Hr. Leucip din Milet și un elev al său, Democrit din Abdera (cca. 460-360 î.Hr), au generalizat ideea unei substanțe fundamentale definite, presupunând că aceasta are la bază o particulă indivizibilă, care poate lua diverse forme, pe care au numit-o „atom (indivizibil)". Democrit a afirmat că nu există nimic cu adevărat în afara atomilor și a vidului, restul fiind doar părere. Chiar dacă ne putem imagina că ceva poate exista sau nu, ideea că aceste două posibilități, de a exista sau nu, formează un întreg, și anume al posibilităților de existență, nu este corectă. Atâta timp cât un concept nu există, nu poate fi înglobat într-o categorie care include existentul. Parmenide din Eleea (cca 515-450 î.Hr) a observat acest fapt, afirmând că nu putem gândi ceea ce nu este. Deoarece nimicul nu poate fi inclus în categoria existentului, el a afirmat că dat fiind că materia nu s-a născut din nimic, schimbarea e iluzorie, deoarece altfel ar fi însemnat că materia ar fi avut un punct de început și un spațiu, care nu este materie, în care a apărut. Gândirea la ceva sugerează existența acelui lucru în imaginația noastră, așadar dacă într-adevăr nu ar exista nimic, nu am putea fi conștienți de acest fapt, deoarece nu ni l-am putea imagina.

De acest argument s-au folosit mai mulți filosofi pentru a-și demonstra propria existență, printre care Augustin din Hippona și Descartes, ale căror idei afirmau că în ciuda oricărei îndoieli asupra existenței lor, trebuia să existe cineva care să se îndoiască. În esență, atâta timp cât cugetăm și suntem conștienți de prezența materiei existăm, deoarece trebuie să existe cineva care să cugete. Dacă privim modul în care este perceput vidul ca absența completă a materiei, el nu ar putea fi inclus împreună cu materia în categoria existentului, deoarece el prezintă ceea ce nu există, nu poate fi imaginat.

Fizicianul David Bohm (1917-1992) prezintă în lucrarea „Întregul și ordinul implicit" o reluare a ideii de substanță definită și nedefinită întregul, în interiorul căruia sunt cuprinse toate categoriile existențiale și două tipuri de ordine: cel

explicit și cel implicit. Ordinul explicit reprezintă tot ceea ce poate fi perceput prin simțuri și care la prima vedere poate fi apreciat ca real. Astfel, lucrurile reale sunt separate în percepție și se regăsesc în spațiu și în timp. Ordinul implicit se află în afara spațiului și timpului și este nemanifestatul. Deși la prima vedere nu pare real, el învăluie tot ce există. Astfel, dintre cele două predomină ordinul implicit, care rareori se manifestă sub forma celui explicit.

În lucrarea „Simbolismul crucii" scriitorul francez René Guénon realizează o schemă metafizică bazată pe două mari niveluri: nivelul „zero metafizic" și nivelul manifestării. Primul nivel este împărțit în non-ființă (supraființa) și în ființă. Supraființa reprezintă nemanifestatul, însă în viziunea lui Guénon acesta poate fi non-manifestabil (nu se manifestă și nici nu se poate manifesta) sau manifestabil (nu se manifestă, dar se poate manifesta). Ființa reprezintă ceea ce pare a fi nemanifestat, însă se manifestă fără a fi noi conștienți.

Astfel, apeiron-ul propus de Anaximandru reprezintă nemanifestatul manifestabil la nivelul percepției noastre (manifestându-se la un nivel de care nu suntem noi conștienți) și ordinul implicit, care ulterior au condus la apariția materiei.

Fizicienii au căutat și ei să afle care este substanța fundamentală a lumii, demersurile lor fiind tot mai amănunțite.

Vidul în fizică este considerat lipsit complet de materie întrucât reprezintă un caz ideal pentru desfășurarea experimentelor (datorită absenței frecărilor, neexistând materie de care un corp se poate freca, a sarcinilor electrice, a câmpurilor gravitaționale etc). Totuși, aceasta este doar o aproximație, considerându-se neglijabile interacțiunile cu materia din cauza rarefierii acesteia. Însă, chiar dacă materia ar fi doar foarte rarefiată, ce există în rest?

Fenomene fizice ulterior descoperite au dovedit că vidul nu trebuie înțeles ca și absența completă a materiei, ci mai degrabă doar ca o stare nedefinită, ale cărei manifestări nu se produc la scara lumii noastre.

Teoria cuantică a câmpurilor, o unificare a teoriei clasice a câmpurilor cu teoria relativității restrânse și cu mecanica cuantică, are ca și caracteristici esențiale cuantificarea câmpurilor fizice și presupunerea unui număr nelimitat de grade de libertate.

În teoria clasică, câmpurile sunt considerate ca fiind vectoriale. Astfel, orice element din câmp reprezintă un vector și se presupune o distribuție continuă a acestuia în spațiu și în timp. Teoria gravitației lui Newton și cea a electromagnetismului dezvoltată de Maxwell sunt două teorii clasice de câmp.

Cuantificarea mărimilor fizice în mecanica cuantică și extinderea teoriei relativității restrânse au condus la apariția câmpurilor cuantice. Fiecare particulă este privită ca o excitație sau ca o stare definită a câmpului său. Când un câmp este excitat, apare o fluctuație. Acestea sunt întotdeauna prezente într-un câmp cuantic, care nu este niciodată complet neexcitat. Astfel, există o energie minimă a câmpului, iar energia poate avea doar alte valori cuantificate mai mari. Un câmp nu are niciodată energia nulă. Starea de minimă energie se numește „energia punctului zero" sau „energia vidului". Teoria fluctuațiilor cuantice afirmă că relațiile de incertitudine ale lui Heisenberg permit apariția în vid a unor particule virtuale, care sunt perechi de particule-antiparticule elementare sau compuse, însă cu respectarea legilor de conservare. Conservarea energiei afirmă că dacă din vid pot lua naștere particule, energia vidului trebuie să fie nenulă, ceea ce asociază vidul cu un câmp cuantic, datorită energiei sale nenule. Cum fiecare particulă are un timp de viață, măsurarea timpului de viață duce la incertitudine mai mare sau mai mică în energie. Este posibil, așadar, prin măsurarea timpului de viață

al unei particule născute din vid să se nască o energie uriașă din el. Relațiile de incertitudine funcționează ca în cazul efectului - tunel, ducând la concluzia că orice câmp cuantic are o energie minimă nenulă. Deoarece prin anihilarea particulelor cu antiparticule rezultă fotoni (particule de lumină) rezultă că lumina se poate propaga în vid deoarece este „creată" de acesta.

Există diverse efecte, ca fenomene fizice, care dovedesc existența fluctuațiilor vidului:

- Efectul Lamb: în 1951, fizicianul Willis Lamb a oferit o explicație pentru energia puțin a orbitalului 1s1 față de cea a orbitalului 1p1 (denumiți Și 2S1/2 și 2P1/2) cunoscută ca „deplasare Lamb". În electrodinamica cuantică formulată de Dirac, cele două niveluri cuantice trebuiau să aibă aceeași energie. Se remarca, însă în spectrul hidrogenului o deplasare a liniilor spectrale care sugera că cele două niveluri au o energie puțin mai mare. Până în momentul respectiv, se credea că electronul se deplasa doar în câmpul potențial al nucleului, însă s-a dovedit că interacțiunea electronilor cu câmpurile electromagnetice ale particulelor născute din vidul cuantic modificau potențialul nucleului, ducând la o traiectorie puțin mai depărtată a electronului de nucleu, explicând energia acestuia puțin mai mare.

- Efectul Delbrück constă în împrăștierea fotonilor de înaltă energie în câmpul coulombian al nucleului atomilor grei. Arthur Holly Compton a remarcat în 1922 că ciocnirea unui foton provenit de la raze X cu un electron al atomului de hidrogen ducea la o modificare a lungimilor de undă ale acestora, însă pentru atomii grei s-a remarcat o diferență între datele calculate cu teoria sa și cele experimentale. Max Delbrück a explicat acest fenomen considerând că fotonii incidenți trebuiau să interacționeze și cu perechile de electroni-pozitroni produse de vid.

- Efectul Hawking este un mod de a descoperi experimental găuri negre. Fiecare gaură neagră reprezintă o curbare extremă a spațiului-timp, conform relativității generale, ceea ce duce până la imposibilitatea luminii de a scăpa din câmpul său gravitațional, dacă a traversat o anumită zonă-limită numită „orizontul de evenimente". La orizontul de evenimente, fluctuațiile vidului produc perechi electron-pozitron, dintre care o particulă trece de orizont și este absorbită de gaura neagră, iar alta se îndepărtează de acesta și devine o particulă liberă. Detectarea acelei particule este o modalitate de a presupune existența unei găuri negre izolate, când nu se poate observa influența sa gravitațională asupra altor corpuri.

- Efectul Unruh: descoperit de fizicianul canadian William Unruh în 1976, arată că un observator care se deplasează accelerat în vid va percepe energie termică. Dacă acesta s-ar afla într-un sistem de referință inerțial nu ar sesiza energia termică. Unruh a sesizat că ideea de vid e relativă. Un observator care se deplasează accelerat în vid ar vedea particule aflate ca într-o agitație termică precum atomii unui gaz. O consecință a efectului Unruh este existența vidurilor cu energii diferite. În 1910, Einstein, încercând să generalizeze teoria relativității restrânse și la gravitație, a realizat că dacă un observator aflat într-un lift s-ar găsi într-un câmp gravitațional sau într-o regiune lipsită de câmpuri gravitaționale nu ar putea distinge cele două situații, aflându-se în imponderabilitate în ambele cazuri. Acest principiu, numit „principiul echivalenței", l-a condus la ideea că pe porțiuni infinitezimale ale spațiului-timp se aplică legile relativității restrânse, exact cum o suprafață curbă este plată pe porțiuni infinitezimale, ducându-l la concluzia că spațiul-timp este curbat de prezența materiei. Acesta reprezintă același raționament care l-a condus pe Unruh la concluzia vidurilor cu energii

diferite. Să ne imaginăm că ne aflăm într-un lift care conține vid și care se deplasează accelerat într-un spațiu vid. Deoarece noi nu suntem conștienți de faptul că ne aflăm într-un sistem de referință neinerțial, cum noi înșine ne aflăm într-un vid inclus în acel sistem, nu vom sesiza nicio temperatură. Dacă am deschide ușa liftului și am interacționa cu vidul din exterior, față de care ne deplasăm accelerat, am distinge o temperatură.

În concluzie, schimbările de paradigmă care ne-au modelat viziunea actuală asupra Universului conduc la concluzia că vidul pare a fi nimic deoarece el nu se manifestă la nivelul nostru de observație. Dar dacă abordăm vidul doar cu ajutorul fizicii clasice, am ajunge la concluzia că acesta reprezintă doar materie foarte rarefiată, însă nu am putea explica ce este spațiul gol. Însă, legile mecanicii cuantice descriu în esență acel spațiu gol, prezentându-l ca pe o stare nedefinită, al cărei conținut este supus in continuare cercetărilor științifice amănunțite.

Bibliografie

Anghel, Traian: „Din ce este construită lumea?", Editura Corint Educațional, 2021

Butler-Bowdon, Thomas: „50 de clasici: filosofie", Editura Litera, 2013

Weeks, Marcus; Băiașu, Roxana, Fletcher, Robert; Szudek, Andrew; Talbot Marianne: „Totul despre filosofie", Editura Dorling Kindersley, 2021

Chirilă, Roman: „Spuma cuantică și Anaximandru" (articol), 2015

Grayling, A.C: „Istoria filosofiei", Editura Trei, 2022

Manolescu, Anca; Pleșu, Andrei; Patapievici, Horia-Roman; Liiceanu, Gabriel: „Sensuri metafizice ale crucii", Editura Humanitas, 2002

Novacu, Valeriu: „Teoria cuantică a câmpurilor" Editura Tehnică București, 1984

Presură, Cristian: „Fizica povestită", Editura Humanitas, 2014

Vlăduțescu, Gheorghe: „Filosofia în Grecia veche", Editura Albatros, 1984

Mihai RADU,
clasa a X-a F

Alexandru Ioan Pîtea, clasa a XII-a C

II. Eseu

Mai mult cu mine, fără telefon

Multă vreme, dacă eram confruntată cu ideea că petrec o cantitate ridicolă de timp pe telefon, am obișnuit să intru într-o stare pur defensivă care să poată justifica fiecare moment alocat ecranului meu. Când îi auzeam pe adulții din jurul meu, pe părinții mei sau pe profesorii de la clasă că vorbesc iar și iar despre problemele generate de această tehnologie avansată, obișnuiam să-mi dau ochii peste cap și să îmi spun că toate discursurile lor provin de la o lipsă profundă de înțelegere față de generațiile tinere. În mintea mea, puteam justifica ușor orice activitate întreprinsă digital și astfel, nimeni din viața mea nu îmi putea reproșa nimic. De altminteri, marea majoritate a tinerilor s-a izbit probabil de fraze precum: ,,Telefonul ăla este de vină" ca replică la orice posibilă problemă existentă, sau ,,Toată ziua numai lipit de ecranul ăla stai". Și într-adevăr, rostite pe un ton acuzator și însoțite de o privire amenințătoare, aceste comentarii devin cumva, deși în esența lor adevărate, ridicole și eronate, stârnind un sentiment de indignare și o nevoie de a te apăra de un inamic intangibil. Eu însămi am considerat că nu se poate să fiu înscrisă în categoria oamenilor cu o adicție de dopamină și internet, dar, treptat, am ajuns să conștientizez utilizarea aproape bolnăvicioasă a fiecărui ecran din jurul meu. Era de parcă nu eu eram cea care se folosește de mediile digitale, ci ele păreau să fie cele care se foloseau de mine.

Acum, nu îmi doresc să accentuez această problemă și nici să întrețin perspectiva critică asupra generațiilor tinere, dar, dacă facem abstracție de diferitele afirmații absurde, vom putea

vedea poate că la mijloc se găsește un sâmbure de adevăr. Și ne vom pune anumite întrebări.

Când a devenit atât de chinuitor să citești pentru o perioadă neîntreruptă de timp, fără să iei pauze regulate pentru a vedea cine ți-a mai scris sau cine ce a mai postat? Când a devenit chinuitor să te uiți la un film ce nu este un scurtmetraj și să și poți digera ceea ce ai consumat? Când a devenit atât de ,,normal" să poți să îți formezi o părere „personală" doar pe baza a ceea ce spun alte persoane că este bine sau la modă să crezi? Când a fost ultima oară când ai avut un vis atât de real și de intens încât ai simțit că poți lăsa totul la o parte pentru a-i insufla viață acestei idei mai mari decât tine? Când, când, când?

Ei bine, toate aceste întrebări, poate, retorice, mă aduc la subiectul care m-a consumat enorm în ultima perioadă: este dopamina excesivă o otravă a visurilor tinere? Asta îmi propun să încerc să aflu și să examinez, pe cât posibil, în rândurile de mai jos. Aș dori totuși să menționez că nu consider această bubă tehnologică a fi o problemă strict generațională, ci mai degrabă ceva universal, contagios, o problemă pe care noi oamenii nu avem capacitatea de a o gestiona eficient în momentul de față.

Din punct de vedere științific, dopamina reprezintă un neurotransmițător de care sistemul nostru nervos se folosește pentru a transmite semnale între celulele noastre nervoase. Acest mesager chimic este unul dintre hormonii care a contribuit cel mai mult la dezvoltarea rasei umane de-a lungul timpului, dar poate deveni și unul dintre cei mai mari dușmani ai minții noastre. Acest hormon joacă un rol crucial în felul în care percepem sentimentele plăcute, de fericire, dopamina acționând asupra centrului de plăcere-recompensă al minții noastre. În cantități potrivite, neurotransmițătorul are efecte benefice nouă, ajutându-ne să identificăm și să repetăm activitățile care ne aduc satisfacție și reușite. Astfel, de-a lungul istoriei umane, omul a putut să își simplifice viața din ce în ce mai accelerat, având motivația de a căuta constant procese cât mai simple și eficiente care să producă rezultate satisfăcătoare și astfel, sentimentul de plăcere generat de dopamină. O cantitate scăzută a acestui hormon poate conduce la o lipsă semnificativă de energie și echilibru în viața unei persoane.

Această nevoie nesfârșită, pe care o avem cu toții, de a face rost de din ce în ce mai multă dopamină poate ajunge să ne creeze și anumite impedimente. Dependențele devin stimuli ai acestui hormon, care în timp ce ne oferă acest trecător sentiment de împlinire ajung să ne afecteze pe termen lung viața pe multiple planuri. Aceste dependențe pot fi multiple, dar una dintre cele mai ignorate de pe lunga listă, este nevoia constantă de a avea un dispozitiv electronic la îndemână. Telefonul este probabil cel mai bun exemplu. Este greu să etichetezi acest comportament repetitiv ca fiind o adicție când este una atât de tăcută și răspândită. Ca și nevoia de zahăr, a devenit ceva comun, integrat în cultura modernă, ascunzându-se sub ideea unei aparente nevoi. Cu toate acestea, la finalul zilei, mediul digital a devenit, fie că vrem să recunoaștem sau nu, o dependență care pune mâna într-un ritm din ce în ce mai accelerat pe întreaga noastră existență.

Este cu siguranță dificil să încerci să elaborezi ideea că un instrument menit să fie o unealtă a omului modern a putut deveni un blocaj al progresului, mai ales când cel ce dezvoltă astfel de ipoteze deja aruncate în stânga și în dreapta este el însuși un avid utilizator al telefonului, dar nu este imposibil. Primul pas pentru producerea unei schimbări este de cele mai multe ori recunoașterea problemei.

Timp de mii și mii de ani am fost martori ai progresului la o viteză relativ constantă, condusă de nevoia de cunoaștere, de comoditate și de noutate. Pe de altă parte, în ultima perioadă, specia

umană a fost martorul prea tăcut al unor schimbări accelerate care au depășit orice așteptare sau normă. Trăim pe pielea noastră, în timp real, efectele unei așa zise „revoluții tehnologice”. Deși această dezvoltare revoluționară a fost concepută cu scopul de a ne ușura și îmbunătăți viața de zi cu zi, ceva pare să nu fi mers așa cum ar fi trebuit.

În zilele noastre, în societatea omului modern, a devenit cu adevărat dificil să dai de cineva care nu are niciun fel de prezență digitală, fie ea pe Facebook sau pe rețelele recent dezvoltate precum Tik Tok-ul. De exemplu, social media a devenit un pilon al lumii noastre, o nevoie cumva indispensabilă nouă. Nu sunt în poziția de a privi de sus și de a critica persoanele care sunt lipite de această formă de media având în vedere faptul că eu însămi sunt o utilizatoare avidă a platformelor digitale, asta însemnând că adun și peste cinci ore de „screen time” pe zi. Și atunci, ce m-a determinat să scriu un astfel de eseu dacă de cele mai multe ori îmi este aproape imposibil să mă despart de ecranul meu?

Ei bine, clasa a douăsprezecea. Aceasta ar fi explicația simplificată. Sunt momente în viața fiecăruia în care suntem confruntați cu consecințele acțiunilor noastre, suntem puși față în față cu ceea ce am fost și suntem astfel nevoiți să ne analizăm și să ne decidem dacă ceea ce vedem în oglindă este pe placul nostru sau nu. Da, e vorba de necesara introspecție. Mă aflu într-o etapă crucială a vieții mele tinere în care prioritățile mele evoluează și au scopul de mă așeza pe traiectorii existențiale și profesionale pline de semnificație. Dar simt că există ceva ce îmi blochează drumul clar către scopurile mele finale. Adică, sunt perfect conștientă de cât am de învățat pentru examenul nu doar de bacalaureat, dar și pentru cel de admitere, dar nu de puține ori nu am reușit să bifez de pe lista mea de obiective itemii cei mai relevanți, pentru că sufeream de o lipsă semnificativă de concentrare. De prezență în propria viață.

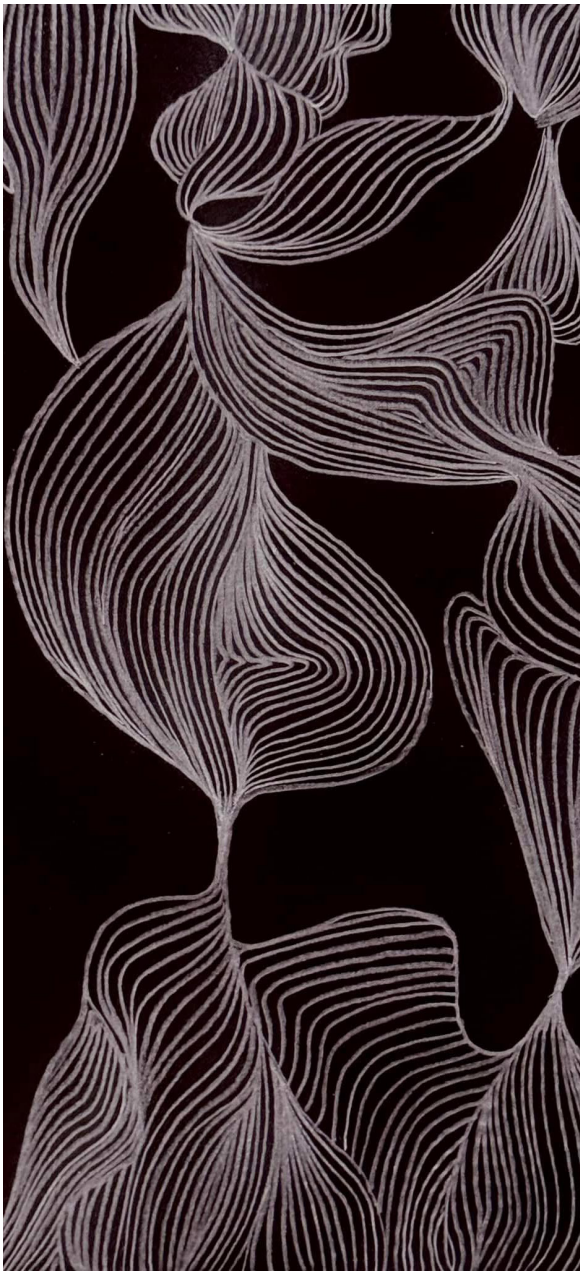
Nu doresc să exagerez și să pară că încerc să proiectez fiecare nereușită personală pe lumea digitală, dar poate că o mare parte a problemelor mele își au rădăcina în telefonul meu fără de care nu aș putea să trăiesc. Pe parcursul verii trecute am avut suficient timp să fac ceea ce am vrut eu cu timpul meu. Și da, am avut parte de nenumărate momente memorabile care vor rămâne pentru totdeauna cu mine, dar cea mai mare parte a timpului meu generos a fost irosită dând scroll. Filmuleț, după filmuleț, după filmuleț, fără oprire, mințindu-mă că am control asupra mea. A fost greu să conștientizez faptul că ajunsesem în punctul în care aveam o problemă serioasă. Când a devenit o normalitate pentru mine să simt nevoia să am telefonul pe masă când vorbesc cu o altă persoană cu scopul de a vedea dacă primesc vreo notificare „importantă” în acea oră de discuție?

Am ajuns astfel să fiu confruntată cu realitatea că eram treptat secată de mine însămi, că nevoia pentru cunoaștere, hobby-uri și pasiuni de odinioară a fost erodată de dependența ascunsă pentru dopamină nemeritată. Prietenii mei puteau să rămână ascunși în spatele tastaturilor fără ca eu să le simt lipsa, iar, dacă eram întrebată ce doresc să se aleagă de viața mea, nu aș fi putut să ofer un răspuns concret sau sincer. Cine ajunsesem să fiu? Nu aș fi putut să răspund cu siguranță și încredere. Da, într-adevăr, eram la curent cu fiecare trend și glumă postată online, dar ajunsesem în punctul în care nu mai eram la curent cu mine însămi. Devenise aproape epuizant să încerc să îmi conștientizez emoțiile și propria persoană căci această utilizarea constantă și neîntreruptă a mediului digital a dus, vrând nevrând, la o anumită criză de personalitate. O detașare față de ființa mea prin reducerea la tăcere a minții mele cu acest sunet de fundal. O incapacitate de a-mi folosi creierul la potențialul său maxim. Deși toată această prezentare sună tragic, nu este chiar atât de rău precum poate părea.

Așa că nu doresc să evidențiez exclusiv faptul că această adicție a mea față de telefonul meu ajunsese să pună completă stăpânire pe viața mea, ci cred că este important mai degrabă să prezint și ceea ce am început să fac pentru a-mi redresa mintea și a mă reîntoarce la ceea ce este important pentru mine. În luna august un lucru care m-a ajutat enorm a fost să iau o pauză de la aplicațiile de care nu mă puteam dezlipi. Am luat decizia de a-mi dezinstala Tik Tok-ul și a-mi limita timpul petrecut pe alte astfel de platforme deoarece știam că mă așteaptă un an dificil din punct de vedere academic. O altă hotărâre, care a produs o schimbare în bine, a fost să încerc să învăț din nou să consum produse de divertisment de o durată lungă. Acest proces nu a fost tocmai ușor, creierul meu implorându-mă parcă să sar peste părțile „plictisitoare" ale unui film de două ore, ochii mei ignorând adeseori paragrafele lungi și descriptive din cărți, iar mintea nedorind să se declare aptă pentru a urmări un videoclip mai lung de zece minute fără ca eu să îi dublez viteza. Dar ceea ce a ajutat cu timpul a fost disciplina. Și cheia succesului au fost și perseverența de a mă forța să continui cu aceste activități în vederea detoxifierii minții mele, precum și setarea unor obiective clare și tangibile care să mă mențină motivată.

Toate aceste lucruri au făcut o diferență, însă nu doresc să fac totul să sune de parcă la momentul actual sunt complet detașată de telefonul meu. Sunt zile și zile în care petrec mai mult timp pe el decât mi-aș dori, sunt zile în care pare că este tot ceea ce pot să fac. Însă lucrez. Lucrez la a mă ajuta pe mine însămi din ce în în ce mai mult, nelăsând o zi scăpată printre degete să mă demoralizeze complet. Fiecare clipă reprezintă o oportunitate nouă, un prilej de a o lua de la capăt și de a trage din greu ca să ajung la cea mai bună variantă a mea. Este important să conștientizăm că avem o problemă și că ne punem viitorul la bătaie pentru o plăcere efemeră, încercând astfel să lucrăm la aceste obiceiuri nesănătoase. Este important să ne acordăm șansa de a da greș și de a încerca din nou. Suntem oameni și este în natura noastră să fim distrași de diferite vicii ambalate frumos. Suntem făcuți din aspirații și visuri, speranțe și dorințe, emoții și suflet. Echilibrul și disciplina sunt greu de stăpânit, însă nu imposibil și ele pot completa totul, ne pot ajuta să ne ajustăm și recalibrăm ființa.

Maria IANA,
clasa a XII-a E

Barraco Desiree, clasa a XII-a B

III. Amintiri meșotiste

CURAJUL DE A VISA

Sorina Ioana Spinean (căs. Dinu) este absolventă a Colegiului Național “Dr. Ioan Meșotă”, generația 2010-2014. Pasionată de cunoaștere, absolventă a Facultății de Limbi Străine, București, în prezent, psiholog, Sorina a acceptat să ne răspundă la câteva întrebări pentru a ne aminti că, deși începuturile pot fi provocatoare, a visa este mereu permis.

1. Dacă te-ai întoarce la liceu pentru o zi, ce ai vrea să faci diferit față de atunci?

Cu sinceritate spun că nu aș schimba nimic din parcursul meu liceal, fiindcă am avut parte de 4 ani frumoși, în care am învățat mai multe despre oameni și despre mine însămi.

Totuși, dacă aș putea să mă întorc în timp și să fiu pentru o zi la liceu, aș alege una dintre primele zile din clasa a IX-a. Îmi amintesc că primele săptămâni de liceu au fost mai dificile din punct de vedere emoțional pentru mine, fiindcă nu cunoșteam pe nimeni, mă aflam într-un context cu totul nou, și tindeam să mă caut foarte mult în privirile celorlalți, pe care nu-i cunoșteam deloc. Dacă ar fi să fac ceva diferit, mi-aș spune să am mai multă încredere în propriile forțe și să nu mă compar cu alții, fiindcă fiecare persoană este unică și are multe de oferit.

2. Există o amintire din liceu care a devenit cu timpul mai frumoasă decât era atunci?

Deseori, când mă gândesc la anii de liceu, zâmbesc, fiindcă văd lucrurile complet diferit în prezent. Îmi vin în minte două

amintiri dragi, însă la timpul respectiv, una dintre ele am trăit-o cu mari emoții.

Prima amintire are legătură cu prietena mea cea mai bună, Adelina, care mi-a devenit și colegă de bancă la un moment dat. Îmi aduc aminte cum râdeam înfundat la orele de matematică și română, trăind clipa cu fericire, încercând să nu facem prea mult zgomot și să fim observate de profesori. Ne făceam să râdem reciproc în cele mai nepotrivite momente. Era cam greu să ne abținem din râs fără să fim văzute, pentru că stăteam în prima bancă de la perete. Deși s-au cam estompat amintirile după 10 ani de la terminarea liceului, am rămas cu ceea ce am simțit în acele momente – fericire, acceptare, încredere și împlinire.

În ceea ce privește a doua amintire, are legătură cu ora de chimie. Am fost conștiincioasă în liceu și nu prea lipseam de la ore, deși uneori îmi doream să fac asta pentru a nu mai simți anumite emoții pe care nu știam cum să le gestionez atunci. Orele de chimie le trăiam cu multă emoție – frică, frustrare și rușine, deopotrivă. Chimia nu-mi plăcea foarte mult la începuturi pentru că nu o înțelegeam la fel de bine ca alte materii, așadar mă simțeam destul de nepregătită la ore și din cauza asta voiam să „trec neobservată" de dna. prof. Vîrban. Uneori aveam impresia că doamna profesoară îmi simțea frica și mă scotea intenționat la tablă, unde tremuram ca o frunză în vânt, mai ales atunci când vorbea cu un ton mai apăsat. Odată, posibil când eram în clasa a XI-a, în pauza de dinaintea orei de chimie, câțiva colegi au sugerat să chiulim de la oră. Îmi amintesc că am refuzat de câteva ori, iar ei au plecat din timp. Până la urmă, într-un impuls de moment, mi-am luat inima în dinți și am plecat și eu împreună cu colegul și prietenul meu, Flavius. Nu am plecat prea departe, ci ne-am ascuns chiar în liceu, dincolo de ușa clasei în care se desfășura ora. Stăteam acolo, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, iar mintea-mi țesea tot felul de scenarii dramatice. Eram convinsă că vom fi descoperiți și că urma să fiu mustrată sever. În acel moment, adrenalina, vinovăția și rușinea erau copleșitoare. Acum însă, zâmbesc larg de fiecare dată când îmi amintesc. Acele emoții copleșitoare m-au determinat să trăiesc intens fiecare moment. Îmi dau seama că atunci, încercând să evit emoțiile pe care le simțeam adesea din timpul orei, am făcut o alegere care m-a pus față în față chiar cu ele, trăite însă la o intensitate maximă. În prezent, consider că acea întâmplare a fost doar o lecție despre asumarea responsabilității propriilor decizii și despre a învăța să mă confrunt cu cele mai inconfortabile emoții, să le simt, în loc să fug de ele.

3. Dacă ar trebui să creezi o "hartă a visurilor" pe care le aveai în liceu, câte dintre ele s-au realizat?

Pot să spun că am bifat aproape toate „călătoriile" de pe „harta visurilor". Încă de când eram în clasa a V-a visul meu era să mă mut la București și să studiez la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, vis de care am devenit și mai conștientă pe parcursul anilor de liceu. De asemenea, tot atunci am decis să-mi urmez pasiunea pentru psihologie când va veni momentul – fiindcă nu puteam să le studiez în paralel, ambele solicitând foarte multe resurse personale, dar și financiare. Cu toate că am terminat un profil real – bilingv franceză, științele naturii, dintotdeauna am știut că o să-mi urmez calea inimii, care nu avea nicio legătură cu științele exacte.

În liceu nu mi-am imaginat cum o să fie la facultate, cum o să mă adaptez într-un nou oraș etc., însă știam ce îmi doream să realizez și care-mi erau obiectivele.

Un alt vis de-al meu, poate pueril, dar de care sunt tare mândră acum, a fost acela de a avea o bibliotecă imensă și de a citi multe cărți. Nu mă gândisem, însă, că ar trebui să îmi doresc mai mult timp liber pentru a putea citi câte cărți mi-am cumpărat.

Unul dintre visurile pe care le-am avut nu s-a împlinit în totalitate – acela de a putea menține legătura cu toți prietenii apropiați din liceu. La finalul ultimului an de liceu, devenisem destul de conștientă de faptul că eu și prietenele mele – Adelina și Miha, o să fim în orașe diferite, însă îmi imaginam că vom putea ține legătura de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Adelina era la Brașov, eu la București, Miha la Cluj. Viața de adult ne-a acaparat și prioritățile s-au schimbat, iar timpul parcă s-a înjumătățit. Încă mențin legătura cu ele, însă nu ne auzim și vedem atât de mult precum mi-am imaginat în liceu că o să o facem și atât de mult pe cât mi-aș dori.

4. Există o frază în limba rusă care îți vine în minte și care rezumă experiența ta în anii de liceu?

Desigur, chiar mi-au venit în minte câteva lucruri pe care Dostoievski, autorul meu rus preferat, le-a scris în romanele sale. Cea care cred că se potrivește experienței mele din liceu ar fi "Красота спасёт мир" („Frumusețea va salva lumea"), din romanul „Idiotul". În anii de liceu, am descoperit frumusețea sub multe forme – în prietenii, în cărți, în momentele de introspecție, și chiar în momentele dificile prin care am trecut. Această frază m-a inspirat să văd dincolo de aparențe, să găsesc sens și frumusețe chiar și în momentele grele din viața mea, să caut frumusețea în oameni, profunzimea în emoții și în cunoaștere. Este o frază care mi-a definit parcursul și mi-a oferit curaj să mă dezvolt în direcția dorită. Cred că anii de liceu sunt despre a învăța să vezi frumusețea din jur și din tine, chiar și în mijlocul haosului adolescentin.

5. Care a fost cea mai mare provocare pe care ai întâmpinat-o în drumul tău profesional după ce ai terminat școala?

Dificilă întrebare... Aș menționa două tipuri de provocări: una dintre ele a fost reprezentată de lipsa limitelor sănătoase la locul de muncă și consecințele avute și alta de reconversia profesională.

Am lucrat din primul an de facultate și, de-a lungul anilor, am acumulat experiență în domeniul resurselor umane, lucrând cu limba franceză în diverse multinaționale. Iubeam că făceam ceea ce-mi plăcea – lucram zilnic cu oamenii și pentru oameni, folosind limba franceză. Însă, din prea multă pasiune și dedicare, dar și dintr-un simț al răspunderii foarte mare, mi-a fost foarte ușor să mă las purtată de val. Astfel, din dorința de a da tot ce aveam mai bun, am început să lucrez uneori peste program, să sar peste pauze și să uit, treptat, să am grijă de mine. Cu timpul, mi-am dat seama cât de important este să îmi stabilesc limite sănătoase – atât în relația cu munca, cât și cu mine însămi. Pasiunea și dedicarea sunt calități grozave pe care recomand să le lăsați să înflorească. Totuși, dacă ajung să fie în dezechilibru în viața de zi cu zi, pot duce la diverse probleme precum burnout-ul (stare de epuizare fizică, mentală și emoțională). Până în prezent (am 29 de ani) am trecut prin două episoade de burnout, care m-au făcut să realizez cât de important este să-mi ascult corpul și

să-mi prețuiesc sănătatea mintală și fizică. Obișnuiam să ignor semnalele de oboseală ale corpului și minții și continuam zilnic în același ritm la locul de muncă. Totuși, spre deosebire de primul burnout, care m-a (sur)prins într-un context de viață total nepotrivit (aveam aproximativ 21-22 ani), al doilea burnout l-am depășit prin conștientizare și prin a face alegeri diferite. Fiecare episod de burnout m-a forțat să mă opresc și să reevaluez modul în care îmi folosesc energia. Am înțeles că limitele sănătoase sunt esențiale pentru a evita să ajungi la capătul puterilor; ele reprezintă capacitatea de a spune „nu" atunci când e nevoie, de a-ți respecta timpul de odihnă și de a-ți acorda spațiu pentru lucrurile care contează cu adevărat. Am învățat că grija pentru propria persoană nu este un act egoist, ci o condiție necesară pentru a putea oferi ce ai mai bun, fără să te pierzi pe tine însuți în proces.

Cu cea de-a doua provocare încă mă confrunt, deoarece în decembrie 2023 mi-am dat demisia de la locul de muncă și am hotărât să-mi iau un an sabatic. Decizia am luat-o ca urmare a mai multor evenimente care au avut loc de-a lungul anilor la locul de muncă și ca urmare a faptului că nu mai rezonam nici cu ceea ce făceam, nici cu colectivul în care mă aflam. Între timp, în iulie 2024, am absolvit facultatea de psihologie și atunci am hotărât că nu mai vreau să mă întorc în corporații, ci vreau să-mi urmez visul de a fi exclusiv psiholog clinician și psihoterapeut, construindu-mi cariera de la 0. Alegerea nu a fost deloc ușoară, mai ales că salariul fix de la locul de muncă îmi oferea un sentiment de siguranță financiară, pe care începuturile în antreprenoriat nu mi-l pot garanta. Cu toate acestea, încă din 2021, de când am început să mă ocup de administrarea unui business mic împreună cu partenerul meu de viață, în paralel cu ceea ce făceam la muncă, am realizat că avantajele de a lucra pentru mine însămi depășesc cu mult aceste provocări. Libertatea de a-mi organiza timpul, de a-mi alege clienții și de a-mi construi o carieră în conformitate cu valorile și aspirațiile mele a devenit mai valoroasă decât confortul unui program stabil, dar rigid. Deși antreprenoriatul implică mult efort, responsabilitate și uneori incertitudine, satisfacția de a crea ceva propriu, care să reflecte cine sunt cu adevărat, face ca tot acest drum să merite.

Desigur, mai sunt momente în care mă mai uit de job-uri pe LinkedIn, din obișnuință, dar îmi amintesc repede că parcursul meu profesional s-a schimbat și este nevoie să-mi ofer timp, răbdare și încredere. În ciuda diverselor temeri cu care mă (mai) confrunt, știu că voi realiza ceea ce mi-am propus și că voi face ceea ce iubesc – să însoțesc și să sprijin alți oameni în călătoria spre sine, ascultându-le povestea cu blândețe și empatie.

Băjan Daiana Hegyesi, clasa a VI-a

6. Ce te-a făcut sa îți schimbi drumul profesional și ce sfat i-ai da unui elev care nu e sigur de drumul pe care vrea sa îl urmeze?

Până de curând, nu am considerat că mi-am schimbat drumul profesional, ci că am ales să lucrez cu alte tipuri de oameni, în alt context. Răspunsul cel mai potrivit este, însă, pasiunea și acel sentiment că vreau să mă onorez pe mine însămi, ascultându-mi chemarea și investind energie și timp în ceea ce mă împlinește.

Recomandarea mea pentru voi, dragi elevi, este să rămâneți fideli adevărului vostru și să nu vă fie frică să faceți alegeri. Decizia

de a nu face o alegere este tot o alegere, pe care este posibil să o regretați mai târziu.

Cu toate că alegerea unui drum profesional poate fi dificilă în adolescență, mai ales atunci când încă poate nu ați descoperit ce vă place cu adevărat, e important să rețineți că acesta nu este întotdeauna o linie dreaptă și definitivă. Este firesc să explorați mai multe opțiuni înainte de a găsi ceea ce vi se potrivește cu adevărat. Uneori, răspunsurile nu vin imediat, dar curiozitatea, perseverența și deschiderea spre experiențe noi vă pot ajuta să descoperiți lucrurile care vă pasionează. Nu vă fie teamă de greșeli sau de schimbări – ele fac parte din procesul de autocunoaștere. În final, cel mai important lucru este să alegeți un drum care vă face să simțiți că ceea ce faceți are sens pentru voi, chiar dacă implică riscuri sau începuturi mai dificile. Succesul nu vine întotdeauna imediat, dar, dacă investiți în ceea ce iubiți, rezultatele vor fi cu atât mai valoroase.

7. Dacă ar fi să inventezi o materie inspirată de pasiunile și experiențele tale din liceu, cum s-ar numi și ce ar învăța elevii la ea?

Dacă ar fi să inventez o materie inspirată de pasiunile și experiențele mele din liceu, aceasta s-ar numi „Limbajele minții și ale sufletului”. Ar fi o combinație între psihologie, literatură și limbi străine, concepută pentru a-i ajuta pe elevi să-și înțeleagă mai bine atât propria lume interioară, cât și pe cea exterioară.

Elevii ar învăța despre emoții, relații și motivație, ar învăța să dea glas tuturor emoțiilor pe care le trăiesc și experiențelor pe care le au. Ar fi o materie care ar încuraja exprimarea liberă, dar asumată, o materie în cadrul căreia elevii ar putea explora concepte psihologice prin prisma personajelor literare sau personajelor de film. De exemplu, pe parcursul câtorva ore, am analiza fragmente din literatură pentru a descoperi cum sunt reprezentate diferitele stări emoționale, am studia expresii idiomatice din alte limbi care reflectă perspective unice asupra vieții și am face exerciții de introspecție care să dezvolte empatia și înțelegerea de sine. Scopul ar fi ca fiecare elev să descopere „limbajul” care îl definește cel mai bine, atât pentru a comunica mai autentic cu ceilalți, cât și pentru a-și dezvolta propriile resurse interioare.

8. Cum arată prietenia din liceu prin ochii tăi acum, după 10 ani?

Chiar și după 10 ani, prietenia din liceu mi se pare cea mai autentică și valoroasă dintre relațiile pe care le-am co-creat cu persoanele din viața mea. Nu aș compara-o cu niciun alt tip de prietenie, fie ea de la vârsta copilăriei sau din viața de adult tânăr.

Pentru mine, prietenia pe care am format-o cu Adelina în cei 4 ani petrecuți împreună la liceu și până în prezent este și a fost întotdeauna un amestec de autenticitate, încredere, respect reciproc, comunicare și...un ceva anume greu de descris. Cu toate că, din cauza programului aglomerat al amândurora și a distanței, nu prea reușim să ne auzim telefonic, atunci când ne reîntâlnim (de mai puține ori pe an decât ne-am dori), reușim să ne conectăm automat una cu cealaltă, de parcă nu ne-au despărțit anii, distanța sau alte contexte. Mi se pare minunat că încă ne purtăm în suflete și că, atunci când ne revedem, suntem prezente și trăim cu adevărat clipa.

Liceul a fost perioada în care am format legături profunde cu cei de vârsta mea, fără a avea prea multe așteptări. Relațiile de prietenie din liceu mi-au modelat întrucâtva perspectiva asupra vieții din prezent, învățându-mă lecții despre încredere, loialitate și despre importanța de a avea lângă mine pe cineva care să mă accepte exact așa cum sunt. Azi, le privesc cu recunoștință și un strop de melancolie, realizând cât de mult înseamnă să ai alături oameni care te însoțesc cu sufletul,

indiferent de direcția pe care o ia viața.

9. Ce crezi că ar spune colega ta de bancă din liceu despre tine, cea de azi?

Cred că este tare mândră de mine și fericită că mi-am ales acest drum. Ea este unul dintre principalii mei susținători și știu cât de încântată este de faptul că am devenit psiholog și că pot, în sfârșit, să le fiu alături cât mai multor oameni care au nevoie.

Cu siguranță ar spune ceea ce spunea și în trecut – că sunt o persoană minunată, cu suflet mare, foarte ambițioasă și determinată să îndeplinesc ceea ce mi-am propus. Ba chiar mi-a spus, în ultima conversație avută că sunt „o fire puternică și deosebită" și că se bucură că încă face parte din viața mea și că, în ciuda distanței, încă suntem o mică familie.

10. Cum crezi că s-a schimbat lumea elevilor din prezent față de generația ta? Ce sfaturi ai pentru ei?

Cred că lumea exterioară s-a schimbat foarte mult prin avansarea rapidă a tehnologiei, și îmi imaginez că acest lucru determină ca și lumea interioară a elevilor să fie mult mai agitată. Observ din ce în ce mai mulți adolescenți absorbiți de telefoane atunci când sunt în parc cu alți prieteni, iar acest lucru mă întristează, căci acolo nu mai există conectare autentică, nu este comunicare. Conectarea autentică înseamnă să fii prezent cu adevărat, să asculți, să râzi împreună, să observi expresiile și emoțiile celor din jur. Când fiecare este captivat de un ecran, se pierde esența interacțiunii umane, acele momente simple, dar valoroase, care creează relații reale și amintiri frumoase.

Mai ales în perioada adolescenței mi se pare esențială conectarea prin comunicare față în față, cu atât mai mult cu cât în intervalul de vârstă 14-18 ani se produc schimbări majore la nivel cognitiv și emoțional care pot avea un impact deosebit asupra vieții de adult.

Deși accesul instantaneu la informație este un avantaj imens, el vine și cu provocări pentru elevi, cum ar fi presiunea rețelelor sociale, supraîncărcarea informațională și nevoia constantă de validare. Consider inclusiv că elevii din prezent se confruntă mai des cu anxietatea legată de viitor, pentru că lumea se schimbă într-un ritm alert, iar opțiunile sunt atât de diverse încât pot deveni copleșitoare, iar ei au nevoie de un suport emoțional adecvat pentru gestionarea emoțiilor și stărilor prin care trec.

Ceea ce le-aș recomanda ar fi să își ia timp să se cunoască pe ei înșiși în afara ecranelor și a așteptărilor celorlalți. Cred că e important să conștientizați cât de mult influențează tehnologia relațiile și să învățați să o folosiți cu măsură, astfel încât să nu pierdeți conexiunea cu cei din jur, dar mai ales cu voi înșivă. Fiți curioși, explorați, dar nu vă temeți să faceți pauze când simțiți că aveți nevoie de ele. Îmi imaginez că este tentant să țineți pasul cu ritmul alert al realității în care trăim, însă puterea voastră stă în echilibrul dintre adaptabilitate și autenticitate. Creșterea este un proces care are loc toată viața și e în regulă să învățați pe parcurs. Iar când lucrurile devin copleșitoare, amintiți-vă că este dreptul vostru să cereți ajutor și să vă acordați compasiune.

Ioana Victoria POPA,
clasa a XII-a E

ACUM UN AN

Acum un an, am început sa scriu povestea poveștii mele meșotiste,„Începuturi și continuări”, pentru revista licariri. Am extras câteva idei și gânduri frumoase, care mă vor trimite întotdeauna la anii din gimnaziu, atunci cand îmi voi închide ochii. Îmi amintesc cum, recent, am citit din nou ce am scris în ediția trecută a revistei Licăriri și cum am rămas complet surprinsă, reacția mea fiind: ,,Nu pot să cred că eu am scris eu asta!” Totuși, gândindu-mă la toate momentele experimentate de-a lungul acestor luni de când am publicat ultima dată, dar și la tema nostalgiei, am realizat că trebuie cumva să continui ce am început, și poate ce am lăsat neterminat, cu câteva luni în urmă.

Consider că tema revistei anului acestuia este perfectă și foarte potrivită pentru noi, meșotiștii de clasa a 9-a, care și-au petrecut anii de gimnaziu tot între pereții ,,casei” construite de Ioan Meșotă.

Așa cum probabil am mai spus, de când am văzut acest colegiu, mi-am dorit să învăț aici. Presiunea examenului a fost grea, obositoare, epuizantă, totodată plină de teme, dar am reușit să trec peste și, acum gândindu-mă, aș prefera să mai dau încă de câteva ori capacitatea, deși nu îi credeam pe colegii mai mari când îmi spuneau același lucru. Totuși, nu cred că m-am speriat vreodată că nu aș putea rămâne la acest liceu, deoarece eram sigură pe mine și pe cunoștințele mele.

Începând cu clasa a noua am cunoscut profesori noi, am continuat cursurile cu mulți dascăli pe care îi avusesem deja și am rămas în suflet cu cei pe care, din păcate, nu am mai putut să-i mai am. Deși nu îmi place schimbarea, am încercat să mă acomodez și, chiar dacă a fost greu la început, pot spune că m-am descurcat destul de bine.

Acum ajung și la tema și subiectul propriu-zis. Nostalgia. Acest cuvânt descrie starea mea în cea mai mare parte a timpului, mai ales când mă aflu în școală. Oare de ce?

De fiecare dată când merg pe la parter îmi aduc aminte de holurile pe care alergam ca nu cumva să întârziem la ora, intrarea, care era, de fapt, a profesorilor, baia în care ne-am înghesuit toate fetele pentru a ne aranja când a trebuit să facem pozele pentru finalul de an, terenul de sport care era atât de aproape de clasa, chiar și aparatul, prietenul nostru, care ne oferea mâncare, pe bani, ce-i drept.

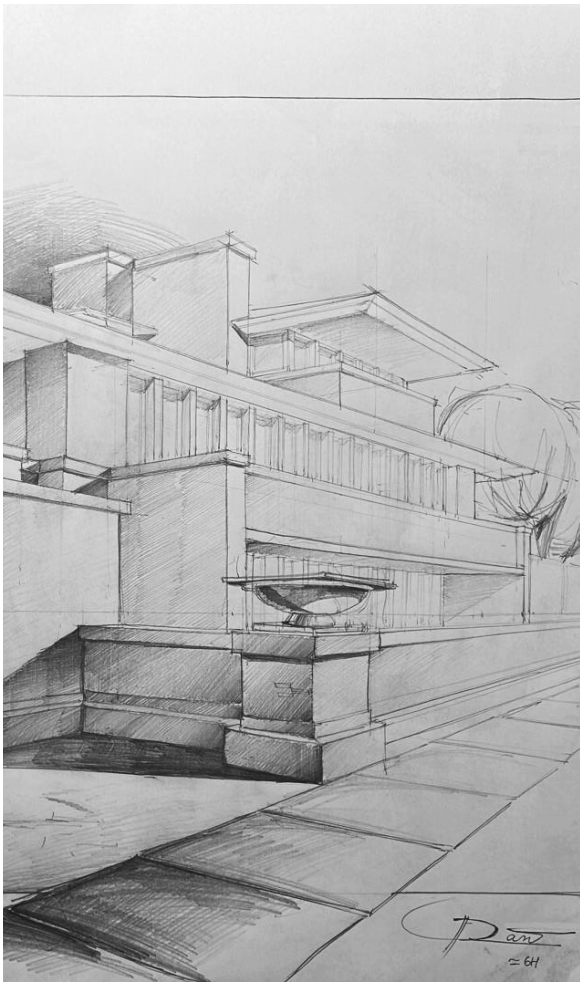
Totuși, cel mai important lucru e sala de clasă. Locul în care eram toți colegii împreună, locul de unde ,,spionam” profesorii, uitându-ne prin crăpătura ușii pe hol, locul unde ne distram, unde s-au petrecut și mici accidente și neînțelegeri, locul pe care l-am decorat cu iubire și, totodată, locul în care ne-am petrecut ultimii patru ani, cei de gimnaziu. A fost clasa noastră, care ne aduce aminte de orele pe care le aveam, puținele formule scrise pe geam și repetițiile pentru serbări. Sunt sigură că în pereți încă există ecoul cântecelor și colindelor noastre imprimate în portocaliul puternic, dar și clișeele cu ursul, „Oare a fost doar un vis?!” și pisicile asasine, glumele și toate minunile spuse de elevii promoției 2020-2024.

Când profesorii pe care i-am avut și în gimnaziu îmi predau ceva ce știu tot de la ei, îmi aduc aminte de orele de acum câțiva ani, șoptindu-i colegei de bancă: „Vezi? Noi deja știam asta!” încântată că mă pot simți într-un anumit fel „privilegiată”. Mă bucur că știu deja holurile colorate, profesorii pe care îi salut și adeseori le fac cu mâna și sălile de clasă în care făceam repetiții cu corul ori dădeam simulările pentru examen.

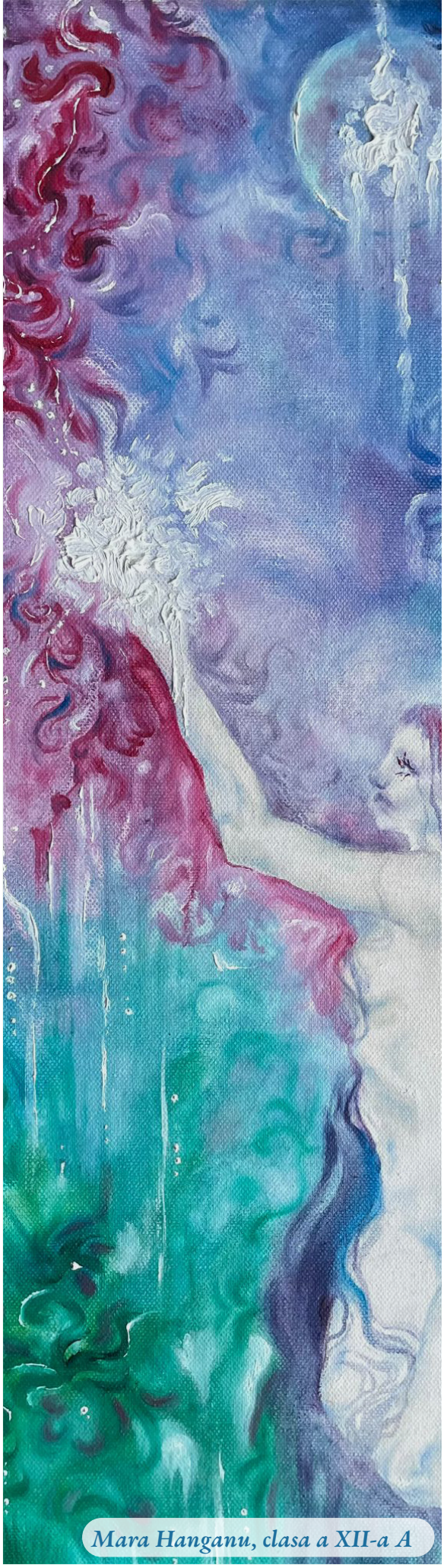
Îmi este dor de anii trecuți, de prieteniile care încă mai rezistă, dar care nu sunt poate la fel de puternice, de timpul petrecut împreună cu foștii mei colegi. Pentru că, deși poate nu vorbeam cu toți egal, simțeam că suntem o clasă foarte frumoasă, aproape perfectă, chiar și cu micile neînțelegeri. Nu credeam că voi

spune vreodată asta, însă nu știi niciodată ce este cu adevărat important pentru tine până ajungi să nu mai ai acel lucru. Și asta ni s-a întâmplat.
Astfel, de colegi îmi este cel mai dor. Pentru că fiecare era un membru al clasei noastre. Fiecare avea un loc special. Fiecare ajuta la completarea celorlalți. Fiecare era parte din această mică „familie" care cred că va fi mereu cunoscută după una dintre cele mai frumoase serbări și momente artistice, una cu propriul imn meșotist, care va rămâne mereu în istoria acestui colegiu sub numele: „generația 2020-2024"!
Aș dori sa închei cu niște fragmente din textul pe care l-am scris pentru sfârșitul anilor de gimnaziu, care pentru noi sunt emoționante, care ne vor defini mereu, niște fragmente despre „noi", noi cei vechi.
„Povestea promoției noastre a început atipic, anormal, într-un an în care chipurile noastre curioase, nerăbdătoare, entuziasmate ne-au fost acoperite de măști. Am făcut școală, fără să mergem la școală. Ne-am cunoscut profesorii și colegii fără să îi întâlnim. Am legat prietenii fără să ne știm cu adevărat, având amici fără să-i îmbrățișăm. Și totuși, am zâmbit cu ochii și am privit cu sufletul înainte, spre drumul cel bun. Deși vremurile au fost grele, ne-am adaptat și, în următorii ani, am intrat într-o normalitate a vieții de elev: ne-am asezat în banci, am ieșit la tablă, ne-am privit profesorii în ochi, am dat teste, am participat la concursuri și, ca toți copiii, am avut și momentele noastre de scăpare, unde am facut năzbâtii, ne-am distrat, am avut impresia că suntem liberi și că putem să ne simțim în largul nostru. Astfel, nici nu ne-am dat seama cum timpul a zburat și iată-ne ajunsi acum la sfârșitul ciclului gimnazial!"
„Azi se încheie povestea noastră. Azi plecăm mai departe. Poate mai buni, poate așa cum am fost dintotdeauna, poate mai bogați, căci am luat cu noi ceva din surâsul florilor, lumina soarelui, poate mai săraci, căci am lăsat ceva din inocența noastră. Dar un lucru este sigur: vom continua să scriem povești minunate, extraordinare, ne vom întinde aripile și vom zbura cât mai sus pentru a ne atinge visurile."
Am râs, am plâns și am ajuns să termin acest text ce părea infinit pentru mine, dar tot nu cred că am terminat. Nu încă... Însă mai trebuie să așteptăm încă patru ani pentru a ști cu adevărat care este încheierea acestei povești magice începute la dragul meu colegiu, „Doctor Ioan Meșotă."!

Sara-Maria DOBRICĂ,
clasa a IX-a B

Daniel Ioan Pâlșu, clasa a XII-a E

Mara Hanganu, clasa a XII-a A

IV. Creație Literară

– Proză –

DRUM

Îl știi pe Cornel, nu? Ei, nu te mai preface că nu-l cunoști, doar erai împreună cu mine când l-am văzut pentru prima dată! Bine, hai că o să te ajut să-ți aduci aminte...

Ridică-te de pe scaun [stai pe scaun acum, nu-i așa? (dacă nu ești pe scaun o să te rog să mă ierți)], ridică-te și du-te înspre fereastră și privește munții (dacă pe fereastră nu vezi munții, eu nu îmi mai cer scuze). Uită-te, uită-te undeva la poalele lor unde se prefigurează o pată (pare să treacă prin niște convulsii cu adevărat apocaliptice de la distanța asta), o pată galbenă. Acela este ghiozdanul (sau rucsacul, sau cum preferi să-i spui, știu că par cam indecis la ora asta, dar mereu am fost unul dintre cei ce au un adevărat cult pentru ambiguitate) lui Cornel. Cornel este tipul chelios, cu nasul oarecum proeminent (are un fel de tumoare vag asemănătoare, din profil, cu un triunghi dreptunghic undeva la mijlocul lui), niște ochi ce arată câtă derută ingenuă poate să existe în omul acesta și niște urechi absolut lipsite de excepționalitate. Întru totul, imaginea tipică a omului scund, cu început de chelie, la cincizeci de ani, îndreptat spre un destin de miopie acută, căruia i-aș fi putut la fel de bine spune Ghiță sau Ionică sau Mitică (ăsta parcă nu se potrivește așa de bine), dar niciun nume nu i se potrivește mai bine decât Cornel, fiindcă el este Cornel. Ți l-ai adus aminte?

Munții produc, ca de fiecare dată, un efect ce poate fi descris ca fiind undeva la întâlnirea dintre revelație și greață,

pentru Cornel. I se par a fi din hârtie murdară, desenați cu creioane murdare și cu stângăcie pe aceeași hârtie murdară pe care desena el munți, odată, demult în copilăria lui. Un tip bizar, dar întru totul obișnuit, întrucât bizareriile lui sunt perfect ordinare, îmi spun oamenii locului. Nu are nici măcar eleganța de a se crede un împărat roman sau ceva animal precum veritabilii nebuni sau să aibă vreo obsesie diferită de cea pentru ordine și pentru lucruri galbene. Cornel, în mod firesc, a ajuns la apogeul vieții sale în cea mai potrivită poziție pentru un astfel de om, contabil în orașul X (știi tu mai bine orașul). Îl vezi cum, căutând și el, ca impulsionat de elanul metafizic latent dinlăuntrul lui, începe să urce. El urcă drumul spre devenirea sa, își spune. Se împiedică de o piatră, cade și firea lui este readusă la existența sa monotonă din lumea noastră, a profanilor din punct de vedere metafizic. Acum, își aduce aminte de ziua în care a putut să demonstreze unui grup întreg de inși la fel de mediocri ce cunoștințe superioare posedă în domeniul studiului euglenei verzi. Ce om!

De ce e el aici? Aici, a ales el să-și petreacă concediul. Continuă urcușul, ne-a cam lăsat în urmă, hai după el. Acum cinci ani a rănit grav un om pe trecerea de pietoni. Își admira, ca de obicei, volanul galben de la mașina galbenă (știu, e foarte hidoasă imaginea), când acel pierde-vară i-a sărit în față. A putut asista pe viu la o disecție spontană, văzând pentru câteva momente foarte clar ce se afla în gâtul acelui om (ștergătoarele fuseseră pornite, deși nu ploua; îi făcea plăcere să le vadă mergând) și se udase un pic pe gheata sa dreaptă cu sângele ce țâșnise din complicatul aparat ale cărui componente nu le putea denumi. Vezi, de asta se șterge el pe acel petic mic de iarbă de acolo, chiar dacă nu realizează. De atunci, a refuzat cu strictețe să se mai urce în propria mașină. Păcat de ea, o primise de la părinți. Îl vezi? S-a oprit. Îi vâjâie acum prin cap amintirea scenei. O secundă e de ajuns ca să fie provocată o adevărată criză în mintea acestui om. În ceea ce privește experiențele de ordin oniric, e un perfect neofit. Au început să-l izbească de-abia după faza cu studentul cu gâtul tăiat de ștergător. Visează în principal lucruri mediocre, dar uneori... Iar s-a împiedicat! O mai fi mult până acolo?

(Se trezise și-și cufundase capul în blidul cu apă, sufocându-se pentru câteva clipe, de ajuns cât să-și aducă iarăși aminte de ea și să fie nevoit să-și înăbușe plânsul pe tot parcursul micului dejun, înghițind, ca de obicei cu mare dificultate oul fiert, din fericire de data asta nu mai era moale ca pământul ce sunase atunci atât de sinistru când îl aruncase în groapă și el lovise sicriul și simțise atunci până în adâncul sufletului său mirosul acela îmbătător de noapte. Se îmbrăcă, plânse, constată că nu îi stă bine cravata, o ajustă, plânse, constată că tot nu-i era bine cu ea, plânse, o lăsă de o parte, îi veni iarăși să plângă, dădu ceasul înapoi cu oră, deschise ușa, intră în ploaie și plecă. „Nea Gheorghe, unde te duci?” „Mă duc... De nu m-aș mai întoarce...” Glasul ei, uitat, dar viu, șoptit, răsuna prin galeriile creierului lui și-l făcea febril. Îi plăcea, ce-i drept, noroiul.)

Hai, că l-am ajuns din urmă! Trage niște aer în tine, băiete, că nu mai e mult! Cum ziceam, uneori visează marea și se înspăimântă pentru că știe că până la urmă se va afla că ea zăcuse acolo în cadă câteva ore bune și el nu făcuse nimic. Sângele care-i curgea din pântec era mereu spălat de apa care venea ca un potop și purta hidosul clăbuc peste mâzga aia roșie. De

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

asta, nu-i plăcea noroiul, mai ales acum, că începe să plouă. Ieșise pe geam în seara aia. Asta e cel mai probabil cauza pentru care când vede marea înspumată, o vede printr-un geam murdar, ușor verzui, ca acela din seara aia. Bine că n-a aflat Maricica! Mai ales că are relația aia cu procurorul... În tot binele și-un rău, că măcar se poate baza pe cineva (dacă se află) și ea e mereu liniștită și nu are treabă cu el. Să-l convingi că trebuie să-i spună cuiva, că e datoria lui cetățenească de a se preda... Aiurea! Basme, dragul meu! Ce nu e în stare un contabil să facă ca să nu păteze onoarea sa... Plouă destul de bine. Uite, vezi, aici a fost greșeala lui. Ai crede imposibil ca un om atât de preocupat de ordine să uite fix de buletinul meteo când se decide să asalteze un munte ca ăsta, dar, ce să-i faci... Oricum, acum l-a părăsit aia de la Primărie. Să nu fi mirosit ceva. Oricum, până la urmă, are să fie prea târziu. Iar s-a împiedicat omul ăsta... L-o fi dezechilibrând umflătura aia de pe nas, până la urmă rucsacul e destul de greu.

(Turiștii o iau de obicei pe partea dinspre șosea. Pe acolo drumul e într-adevăr mai puțin înclinat, dar trebuie să ai grijă la pietre și e destul de mult de urcat. Așa, pe aici prin pădure, chiar dacă e mai greu și mișună ceva urși, e mai scurt, și, ce-i drept, mai frumos. Dacă ar fi fost pictor ce ar fi făcut el cu peisajul ăsta. Mirosul de brad îl înalță undeva la un statut de splendoare apropiat de cel al oceanului. Bradul înalță până la aplatizare. Și-a adus iar aminte de valuri. Și de ea. Și de cum a putut să se poarte. Mediocru! Stupid de mediocru! Și uite-l aici, „nea Gheorghe”... A vrut și el să bea un pic mai mult în noaptea aia... Creierii lui se simt irosiți și urlă în palatul lor. Urlă. Urlă. Urlă. Urlet.)

Ar fi trebuit să realizeze după cum se apleacă și se învârte iarba pe pietre că nu e bine pe aici. Pentru prima și ultima dată în viața lui nu va fi mediocru. Vezi tu acolo în față, cam la vreo două-trei sute de metri, pata aia mai întunecată? Să-ți mai spun un lucru, de orbire nu scăpa oricum...

(Urlet. Urlet. Urlet. Bufnitură. În gaura din partea dinspre șosea nu mai căzuse nimeni. Nu știa de ce se gândea fix la gaura aia. Îl enerva. Îi pierduse părul din mână. Era negru parcă. Da... „Nu mai taci omule odată din urlat?!” Un pas. Doi pași. Trei. Patru. Cinci. Goană)

*

-Cum era când l-ați găsit?
-Era... nu știu cum să vă spun... Ghiozdanul l-a omorât că doar râpa are doar vreo doi metri și...
-Care ghiozdan?
-Păi, nu l-ați găsit?

*

Nu l-au găsit, amice, fiindcă atunci când ai plecat tu să chemi ajutoarele l-am luat noi. Nu-i așa? Doar ai pus și tu mâna pe el și ai văzut ce era înăuntru? Hai, nu te speria, doar nu o să visezi la noapte, nu?

David-Ștefan FRANGU,
clasa a X-a E

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

O PAGINĂ DE JURNAL – NOSTALGIE ȘI VIS

11 Decembrie, 2024

Abia ce m-am întors din oraș acasă, stau pe gânduri și mă pierd parcă într-o ceață densă, ca aceea dintr-o dimineață de vară răcoroasă.

Pășeam pentru prima dată în curtea liceului, într-o mare de oameni, elevi ca mine, părinți emoționați și profesori care așteptau să își cunoască sau revadă elevii. Îmi amintesc cum simțeam că mă cuprind emoțiile, pentru că acest nou început presupunea cunoașterea unor noi persoane, colegii mei, și puțin mă gândeam atunci cât de importanți vor fi ei pentru mine în anii următori. Cu ocazia Crăciunului din acel an ne-am făcut cadouri unii altora, iar eu sunt mândră să recunosc că încă mai am cadoul de atunci, o miniatură a unei chitare, care stă și acum, când scriu, pe panoul meu de plută. Tot pe-atunci, acum 3 ani, plecam pe viscol alături de trei dintre colegele mele spre centrul orașului, dornice să ne facem amintiri de Crăciun împreună. Și uite-așa ajungeam într-un centru de oraș afectat la acea vreme de Pandemia de COVID-19, unde nu orice restaurant ne-ar fi primit, mai puțin unul. Cu toate că eram aproape înghețate de frig, nu a fost acesta un aspect care să ne împiedice să ne simțim bine. Drept urmare, după o supă și o pizza ne-am întors bucuroase afară, să ne facem poze de grup lângă bradul frumos decorat pentru Crăciunul din acel an. Asemeni unui cub de gheață, amintirea aceasta parcă se topește și gândul mă poartă în altă perioadă de timp a anului, vara.

Era 1 iunie și participam la Balul Bobocilor, aveam o mască sclipitoare portocalie, o rochie roșie și abia așteptam să mă distrez alături de colegii mei. A fost uimitor, iar zile la rând, după bal, îmi aminteam când închideam ochii cum răsunau vocile a zeci de liceeni pe versurile melodiilor cunoscute.

Restul verii s-a dus cumva fără să îmi dau seama și am revenit la liceu în toamnă. Am navigat prin zilele care încă îmi aduceau aminte de căldura verii, iar oră după oră, zi după zi, pe măsură ce frunzele cădeau din copaci, iar eu râdeam și mă simțeam bine în clasa a zecea, timpul a trecut și am ajuns încă o dată în primăvară. Deși aveam emoții înainte să îmi știu rezultatul de la examenul de germană de atunci, știu că și bucuria pe care am avut-o, după ce am aflat ca l-am luat, era cel puțin la aceeași intensitate. Rezultat care m-a determinat să ajung Ghid Voluntar la Biserica Neagră, unde, pe măsură ce participam la cursurile de pregătire, am ajuns să leg prietenii cu alți „meșotiști” și nu numai.

Vara aceea, în care am împlinit șaptisprezece ani, n-a făcut nici ea ca timpul, necruțător, să încetinească. Însă, nu m-a întristat acest fapt atunci când m-am reîntors în clasa a XI-a, ba din contră, mă bucuram că trecusem de prima jumătate a liceului. Îmi petreceam timpul liber așa cum îmi făcea mie plăcere, mă simțeam bine și nici orele de la cele mai dificile materii nu mi se mai păreau chiar atât de grele. În luna noiembrie de atunci, ne-am strâns un pic peste jumătate de clasă ca să îi ajutăm pe trei dintre coegii noștrii cu un videoclip pentru un concurs. Deși victoria în cele din urmă nu a fost a lor, toți cei care am participat la dansul care a fost filmat, indiferent că eram mai mult sau mai puțin iscusiți, știu sigur că am râs pe săturate.

Crăciunul și iarna nu au fost departe nici ele și parcă era ieri când pe calendar era scris februarie, iar eu eram ferm convinsă că nu voi mai participa la Olimpiada de Limba Germana Modernă în acest an. Asta până când am decis să îi mai ofer o șansă. A fost o experiență extraordinară și o surpriză cu adevărat plăcută, căci am reușit să ajung la etapa națională. Ei bine, asta se întâmpla deja în mai, când ideea finalului perioadei de liceu prindea din ce în ce mai mult contur.

De acolo și până în iunie nu a fost decât un pas. Abia atunci, când ne-am strâns cu toții să le decorăm clasa celor „dintr-a doișpea” și mai apoi, când îi așteptam pe scările liceului, ținând în mâini flori pentru ei, am simțit cu adevărat faptul că în scurt timp și noi vom fi în locul lor și vom privi cu nostalgie la ceea ce vom numi amintiri. Așa mi-am dat seama că acum, fiind o elevă din clasa a doisprezecea, visez. Visez la ceea ce s-a întâmplat ieri și alaltăieri, însă eu trăiesc momentul zilei de azi, așa că îmi deschid încă o dată ochii, mă uit înainte și toată ceața dispare. Îmi rămâne sentimentul de nostalgie, desprins din vis, urmat de speranță pentru viitor.

Amalia-Roxana GROSU,
clasa a XII-a D

VISE, VISURI, REVERII ȘI AUTOSCOPII LA ... 18 ANI

Am doar 18 ani...și astăzi este ziua în care deschid ușa maturității. Mi-am strâns toate amintirile, durerile, neliniștile și fantezia copilăriei într-o privire cristalină a neuitării, pe care o pot derula prin simplul contact cu ochii care ilustrează povestea unui copil...

De când mă știu, mi s-a spus că sunt matură, rațională și puternică. Sunt mândră de aceste calități, dar ce materializează această dovadă a maturității...?! Poate reprezintă sunetul unei lungi cântări a sinelui sau a unei ieșiri din labirint. Când retrăiesc acești 18 ani, închid ochii și simt un parfum greu ce mă trimite cu gândul la amintirea neplăcută a filonului maturității...

Printr-o simplă analiză, se constituie un documentar al sentimentelor și trăirilor nemărginite, raportate la povești cu zâne fățarnice și ființe nemuritoare care dispar în ceața densă a întunericului clădit de propriile metode de evadare, care poate este sortită eșecului.

Mizând pe talentul dramatic al fiecăruia, putem ilustra paginile de catifea, ascunse după perdeaua misterelor sufletești... Cine s-ar fi gândit că, o simplă privire poate păzi o întreaga cetate insuficient fortificată, dar aparent de neclintit în fața unor suflete care caută întotdeauna glonțul căzut din armura poate, destul de fragilă?! Cine ar fi înțeles că, un suflet reprezintă, atât încăperea renașterii, cât și carcera unei nevroze și a unor emoții imposibil de cumulat într-o singură suflare?!

Și..., în final, cine suntem noi... cei adevărați? Cine este individul, evident falsificat de trăirile, de rememorările sale interioare? Oare este cel care își dorește cu ardoare să-și trăiască destinul în cel mai autentic mod? Sau reprezintă doar întruchiparea regretului că loteria vieții i-a ales un deznodământ, poate diferit de tot ce și-ar fi imaginat..., un suflet aflat într-o căutare nesfârșită?!

Adelina-Elena MINCU,
clasa a XII-a D

SCRIU...

Scriu. Scriu pentru că poate în acest fel voi reuși să conserv o parte din mine ce îmi pare din ce în ce mai alienată. Și poate cuvintele nu-mi sunt bine alese și vorbele-mi sunt împletite și amestecate, dar scriu. Scriu ca să nu uit. Poate cumva, printr-o minune, voi reuși să tatuez pe una dintre paginile mele esența a ceea ce sunt, a ceea ce suntem și am fost. Sau poate scriu ca să uit. Să mă lepăd de tot ceea ce a fost și am fost, ca să pot renaște și să fiu, o ființă lipsită de orice suferință a unui trecut îndoielnic, o formă fără fond. Uneori ajung să cred că poate să te seci de substanță și profunzime este singura cale către o fericire absolută, să te scapi de sine pentru a putea trăi cu tine însuți. Să nu cunoști suferința înțelegerii, într-un univers periferic al nepăsării unde totul este un întreg absolut, un final continuu. Dacă aș putea, ce aș alege să uit, să șterg complet din mine și din lume? Și totuși

această dispariție a chinului nu reprezintă de-adevăratelea o negare a propriei persoane, o asuprire a firii umane? Însă este cumplit. Același vis în fiecare seară, iar și iar și iar. Aceeași casă, încăperi, un scenariu deja epuizat. Și nimeni nu pare să înțeleagă, atâtea ore într-o zi dintre care eu îmi permit să exist într-un singur fragment al unei vaste realități. Nu mă concep mai departe de limitele minții mele, nu reușesc, nu pot, nu. Același coșmar, noapte după noapte, somnul, o privare de libertate. Prea slabă ca să conștientizez durerea, prea departe de mine ca să mă pot vedea așa cum sunt, un mozaic al tuturor momentelor pe care le neg cu vehemență în mine. Scriu. Scriu ca să îmi amintesc că sunt. Că o parte din mine încă trăiește, o fetiță cu vise și visuri, un nucleu al vieții și al ciclicității sufletului, o conștiință vie. Cogito, ergo sum.

Maria IANA,
clasa a XII-a E

Alexandru Ioan Pîtea,
clasa a XII-a C

GHID DE LECUIT COPIII

Zilele trecute, mama ne-a anunțat că, pentru o săptămână, o să primim în plasament temporar cățelul prietenei ei.

STAI! Ce prietenă? Ce cățel? Ce prietenă cu cățel? Mama mea nu are nicio prietenă cu cățel. După 45 de minute de explicații și lămuriri, am înțeles: era vorba despre sora iubitului fiicei nașilor de cununie ai Mariei. Sau era fratele soției vărului vecinului părinților lui Alex?... Oricum, cineva care avea un câine pe care îl lăsase în grija lui Alex și a Mariei. Pentru că mamei îi place să fie de ajutor și îi plac și relațiile complicate, a doua zi de dimineață trebuia să luăm câinele de la Alex și Maria, care nu știau ce să facă cu el cât timp erau plecați în delegație.

De îndată ce am aflat, eu și sora mea nu ne mai încăpeam în piele de bucurie. De când ne știm pe lume, ne doream un cățel, dar părinții ne-au refuzat mereu. Bineînțeles că nu știam ce rasă este, mamei nu i se păruse relevant să întrebe. Eu îmi doream să fie un câine mare cu care să mă pot juca și tăvăli pe jos, în timp ce Ana, sora mea, își dorea să fie un câine gen pechinez, pe care să poată să-l culce în căruciorul păpușilor și să-l manevreze cum vrea ea.

Până să aducă mama câinele, Ana mi-a arătat un tutorial pe YouTube și am confecționat împreună un dozator de gustări pentru cățel din cutiile de la ultimele comenzi de pe eMAG. Când am terminat, cățelul ajunsese deja ca să vadă capodopera. Cățelușul era un Yorkshire Terrier mascul pe care îl chema Cookie, care se speria de zgomote și mișcări bruște mai tare decât un veteran cu PTSD. Ce nume adorabil pentru așa o vietate încântătoare!

L-am dus la plimbare și ne-am oprit la Pepco, de unde am ales mai multe jucării, cel mai pufos pătuț și cea mai moale păturică pentru Cookie, pe care le-am plătit cu ultima bursă, deși mama insista că nu are nevoie. Apoi i-am arătat orașul și ne-am întors pe lângă blocurile din apropiere, ca să ne lăudăm, spunându-le tuturor babelor din vecinătate datele atent memorate: de la rasă, vârstă și nume, până la informații despre arborele genealogic, caracteristicile rasei și coafura rafinată făcută chiar de stăpânii săi. Când am ajuns acasă, câinele a reușit să strice dozatorul și să aibă un accident umed pe noul pat, așa că a trebuit să se culce în vechiul său pat și a mai trebuit să convingem o mamă exasperată că ea ar trebui să-l curețe.

A doua zi ne-am trezit devreme, am luat cățelul și l-am plimbat înainte să-l hrănim de dimineață. Dintr-un motiv sau altul, câinelui părea să-i displacă mâncarea, așa că mama a avut strălucita idee de a-i da niște cârnați de la Lidl ca să ne mai împrietenim, și asta a părut să funcționeze... până când am primit un mesaj de la Maria: „Salut! Totul bine? Am uitat să vă zicem să nu-i dați mâncare de oameni în niciun caz, pentru că are mai multe alergii.” Perfect!

După aflarea acestor informații am început să devenim paranoici și să vedem tot felul de lucruri care ni se păreau anormale. Am dus cățelușul la mai multe plimbări, pentru a urmări traiectoria cârnăciorilor, dar asta ne-a asigurat o zi fără „accidente”, fiindcă era un cățel mic cu vezică mică (despre asta nu ne avertizase nimeni). Plimbările dese ne-au facilitat, de asemenea, informarea întregului cartier în legătură cu existența și proveniența adorabilei făpturi. Seara noi eram epuizați, iar cățelul părea abia scos de la încărcat. Singura exasperată cu adevărat era mama, care nu mai contenea cu adunatul după noi și cățel. Ne tot explica ce responsabilitate este cățelul și că astea sunt motivele pentru care nu vrea să avem unul. Bine, avea dreptate în felul ei, fiindcă Cookie își arătase în mod direct dezacordul pentru alegerile mamei în materie de decorațiuni interioare. Aveam noi în sufragerie, pe jos, o piele de bou care ar fi făcut scârbă oricărui vegan, pe care nu știu dacă mama a cumpărat-o cu un salariu întreg sau a moștenit-o de pe la bunicile ei, dar oricum ținea la ea în mod deosebit. Cookie a fost primul care să manifeste dezaprobarea totală printr-un act de vandalism extrem în care a jumulit picioarele din față ale boului. S-a războit cu boul pentru că nu făcea zgomote și mișcări bruște.

Ziua următoare, când a trebuit să ne trezim iar la șase – câine cu vezică mică –, parcă-mi mai dispăruse din entuziasm. Am plimbat totuși câinele, în timp ce alții dormeau, că doar era vacanță. N-am putut pleca nicăieri toată ziua, pentru că nu puteam lăsa câinele nesupravegheat. Nici Ana nu l-a mai putut culcuși în căruciorul păpușii, pentru că îl rosese cu o zi înainte. Nici măcar jocuri video nu puteam juca liniștiți, pentru că mama are și alte obiecte de decor despre care nu voiam să aflăm părerea lui Cookie. Potaia tot nu începuse să aprecieze pătuțul de la Pepco, păturica imprimată cu lăbuțe și jucăriile. Încet, dar sigur, lipsa lui de respect pentru eforturile noastre a început să mă calce pe nervi. În timpul celor 25 de plimbări din ziua respectivă am evitat mulțimile de oameni, ca să nu mai trebuiască să spunem tuturor aceeași placă. Seara ne-am culcat fără să ne pese în ce pătuț doarme javra.

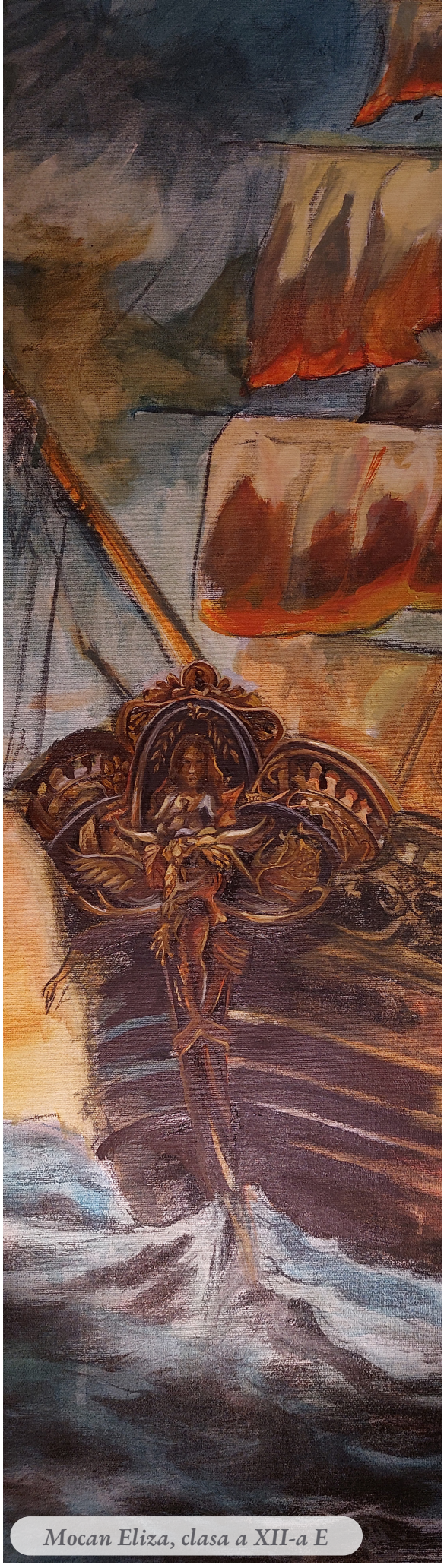
Începuse să mă enerveze numele potăii. Adică, ce om normal la cap ar da numele unui cățel mascul Cookie? Sau unei femele, for that matter. E ca și cum ți-ai boteza băiețelul Puiu.

La 5 jumate dimineața, când mama a venit să ne trezească să plimbăm potaia care dădea târcoale ușii, chior de somn, sătul de responsabilități și enervat de lipsa de apreciere a cățelului, cu riscul de a lua prima palmă din viața mea, i-am spus mamei cu glas șoptit: „Da’ mai plimbă-l și tu!”

Radu GANEA,
clasa a VII-a

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

Mocan Eliza, clasa a XII-a E

-Teatru-

LEIPALGIA

farsă tragică în miniatură, în trei acte și ceva

Notă explicativă:
Nostalgia este un cuvânt derivat din greaca veche, intrat în limbă pe filieră franceză. Vine de la νοστο (întoarcere acasă) și αλγια (durere). Durerea întoarcerii acasă. Tot în limba greacă veche, λειπο înseamnă a pleca și a lăsa în urmă. Leipalgia, prin urmare, durerea plecării. Mai pe românește, dorul de ducă.

Personaje:
CĂLĂTORUL – fără vârstă
DOCTORUL – mai degrabă tânăr, îmbrăcat așa cum se îmbracă un doctor în zilele noastre
CEASORNICARUL – bătrân
CRONICARUL – și mai bătrân
VÂNZĂTOAREA DE BILETE – doar cu vocea
CELĂLALT – îmbrăcat exact la fel precum **CĂLĂTORUL**

Actul 1

Un fel de hol mobilat sumar. O valiză, o pălărie pe toarta valizei. Pe o masă stă „Mersul trenurilor”.

Scena I

CĂLĂTORUL, singur

CĂLĂTORUL (cu îngrijorare): Parcă m-ar durea inima. Doctorii zic că inima nu doare. Dar mie niciodată nu mi se potrivește ce zic doctorii.(reluând) Babele zic că mă doare sufletul. Își închipuie că mă îndrăgostesc. Dar pe mine nu mă doare sufletul. Pe mine mă doare inima.

CĂLĂTORUL (vizibil îndurerat): Mă doare inima. (pauză) Dacă stau să mă gândesc, parcă m-ar durea și ficatul. Mă doare ficatul și mă doare și inima. Tot doctorii ziceau că nu poți să simți două dureri deodată.

Ștefan DUMITRESCU, clasa a XII-a E

CĂLĂTORUL (către public): Cum vă ziceam, mie niciodată nu mi se potrivește ce zic doctorii. (pentru sine) Cred că am o boală gravă, mă sting pe zi ce trece. (cu îngrijorare) Parcă m-ar durea inima, parcă m-ar durea și ficatul, cine știe. Dacă stau puțin și mă gândesc, mă doare și...

CĂLĂTORUL (cu starea ușor îmbunătățită): Cred că problema e că mă gândesc. Ia stați voi așa, să mă concentrez. Să încerc să nu mă mai gândesc, să văd dacă mă mai doare. (arătând spre cap) Că poate problema e aici (către public) știți voi, cum e, când te gândești prea mult.

(pauză scurtă în care **CĂLĂTORUL** pare că se străduiește)

CĂLĂTORUL (luminat): Asta e problema. Îmi vin tot felul de gânduri. E ca în povestea aia, tai un cap, apar două. (cu aerul unui pescar-povestitor) Să vedeți și voi cum a fost. Am închis eu ochii și am văzut așa ca pe un ecran tot felul de gânduri, ca o mulțime de ferestre. Așa de toate felurile, de la Wikipedia la site-uri de cumpărături, știri, sport, meteo, reclame, de toate mă asaltau, și pe măsură ce închideam apăreau mai multe.

CĂLĂTORUL (cu aceeași atitudine de povestitor de basm): Și de la o vreme nu mai apărea decât un singur tip de fereastră care dănțuia pe ecran ca într-o horă a ielelor. Se făcuseră o mulțime de ferestre de același tip care se încolonaseră pe ecran și care dansau sincron și se unduiau în ritmul unei simfonii de sunete de eroare.

CĂLĂTORUL (revenind): Și toate ferestrele astea erau de la o agenție de voiaj. O nenorocită de agenție de voiaj nu-mi dădea pace.

CĂLĂTORUL (pentru public): În fapt, și dacă aș fi reușit să nu mă gândesc la nimic, aș fi început să mă gândesc la cum e să nu te gândești la nimic. Și un gând, după cum se știe, duce la alt gând. Și alt gând, duce la o idee. Și o idee, la o altă idee sau la un alt gând. Și se tot înmulțesc gândurile și ideile, e ca la combinatorică.

CĂLĂTORUL (didactic): Probabilitatea ca o idee să se transforme într-un gând ori combinări din numărul de idei luate câte... (pauză) ca să vedeți și voi cum apar gândurile astea. (reluând explicația anterioară) Și prea multe gânduri duc la durere de inimă. Și durerea de inimă duce la durere de ficat. Și durerea de ficat duce la...

CĂLĂTORUL: Cine mai știe la ce duce și aia. Dacă aș fi reușit să închid toate gândurile... (meditativ) Acum nu m-ar mai fi durut nimic. (revenind) Mă doare din cauza unei agenții de voiaj. Din cauza unei agenții de voiaj mă doare.

CĂLĂTORUL: Voiaj din cauza unei agenții de durere. (confuz) Voiam să spun... Agenție de voiaj din cauză că mă doare. Nu așa... Agenție din cauză că mă doare voiajul. Nici... Din cauză de voiaj, mă doare agenția. (luminat) Din cauza agenției, mă doare voiajul.

CĂLĂTORUL (exclamativ): Mă doare voiajul! Mă doare voiajul! Am o boală gravă, mă doare voiajul!

(iese din scenă spunând Mă doare voiajul!)

Scena II

DOCTORUL, singur

DOCTORUL: De la o vreme tot felul de indivizi vin cu probleme care mai de care mai neobișnuite la mine. (cu năduf) Își închipuie că eu le pot rezolva pe toate.

DOCTORUL (explicând): Când te doare capul, înțeleg, înțeleg și când te doare burta sau te mai poate durea măseaua și te mai poate durea... (pauză) De fapt, cam asta e tot ce te poate durea.

DOCTORUL: Medicina modernă a clasificat cu succes toate durerile în aceste trei clase: de cap, de burtă și de măsea. Deși e contrar logicii, experții în medicină au analizat toate cazurile posibile de durere și le-au împărțit în aceste clase.

DOCTORUL (didactic): Luăm, spre exemplu, mahmureala. Am fi tentați să o încadrăm în clasa durerilor de cap. (lămuritor) Dar, în această problematică, cel mai important este criteriul etiologic. (cu emfază) Cauza este, întotdeauna, primul criteriu după care se clasifică durerea. (reluând) Iar aici, în cazul mahmurelii, cauza este consumul de alcool, iar prin consumul de alcool mă refer la ceea ce noi, în limbaj de specialitate, numim tras la măsea.

DOCTORUL (cu aer profesoral): Se vede așadar că mahmureala se încadrează în clasa durerii de măsea. La fel, pe principiu etiologic, durerea cauzată de o lovitură este, fără discuție, durere de cap. Fiindcă, respectiva lovitură ar fi putut fi evitată, după cum se spune, cu cap.

DOCTORUL: Problema este însă că tot felul de neisprăviți care nu cunosc aceste discuții de medicină modernă se plâng de dureri de altă natură: dureri de dragoste, dureri de telefon, dureri de portofel, ba l-am avut în grijă, nu demult, pe un pacient cu durere de planeta Marte.

Scena III

DOCTORUL, intră grăbit **CĂLĂTORUL**

CĂLĂTORUL: Mă doare voiajul! Mă doare voiajul! Mă doare voiajul!

DOCTORUL: (aparté către public) Ce vă spuneam? (către Călător) M-ai chemat, am venit!

CĂLĂTORUL: Doctore, doctore! Sufăr de o boală gravă, mă doare voiajul!

DOCTORUL: Cum așa, voiajul?

CĂLĂTORUL: Crede-mă doctore, mă doare voiajul! (repede) Și mă și doare inima și mă doare și ficatul, dar mai tare decât toate mă doare voiajul!

DOCTORUL: (aparté către public) După cum puteți vedea, stimați studenți, avem un caz rar de durere concomitentă de cap, de burtă și de măsea. (către călător) Trebuie să-ți tratez capul, burta și măseaua, căci de la astea trei pleacă boala întotdeauna.

CĂLĂTORUL: Așa-i, doctore, cum zici, de la cap e baiul. Mă dor gândurile. Doar când mă gândesc mă doare. Singura problemă e că mă gândesc tot timpul.

DOCTORUL: (emfatic) Unul din principiile medicinei moderne este că un oarecare disconfort poate fi considerat durere doar dacă este permanent. Ori la tine, disconfortul pe care-l resimți este intermitent, fiindcă apare doar atunci când te gândești. (ca pentru sine) Problema e că neghiobul ăsta se gândește tot timpul și ne dă peste cap toate principiile. Dar, vorba vine, excepția întărește regula.

CĂLĂTORUL (în suferință): Mă doare voiajul! (se prăbușește) Mă doare voiajul! Și inima și ficatul și capul și măselele toate și burta și gândurile, dar mă doare voiajul!

DOCTORUL (contemplând): Medicina modernă are un principiu de bază care (pauză)

CĂLĂTORUL (încă pe jos, suferind): Doctore, doctore, mă doare voiajul!

DOCTORUL (către public, timp în care **CĂLĂTORUL** se zvârcolește pe jos): Pe vremuri, moda în științele medicale adusese un principiu foarte interesant, dar care a fost abandonat de comunitatea științifică din zilele noastre din cauza faptului că nu

se aliniază cu restul principiilor. Formulat în acord cu terminologia modernă, acest principiu ar suna ceva de tipul „Cui pe cui se scoate”.

DOCTORUL: Cu alte vorbe, când te lovești și te doare, te lovești încă o dată, dar controlat, și îți trece. Când te otrăvești, mai iei o gură de otravă, cât să te purifici. Apoi, când ai asemenea probleme, când te doare voiajul (pauză)

CĂLĂTORUL (ridicându-se brusc în picioare, uitând de durere, completându-l pe doctor): Pleci în călătorie!

Scena IV

CĂLĂTORUL, rămas din nou singur

CĂLĂTORUL: Pleci în călătorie! Știe **DOCTORUL**, că nu-i degeaba docent în medicina modernă: Cui pe cui se scoate, când te doare voiajul, pleci în călătorie.

CĂLĂTORUL (interogativ): E bine așa, pleci în călătorie, dar apoi vine întrebarea firească: unde pleci în călătorie?

CĂLĂTORUL (explicând): De exemplu, până pe Uranus ar fi prea departe. Am citit într-o carte că pe vremuri nici nu se vedea Uranus pe cer, un zăpăcit de englez pe la 1700 și ceva l-a pictat pe cer și în loc să facă ca orișice pictor de stele un punctuleț mic și discret care să fie steaua lui, a făcut o pată mare și albastră, așa încât astronomii au fost nevoiți să o transforme în planetă.

CĂLĂTORUL: Fără discuție, până pe Uranus ar fi prea departe. (convins) E bine că am stabilit asta. (interogativ) Dar rămâne întrebarea de care ziceam: unde pleci în călătorie?

CĂLĂTORUL (se îndreaptă spre masă): Ia te uită! Parc-anume pentru mine a fost pus! (reflexiv) „Mersul trenurilor”. N-am mai văzut unul de... (pauză scurtă) Oare se născuse Iisus?

CĂLĂTORUL (convins): Cu siguranță se născuse. Pe vremurile alea nu aveau trenuri. Și când nu sunt trenuri, la ce bun să scrii o carte despre mersul lor. Sigur, ar putea trece drept S.F., dar pe vremea aia lumea avea lucruri mai bune de făcut decât să scrie S.F.-uri.

CĂLĂTORUL (răsfoiește cartea mai întâi lent, apoi din ce în ce mai furios): Zău dacă are vreun sens cartea asta! (continuă să răsfoiască nervos, întoarce cartea doar pentru a o răsuci din nou) Mai greu decât să știi unde să ajungi este să-ți dai seama de unde pleci.

CĂLĂTORUL: Și din cartea asta n-ai nicio șansă să-ți dai seama. E scrisă ca și cum ai avea libertatea să-ți alegi de unde pleci, ceea ce e cât se poate de absurd. Orice ființă înzestrată cu un oarecare bun-simț știe că, dacă în problema alegerii destinației ai o oarecare libertate, nici aia foarte mare, în ce privește locul de plecare, n-ai nici cel mai vag cuvânt de spus.

CĂLĂTORUL (meditativ): Poate cei care scriu „Mersul trenurilor” au puteri speciale. Ce n-aș da să pot alege locul de plecare! (deductiv) O astfel de situație ar avea, fără discuție, doar avantaje. Nici măcar n-ar mai trebui să țin minte unde mă aflu.

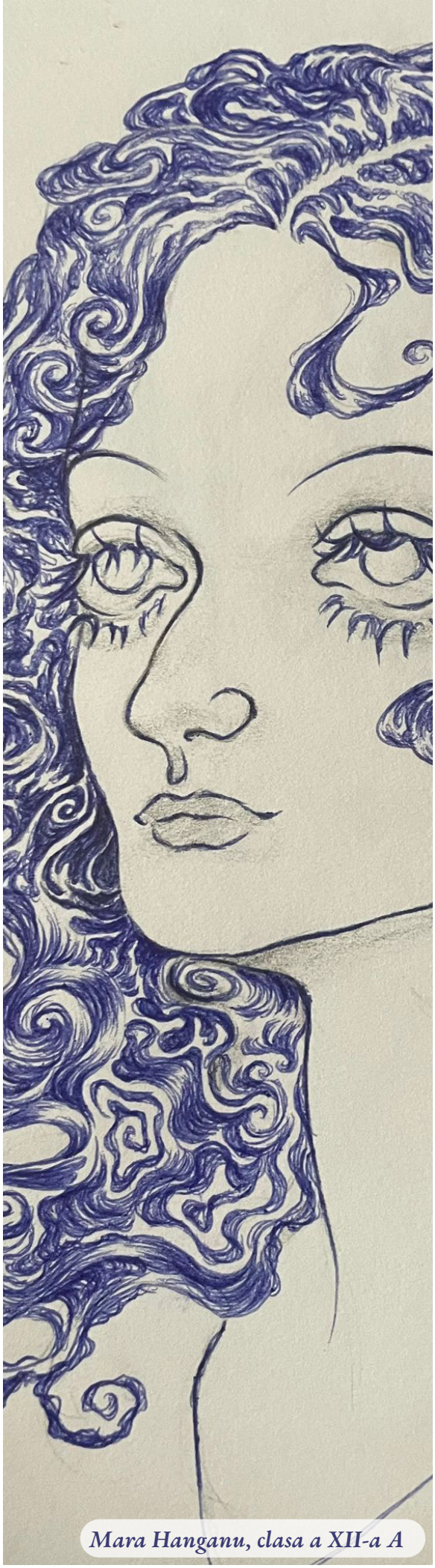
(Ultimele replici sunt rostite pe un ton în scădere. Lumina se diminuează. Cade cortina)

Actul 2

În acest act totul se petrece în vis. Decorul este acela al unui atelier de ceasornicărie

...

Citește în continuare:

Mara Hanganu, clasa a XII-a A

-POEZIE-

DIN STELE, DAR PRINTRE ELE

Chipul ți-l surprindeam oriunde,
Ascuns după perdeaua de nori.
Vântul îți șoptea numele ori de câte ori
Îți prindea zâmbetul în ale sale unde.

Soarele avea chipul tău,
Mai strălucitor ca niciodată.
Nimic nu ți se întâmpla rău,
Universul îți dăruia iubirea-i toată.

Stelele se prindeau la dans să-ți facă
Zâmbet sclipitor din cristale,
Hora bucuriei ele joacă,
Constelațiile erau ale tale inițiale.

Aveai zâmbetul din stele,
Acum mă privești dintre ele.
Și nu știu când timpul s-a scurs,
Și orbita completă ți-ai parcurs.

Îmi plăcea când erai împodobit cu stele,
Dar nu mă gândeam că vei ajunge vreodată printre ele...

SUSPINUL UNEI STELE

Te vedeam pe cer strălucind,
Te priveam cu amar și jind.
Tu erai ultima mea speranță,
Tu, cea mai plină de viață.

Și știam că dacă o să te pierd,
În veci nu te voi mai regăsi.
Îți urmăresc traiectoria pe cer,
Mă uit la tine și sper.

Sper că lumea va fi mai bună
Și că totul se va schimba.
Dorințele mele să se juxtapună
Într-o constelație numai a ta.

Sper că visele mele vor avea visuri
Mai mărețe și mai pline de sens,
Când luminate de ale tale sclipiri,
Aripi le cresc.
Te vreau acum, e prea mult ce-ți cer

E umilul meu gând sincer :
Vreau să ating și eu o stea,
Să fie împlinită dorința mea.

Dar ai plecat,
spulberată de coada unei comete.
Te-ai pierdut,
Și ai luat cu tine ale mele secrete.

În mici fărâme de diamant te-ai spart
Și te-ai risipit în întunecatul neant,
Acolo unde nu te mai pot atinge,
Unde nimeni nu te mai poate distinge.

Cu ochii îndreptați spre tine,
Pierdut în vise fără somn,
Sunt condamnat întrebării meschine :
Îmi vei mai da vreodată vreun semn?

Ai murit ca o nălucă în vânt,
Ai pierit ca ultimul meu gând,
Te-ai ascuns după ultimul meu răsărit de soare,
M-ai lăsat fără alinare.

Mi-ai luat singurul prieten drag
De care aveam nevoie neîncetat.
De ce te-ai dus? De ce-ai plecat
Și m-ai lăsat cu sufletul neîmpăcat?

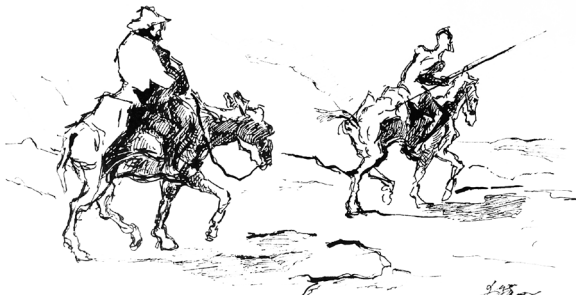
Suspinul meu e în zadar
Și poate ne vom reîntâlni iar
Doar atunci când sufletul ființei mele
Se va afla undeva printre stele.

Și suspinul unui om se va pierde
Și va fi purtat de vânt,
În atmosferele altor planete,
Și va deveni suspinul unei stele.

Amalia Elena VASILICĂ,
clasa a IX-a B

ÎMI ADUC AMINTE IARNA TRECUTĂ

când îmi spuneai că-ți place sucul de mere cald
și mergeai la festival unde te încălzea frigul,
bumți bumți
toate cele
Îmi explicai cursele ce te țineau treaz
cu fusul orar amestecat
și mi-am notat undeva în minte:
ferrari.
a fost prima iarnă după ceva ierni,
a fost prima viață după ceva vieți,
în care papilele au simțit cuvinte dulci.
Îmi aduc aminte iarna trecută...
și spui că – și tu.

PRINDE-MĂ CA SĂ TE PRIND

De abia ce am văzut lumina lumii– m-am născut.
Încep să fac primii pași, dar gravitația e mai puternică:
mă prinzi.
Alerg, bezmetică prin parc– sunt un copil.
Ne jucăm prinselea și mă împiedic:
mă prinzi.
Ce problemă grea e integrarea– adolescența curioasă.
Vreau să fiu ca ei, în anturajul lor oricât de prost e:
mă prinzi.
Și pentru asta când ridurile se accentuează–oh! bătrânețe,
sprijinul se va întoarce, nu-ți fie frică:
te prind.

Maria FULGA,
clasa a XII-a A

CODREANU

în soare, gene scoapte pe zgomot de perdele,
pe scame, pe smirghel prelung,
pe o parte geamul ud,
pe o parte eu
îngropată
cu nasul
ars
în jos
rașchetând
în jos, brusc, tresar, latent, cu pleoape grele
cu nasul în perdele, din nou,
în jos, alunecând
...

de ce nu contează cultura
atâta vreme cât viitorul așteaptă în memoria noastră

soarta ne-a pierdut la Barbut.
frigului ce consumă un zâmbet perfect sigilat
persistă pe retină mult după reiterație.
te provoacă la maximum o strângere de mână
și tot gândești cam devreme.
nicio mișcare impresionată din motive
nu a fost sesizată atâta vreme cât viziunea
s-a uzat până la capăt.
predictibil într-o gramatică perfect ambiguă.
dress code-ul nu e un ppt.
cult în unu e o nenormalie.
cauza precedă efectul.
efectul definește cauza.
respirația devine aer
cu mult înainte de concepție.

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

AMINTIRI

îmi mai aduc aminte parcă
ochii tăi
și
părul tău

și roțile curg de-a valma
în oglinzi
și acele plutesc pe mare

(fără ceasornic)

și se prind de ele mâini
și se învârt în a valurilor horă
naufragiați cu zdrențe rupte
și cu
chipul tău
în marea învolburată
sânge negru
părul tău

și eu plutesc
prin tine
și mă scufund
prin tine
și mă risipesc
prin tine
și cobor nenorocit pe lună
înconjurat
de tine
în afara ta

și se sfarmă roțile în cioburi
și se prefac în stele acele
și eu cobor în mine

(cu ceasornic)

Îmi mai aduc aminte parcă
ochii tăi
și
părul tău

(se scutură zăpezile de pomi
soarele de cer
întuneric acum)

Alexandra CLINCIU, clasa a XII-a E

David FRANGU, clasa a X-a E

ÎN AMINTIRI PLUTESC...

În amintiri plutesc, visuri de demult,
Nostalgia mă cuprinde, mă face să ascult.
Râsetele de atunci, ca un ecou ușor,
Îmi umplu inima, îmi dau un nou fior.

Pe băncile din clasă, ne făceam planuri mari,
Cu ochii spre orizont, visam la noi avânturi,
Fiecare zi era plină de speranțe,
Cu prieteni dragi alături...

Acum privesc în urmă, cu dor și cu iubire,
Nostalgia mă îmbrățișează, dar aduce fericire,
La clipele acelea, ce nu se vor sfârși,
Visurile din trecut, mereu în mine vor fi.

Letiția LUNGU,
clasa a IX-a F

UMBRELE TRECUTULUI

Mă trezesc
Tresar
Același decor ca ieri
Îmi lasă un gust amar
E monoton și agasant
Și-l simt atâta de murdar.
Închid ochii
Fug din nou
Călătoresc lin printre vise
Și aud un vechi ecou.
Mă strigă copilăria,
Dar îmi face mai mult rău.
Lacrimi cad
Eu plâng ușor.
Simt o apăsare-n piept
Și mă seacă iar un dor.
Am pierdut copilăria
Și-n infern încet cobor..

GÂND VIITOR CĂTRE TRECUT

Înainte să mă duc
O dorință-aș mai avea:
Să mai urc odată-n nuc
Cum doar un copil putea.

Aș cădea din nou la fel
Cum cădeam și altădat'
Când corpul mi-era de fier
Și nu mă durea vreodat'

Vremurile mi s-au dus,
Aprig luând viața din mine.
Am rămas doar un apus
Plin de amintiri senine.

Ceea ce nu-mi poate lua
Timpul crud care nu iartă
Este chiar iubirea mea
Pe care-o exprim prin artă.

Mâine când apun încet
Să vă amintiți de mine.
Dintre voi cu trupul plec
Dar sufletul vă aparține.

Flavia MARCU,
clasa a XII-a E

FLOARE DE PIATRĂ

Incendiul forestier
Din cutiile toracice
Ale visului.

Când Raiul și centrul vișiniu al pământului
Se iau de mână,
Plouă în unde deșarte de iubire,
Iar toți copiii cu ochii ciobiți de cer
Își adună în pumni
Lacrimile de gheață.

Mâncând viitorul din linguri de speranță,
Păstrând mâna pe viață, ca pe-o clanță
Pășind șoptit în fericire, ca pe-un fir de ață

Abisul orb le respiră în față:
Între omoplații goi, în centru de ecou
Pe ascuns, pe neștiute
Crește o floare de piatră

Griul zilelor se prăbușește în vise tușite
și scrum tânăr
Și tineri ce caută prin scrum înflorirea

Erika BROK, clasa a XI-a A

GRĂBEȘTE-TE, E DOAR UN VIS

Bănuiesc că atunci când privești
Cum tot ce te-ai străduit să construiești,
Tot ce visai, tot ce sperai,
Fiecare eroare împreună cu a sa urmare,
Sub ochii tăi, oricare suferă o transformare
Și lasă în urmă o pată de disperare.

Bănuiesc, din nou, că la final,
Chiar dacă totul s-a terminat într-un mod banal,
Singurul lucru la care te mai gândești
E sentimentul de la început pe care-l urmărești.

O, acel început cu fiori,
Cei de-atunci aveau mai multe culori,
Aștept acum să se întoarcă acele emoții cu flori,
Ca pe soarele ce reapare abia în zori.

În schimb, simt numai eternitatea unei nopți prea lungi
În care simt că tot mai tare mă afund,
Din care nu voi ieși niciodată
Și nu voi vedea perspectiva cealaltă...

Acel început cu multe râsete,
Mascate sub gingașe zâmbete,
Oare sunt eu singura
Care le simte acum lipsa?
Oare am fost eu de la-nceput
Singura care simțea un sentiment tăcut?

Acum nu mai contează cum ai ajuns aici,
Ai realizat cât de mult ai reușit să strici
Și îți dorești că trecutul să-l modifici.
O nouă șansă, o nouă versiune
A unui trecut ce pune presiune
Pe noi să facem încă o promisiune
Că nu vom strica totul prin rațiune.

Fiindcă, dacă am fi raționali,
Această îmbrățișare strânsă,
Estompându-se într-o ceață densă,
Ale tale cuvinte ce exprimă o dorință stinsă,
Nu vor ajunge altundeva,
Decât în scrisori pe care nu le vei vedea,
Se vor rătăci până la urechile mele
Prin negura de idei grele,

Pentru că suntem afară din timp,
Afară din spațiul în care ne găsim,
Într-un loc de amintiri, pe un tărâm interzis,
Căci totul este doar un vis.

Este dorința neastâmpărată,
Ce printre gânduri se lasă purtată
Și se întoarce odată cu ele
La căldura unei veri,
Unde se opreau toate războaiele,
Și problemele făceau liniște
Căci în sfârșit eram doar eu cu tine.

Și, în final, mă întorc din nou,
Ascultând doar un ecou
Al unor sentimente puternice
Închise sub răni ce așteaptă să se vindece,
Mă întorc dintr-un frumos vis,
Mă dezlipesc de ce e pe tărâmul interzis,
De dorul prin vene înscris,
De umbra unui chin ucis,
La viața mea blocată în realism.

Alexia DRĂGOIU,
clasa a X-a E

Citește mai mult!

ATELIER DE CREAȚIE LITERARĂ

(ÎNTÂLNIRE CU POETA SVETLANA CÂRSTEAN)

SENTIMENTUL - DEFINIȚIE

Totul e să ai un sentiment
Care să sosească în fața ușii învelit în cuvinte,
Cuvinte care să mi se șoptească în taină
Și care să mi se dezbrace în față, însă nu
Nu pot să le las...
Sunt prea pudică și prea temătoare și îmi vine să închid ochii în fața acestui nud
Al unei poezii tinere și necoapte

Apuc mânerul clanței și trântesc ușa și închid cu cheia și mă îndepărtez,
Zvâcnetul corpului lăsat în frig de abia se mai aude
Am terminat-o cu sentimentele astea și cu poeziile astea încă neconcepute și negândite
Și mă culc în liniștea unei case fără cuvinte.

Cumva
Din scobitura chiuvetei din bucătărie
Printre vasele de cu o zi înainte
Tremură ceva și se zbuciumă ceva
Care crește și zbiară și crește și zbiară
Un sentiment cu cuvinte =
Poezia

Mara HANGANU,
clasa a XII-a A

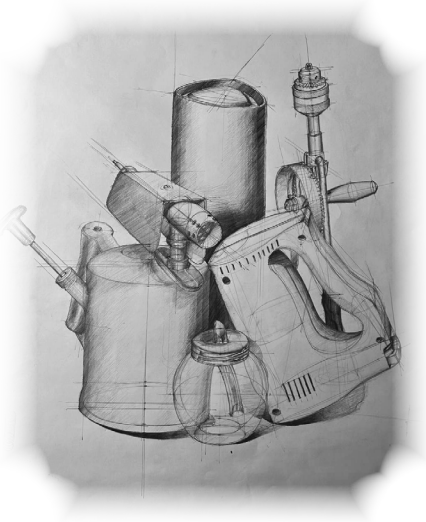
UTOPIE

Căutăm într-un spațiu nedeterminat,
Un moment de liniște și exprimare...
Oare ne cunoaște cineva?
Sau suntem doar secvență, în ritmul decadent al supraviețuirii?

Învechitele parabole caută o reală despărțire..
..un cuvânt , o uitare..
Sau vor rămâne frecvent o nesfârșită întrebare;

Căutăm o nuanțare a senzației rezultată..
..într-o arcadă de lumini;
Oare totul este să ai un sentiment..?

Adelina-Elena MINCU,
clasa a XII-a A

Daniel Ioan Pâlșu, clasa a XII-a E

VERSURI PE ASFALT

Totul e să ai un sentiment
Să-l arunci nemilos
undeva
În speranța că într-o zi...
Cineva
Nimeni
Cine?
În marea asta de suflete ce rabdă apusul
O umbră tăcută să danseze în gândurile lor
În muzeul amintirii- vitrină a TIMPULUI.

Poemul e o ființă democrată
Azi-mâine dărâmă cele mai groase ziduri
Distruge și cea mai toxică doctrină
Calcă pe cadavre până la disperare
Îndrumă spre abisul sugrumat de marea teroare
Ucide, renaște, recompensează, pedepsește, sfâșie;
Niciodată nu jelește
Scrie-l cu palmele goale
pe asfalt... îi place.

Mara Rebekka PAL,
clasa a XII-a E

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

DACĂ ANNE FRANK AR FI FOST POETĂ

Totul e să ai un sentiment
Dar toți par să le țină în ei
Toate dorințele,
Toate necazurile,
Toate sentimentele...
Țipă în ei.
Dar eu țip mai tare
Sperând că cineva mă va auzi
Și totuși, tăcerea umple ecoul
țipătului meu.
Ochii normali privesc
Ochii cu stele.
Oare văd în ei țipătul?
Oare aud steaua care încearcă
să devină normală?
Sunt singură.
Și totuși niciodată complet singură.
Caut cu inima
ceea ce nu pot să văd cu ochii.
Știu că sufletul poate vedea sentimentele,
Așa că de ce nu le găsește în alți
oameni niciodată?
Am căutat un prieten toată viața
Căruia să îi împărtășesc toate sentimentele mele,
Care să mă vadă cu adevărat...
Și doar la sfârșit am realizat
Că cel mai bun prieten
sunt eu.
Aventura.
Nouă.
Dorința.
Dor.
Câte simțiri mă încearcă!
Câte sentimente...

Sara-Maria DOBRICĂ,
a IX-a B

I
(flori)

unele cuvinte sunt flori
albe ca tine
în miezul ciurdei de
ruguri negre
plutești sub tavanul jos al anexei
și cântă chemate
lyrele albe de
primăvară

II
(ploaie simetrică)

plouă pe geamurile unde-a înflorit
via cu stele galbene
o dubă trece pe stradă
și sfarmă băltoace
și-mi sfarmă și mie
gânduri, viață, speranțe

plouă pe geamurile unde-a înflorit
via cu stele galbene
în Amsterdam
îmi curge în râuri mustul
și-nvie furtunile

III
(poem pe șine)

plouă cu puhoaie de vin
din tramvaiul rostogolit pe șine
hai prietene cu mine să bem din
butoiul mecanizat
să galopăm
călare
cu gesturi ecvestre să cântăm
trezind din cuibul lor cuvinte măiestre

în malaxorul iernii
căderii cortinei
poemul e-o ființă democratică
stafie aureolară pentru
sfânta noastră beție
lamură-n aur câmpiei
fugii nebune

David FRANGU, clasa a X-a E

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

V. Limbi Străine

Limba engleză

Where the sense ends and the sensitivity begins

Outside this notebook,
Out, in the dark side of the world,
I really started to be cold
Like snowflakes start to have some mold,
`Cause they waited for so long
To be melted by someone I could hold
And for someone to feel like home.

Where people started to talk,
There`s no space to write with chalk,
Because in front of them you seem
strong,
But the lines inside are way too long
And they won`t wait for them to be told...

So, only when you`re alone,
All the thoughts begin to float
And remember what was shown,
After this, they just land
Where nothing goes how it was planned.

So, this is the place
Where the “rational” isn`t allowed to face
The problems I feel on my skin,
But only to remember,
The stages where I`ve been,
The faces I protect of guilt
And the new me I have finally built.

Here, on the paper,
The vulnerability writes everything
With fear to be found
And the thoughts to be drowned
In tears of goodbyes.

Here, nothing really makes sense,
Because sometimes I feel confidence,
And sometimes I feel disappointment
And that`s beautiful about that moment,
I`ll write it down and I`ll remember how I really felt.

Alexia DRĂGOIU,
clasa a X-a E

STARBOY

Oh, poor boy born from stardust!
I gave you all my trust
To the promise that you›d come
But now, all your oaths feel numb.

You tricked me to have hope,
Now I just can›t cope
With all the things you didn›t mean,
Too bad, you were just a dream.

With those eyes like Dante›s ‹Inferno›
And that strong smell of tobacco,
You lured me in with your dooming spells
And with your covert midnight tales.

Forlorn I am destined to be
Thinking you›ll return for me.
The cool drizzle hits the window,
Just like my burning tears the pillow.

I waited until the late dusk-
Like me, you were an outcast.
Every night without fail,
Yet you stayed a fairytale.
Maybe you›re a prisoner of the zenith...
Or maybe just a stupid myth.
I suppose it was me.
Why though is you the one I see?

I guess you were never made to walk the earth,
Which in my chest left a painful dearth.
Couldn›t you tell me from the beginning
That you weren›t actually something truly living?

A FOREVER CHANGE

Home doesn't feel like home anymore,
Friends feel like home a little more,
New memories belong to a confusing core
And I don't see an opened door.

Everything's changing everyday,
For me, there's no reason to stay,
To watch how it all turns grey,
To fight for something that feels stray.

Who's me? I'm asking,
Does she feel like passing?
Away or in a different way?...
Maybe you passed out,
But keep your mouth shut!
Nobody has to know,
Nobody understands,
You have the right to feel low,
Because it wasn't your fault.

Nothing feels like home,
Nor friends can feel like so,
The voices are so cold,
Nothing's made of gold.

Everything's sad, everything's strange,
So strangely black that I may
Leave you without a word to say,
Without a "goodbye",
Without an "after all this time, don't cry"
'Cause sadness has been in my eye
For longer than I've been dry.

Alexia DRĂGOIU,
clasa a X-a E

Now hide behind my blue eyes,
Pretend you don›t hear my cries,
Sing your last artful lie,
Go back to the night sky.

Roxana CHELMUȘ,
clasa a XI-a A

EINE TAGESBUCHSEITE

11. Dezember, 2024

Gerade bin ich aus dem Stadtzentrum in mein Haus zurückgekommen und sitze nachdenklich da. Ich fühle mich, als ob meine Gedanken in einem dichten Nebel, wie an einem kühlen Sommermorgen, verloren waren.

Ich ging zum ersten Mal in den Schulhof, in einem Meer von Menschen, Schüler und Schülerinnen wie ich, aufgeregte Eltern und Lehrer, die auf ihre Schüler warteten. Ich erinnere mich, wie ich mich fühlte, als ich dort stand, weil dieser neue Anfang bedeutete, neue Leute kennen zu lernen, meine Kollegen, und ich dachte wenig daran, wie wichtig sie für mich in den kommenden Jahren sein würden. An Weihnachten jenes Jahres haben wir uns gegenseitig Geschenke gemacht, und ich bin stolz zu sagen, dass ich das Geschenk immer noch habe, eine Miniatur-Gitarre, die noch auf meiner Korktafel steht. Auch damals, vor 3 Jahren, war ich mit drei meiner Kolleginnen, bei einem Schneesturm, in die Innenstadt gegangen, um gemeinsam Weihnachtserinnerungen zu erleben. Und so kamen wir im Stadtzentrum an, welches zu dieser Zeit von der COVID-19-Pandemie betroffen war, wo uns nicht jedes Restaurant aufgenommen hätte, außer einem. Obwohl wir in der Kälte fast erfroren waren, war das nicht ein Aspekt, der uns davon abgehalten hätte, uns gut zu fühlen. So kamen wir nach einer Suppe und einer Pizza wieder raus, um Gruppenfotos neben dem wunderschön geschmückten Weihnachtsbaum zu machen. Wie ein Eiswürfel, scheint diese Erinnerung zu schmelzen, und der Gedanke bringt mich in eine andere Zeit des Jahres, den Sommer.

Es war der 1 Juni und ich nahm am „Balul Bobocilor" teil. Ich hatte eine glänzende orange Maske, ein rotes Kleid und ich freute mich auf den Spaß mit meinen Kollegen. Es war erstaunlich, und Tage nach dem Ball blieb dieser noch in meiner Erinnerung.

Der restlichen Sommer verging irgendwie ohne dass ich es merkte und im Herbst kam ich zur Schüle wieder zurück. Ich segelte durch die Tage, die mich noch an die Hitze des Sommers erinnerten, und Stunde um Stunde, Tag für Tag, als die Blätter von den Bäumen fielen, und als ich lachte und mich gut in der zehnten Klasse fühlte, verging die Zeit schnell und es war noch Mal Frühling. Obwohl ich ängstliche Gefühle vor dem Ergebnis der Deutschprüfung damals hatte, weiß ich auch, dass die Freude, nachdem ich erfuhr hatte, dass ich es geschafft hatte, mindestens genauso intensiv war. Es war das Ergebnis, das mich dazu gebracht hat, Freiwilligenführerin in der Schwarzen Kirche zu werden. Dort, während ich die Trainingskurse besuchte, konnte ich neue Freundschaften mit anderen Bekannten aus derselbe Schule schließen.

In jenem Sommer, als ich siebzehn wurde, verging die Zeit schneller als je zuvor. Diese Tatsache machte mich aber nicht traurig, als ich in der 11. Klasse war. Im Gegenteil, ich war froh, dass ich die erste Hälfte der Lyzeumsjahre bestanden hatte. Ich habe meine Freizeit verbracht wie ich wollte, ich war froh und auch die Stunden der schwierigsten Hausaufgaben schienen mir nicht mehr so schwer. Im November letzten Jahres haben wir etwas mehr als die Hälfte unserer Klasse beschlossen, drei unserer Kollegen mit einem Video für einen Wettbewerb zu helfen. Obwohl sie nicht gewonnen haben, weiß ich mit Sicherheit, dass jeder, der am gefilmten Tanz teilnahm, auch wenn er oder sie mehr oder weniger qualifiziert war, aus vollem Halse gelacht hat.

Weihnachten und Winter waren auch

nicht weit, und es war wie gestern, als der Februar im Kalender stand, und ich wusste, dass ich in diesem Jahr nicht an der Deutsch als Fremdsprache- Olympiade teilnehmen würde. Das war, bis ich mich entschloss, der Oly noch eine Chance zu geben. Es war ein wunderbares Erlebnis und auch eine Überraschung, denn ich durfte an den Nationalphase der Oly teilnehmen. Das aber, passierte schon im Mai, als die Idee vom Ende der Schulzeit immer klarer wurde. Von da an bis zum Juni war es nur ein kleiner Schritt. Zum ersten Mal, als wir uns alle versammelten um den Klassenraum der zwölften Klasse zu dekorieren und dann zum ein zweiten Mal, als wir auf sie auf den Treppen warteten, mit Blumen in unseren Händen, fühlte ich, dass wir bald auch in ihrer Stelle seien und mit Nostalgie auf das blicken, was wir Erinnerungen nennen.

Jetzt in der 12.Klasse, träume ich von dem, was gestern und vorgestern war, aber ich lebe den heutigen Moment. Deshalb öffne ich meine Augen wieder, blicke nach vorne und der ganze Nebel verschwindet. Das Gefühl der Nostalgie bleibt, losgelöst vom Traum, gefolgt von der Hoffnung auf die Zukunft.

Amalia-Roxana GROSU ,
clasa a XII-a D

"A adormi printre stele", Mara Hanganu, clasa a XII-a A

DIE ZEIT

Ich möchte die Zeit mein Freund sein,
Aber die Zeit läuft immer weiter...
Ich kann nicht mit ihr bleiben,
Weil sie nicht steht, leider.

Die Zeit hat keine Zeit verloren,
Zeit muss die ganze Zeit gewinnen
Und ich bin nur ein kleiner Spieler
In dem Spiel mit allen Personen.

Aber ich werde nicht aufhören,
Weil ich die Zeit anhalten möchte
Und ich will, dass sie bei mir bleibt
Zumindest für eine Sekunde.

Denn was ist wichtiger?
Als so einen Freund zu haben
Der die Zeit frieren wird
Und dir immer hilft?

Sara-Maria DOBRICĂ,
clasa a IX-a B

JUGEND UND TRÄUME IM LICHT VON MESOTA

In Mesotas Hallen, voll Wissen und Mut,
Wo Träume erblühen, voll Glanz und voll Glut.
Die Jugend ein Feuer, das lodert und brennt,
Mit Büchern, Ideen und dem Herz voll Talent.

Die Lehrer, so weise, doch manchmal auch kühn,
Man denkt, sie könnten Gedanken erspäh'n.
Doch mitten im Mathe- und Chemiegetümmel,
Träumen wir heimlich vom Sternenhimmel.

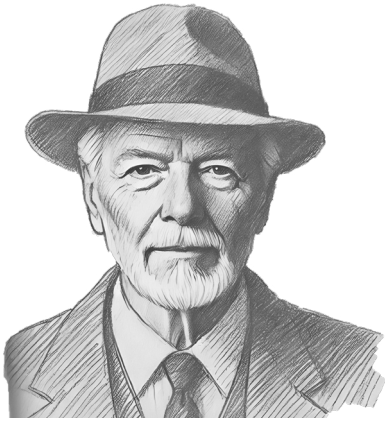
Wir lernen über Zellen, Atome, Mechanik,
Doch niemand fragt uns: Wollt ihr zurück?
Als wir die unzählbare Sterne zählten,
Nicht die Durchschnittsnote in Physik.

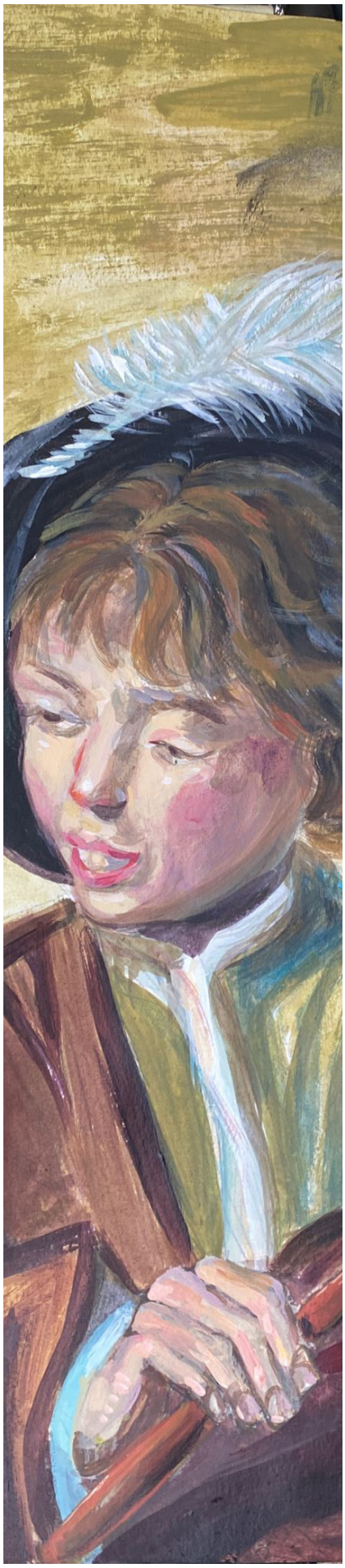
Wir träumten so viel...
Was ist gescheh'n?
Ich werde Polizist,
Ich werde auf dem Mond geh'n.

Kronstadts Berge umarmen das junge Geschick,
Die Stadt singt uns Lieder vom Zukunftsglück.
Doch oft gleicht der Weg einem Abenteuer,
Mit Tests und mit Pausen, mal Ernst, mal
Geheuer.

So trägt Mesota uns weit auf den Winden,
Die Jugend ein Schatz, den wir stets neu
ergründen.
Mit Lachen im Herzen und Sternen im Blick,
Fliegen wir weiter : wer hält uns zurück?

Elias BARBU,
clasa a IX-a D

Mara Chiru, clasa a X-a D

POINTS DE VUE

À la suite de l'œuvre d'art que Jean Dubuffet a faite pour mon ami, je voudrais exprimer mon point de vue concernant ce portrait. Je trouve qu'il y a beaucoup d'aspects pour lesquels le portrait n'est pas satisfaisant.

D'abord, mon but était d'offrir un cadeau pour rendre la distance provoquée entre moi et mon ami plus supportable. Étant donné que mon copain voudrait avoir un souvenir joli et beau, cette œuvre n'est pas capable de faire cela puisque la chromatique est sombre, il y a plein de noir et le portrait proprement-dit est moche. Le visage ne semble guère à mon visage! C'est pourquoi il est possible que mon ami soit angoissé quand il voudra regarder le cadeau.

Ensuite, si je connaissais le travail de Jean Dubuffet, je ne passerais pas la commande du tableau. Faute d'information, j'ai fait une erreur, mais je crois que mon collègue qui m'a recommandé cet artiste a essayé de faire une blague. Comme il savait mon objectif, il aurait pu me recommander un autre artiste. Donc, ce n'est pas juste la faute de Jean Dubuffet, mais aussi de mon collègue.

Enfin, bien que je ne sois pas passionnée du portrait, je ne dis pas qu'il n'est pas une œuvre d'art. A mon avis le problème est que mon but n'a pas été atteint en raison de l'incompatibilité entre mes demandes et ce que monsieur Dubuffet peint.

Miruna BĂLAN,
clasa a XI-a F

Il semble que les gens puissent avoir n'importe quoi comme inspiration. Je crois que c'est le cas du tableau de Jean Dubuffet aussi. Étant donné que la chromatique est sombre, il est important que les gens sachent que le tableau a des motifs positifs et des messages subtiles, malgré les difficultés d'analyser l'art abstrait. C'est pourquoi un tel portrait peut comporter d'innombrables aspects négatifs pour les lecteurs. D'ailleurs, les derniers sondages menés par IFOP dévoilent un chiffre en augmentation des personnes qui n'aiment pas ce genre d'art. Mon opinion est que si le média avait promu plus d'œuvres d'art abstrait, les gens auraient été plus familiarisés avec la maîtrise d'un artiste comme Dubuffet. De plus, quoi que les artistes fassent, leur art va être critiqué, fait qui nous démontre que ni l'opinion des critiques d'art, ni l'opinion du public n'est un critère d'évaluation juste, ayant en vue que ces opinions sont influencées par divers facteurs, tels que le contexte politique, socio-économique, voire les tendances.

J'aime beaucoup le portrait, parce que contrairement à la chromatique, les formes géometriques bien définies m'intriguent et me font vouloir plus de contexte pour savoir l'intention de l'auteur. Voilà pourquoi j'ai une bonne opinion de ce tableau, mais la question qui reste est l'importance de notre point de vue dans une sociétè très influénçable.

Andreea FRICIU,
clasa a XI-a F

De mon point de vue, le travail de Jean Dubuffet est vraiment une oeuvre d'art. Il semble, pourtant, que la majorité des gens ne soit pas satisfaite par ce portrait.

Premièrement, c'est l'aspect du message de ce tableau. Les émotions transmises, les grands yeux ouverts du sujet principal et même la construction de sa tête, tous ces aspects touchent les observateurs. Moi, comme observatrice, je crois que ce portrait transmet une émotion diffuse: nous observons à la fois le mécontentement du personnage et une sorte d'angoisse qui vient de sa part.

Deuxièmement, c'est l'aspect

des couleurs. Il est peu probable que celles-ci soient choisies par hasard. Le peintre a utilisé des couleurs chaudes pour définir la forme du sujet principal et le noir pour l'arrière-plan. Je considère que son idée a été de mettre en évidence une existence faible, celle du personnage. Si j'étais l'autrice de cette oeuvre, je choisirais aussi des couleurs qui me permettraient de surprendre une émotion particulière dans un monde superficiel, qui parle à voix blanche. Le personnage a été créé comme une source de lumière dans un monde dominé par la tristesse, cachée derrière un sourire. Le sujet principal du portrait transmet des émotions qui nous provoquent à nous demander, encore une fois, quel est le but de l'art dans la vie. Suite à l'exposition d'une oeuvre comme celle-ci, je ne crois pas que les gens puissent s'en débarrasser tout de suite, sans avoir eu un sentiment unique, profond, qui touche à la fois l'âme et la conscience. Si je devais comparer ce portrait à mon état d'esprit habituel, je dirais que je lui ressemble fortement.

En conclusion, je crois qu'il s'agit vraiment d'une oeuvre d'art. Elle réussit à me transmettre des émotions, elle me donne à penser si je choisis d'être moi-même ou quelqu'un d'autre.

Sabina CIOCOIU,
clasa a XI-a F

Jean Dubuffet, artiste français

LA VIE IDÉALE

Vivant dans une réalité où les choses passent à une vitesse incroyable, nous nous demandons souvent quel est notre objectif principal. Ou peut-être avons-nous du mal à décider sur quoi nous concentrer pour vivre notre vie au mieux. Pas besoin de paniquer car si vous vous demandez trop souvent ce que vous voulez de cette vie, vous n'êtes pas seuls.

RÊVES ET SOUHAITS

Nous avons tous quelque chose que nous désirons profondément avoir ou qui se produise dans notre vie. La façon dont l'avenir est façonné par les désirs est essentielle pour le progrès de la vie. Une passion ou un intérêt se transforme facilement dans un rêve pour lequel un jeune travaille sans arrêt pour le réaliser.

AMI OU ENNEMI?

Être humain implique que nous fassions face quotidiennement à de nouveaux défis qui ont la possibilité de voler du temps précieux que nous aurions pu utiliser pour se rapprocher de notre objectif principal. La première étape et mesure que nous devons prendre pour avancer dans cette direction est de vivre dans une atmosphère positive. Qu'est-ce que cela signifie exactement et à quel point est-il difficile de créer? Chaque conversation, chaque pensée et chaque mot influence notre réalité et donc notre avenir. Un exercice bénéfique facile à faire est de s'asseoir dans une pièce confortable avec une boisson chaude et de réfléchir profondément aux personnes qui nous aident à être une meilleure personne et ne pas abandonner dans les moments difficiles et qui prient pour notre chute derrière des portes fermées.

CE QUI EST ESSENTIEL POUR INVITER LE BONHEUR DANS NOTRE VIE

Le bonheur est une émotion complexe qui est difficile à définir car pour chaque individu, il a un sens différent, cependant il

y a quelques vérités généralement connues qui nous aident à nous rapprocher de la capture de nos rêves. Quand il s'agit de notre vie privée, nous devons développer un comportement qui nous donne la possibilité de dire non lorsque nous ne sommes pas à l'aise avec quelqu'un. L'intuition est essentielle dans de nombreuses situations, mais les pensées analysent soigneusement qu'elle devrait être la prochaine étape. En matière d'études et de parcours éducatif, il est très important de ne jamais perdre de vue ce qui est important et de ne jamais abandonner même si cela semble impossible à réaliser.

VOYAGES ET VACANCES

Lorsque notre charge de travail devient trop lourde, nous décidons que c'est le moment d'un peu de repos et quelle meilleure façon de nous vider la tête que de partir en vacances où nous avons le temps nécessaire pour rêver à quoi ressemblerait notre vie de rêve. Souvent, en visitant de nouveaux sites historiques ou en se tenant sur un lit de soleil et en ennoyant les rayons du soleil, nous réalisons ce qui est vraiment important dans notre vie et nous commençons à regretter combien de temps nous perdons avec des absurdités qui ne nous mènent nulle part. Parfois, partir en voyage le week-end est la solution pour voir clairement notre propre avenir et nous nous demandons souvent pourquoi. Eh bien, lorsque les facteurs externes ne nous stressent pas, nous avons une vision claire de nos intérêts et nous mettons en perspective nos souhaits et les étapes à suivre pour les accomplir. Donc, partir en voyage peut signifier sortir des sentiers battus.

La recette pas si secrète pour vivre une vie de rêve tourne autour d'avoir une attitude positive et ne jamais perdre de vue ce qui est le plus important pour nous.

Ioana TUDURUȚ,
clasa a X-a A

OLIMPIADA DE FRANCEZĂ, IAȘI 26-30 APRILIE 2024

Pour moi, Iași semblait juste une belle ville moldave et un centre universitaire jusqu'à Olimpiada națională de limba franceză. Depuis ce moment, je vois ce joli lieu comme la ville où j'étais né comme francophone olympique.

J'ai connu beaucoup de personnes que je porte toujours dans mon âme. Aujourd'hui, je me souviens d'eux avec amitié et joie. Nous avons passé de beaux moments ensemble, on a découvert ensemble les résultats, et pendant toute la période de l'olympiade, nous étions sûrs que nous resterions amis. Dans notre lycée, les élèves participants étaient Emma Noaghiu, Sabina Ciocoiu, Antonia Crapciu, Antonia Ștefănescu, Bianca Pilu, Teodora Drăgușel et moi. J'ai connu et reconnu ces jolies collègues dont je suis fasciné et je les remercie toujours pour leur amitié.

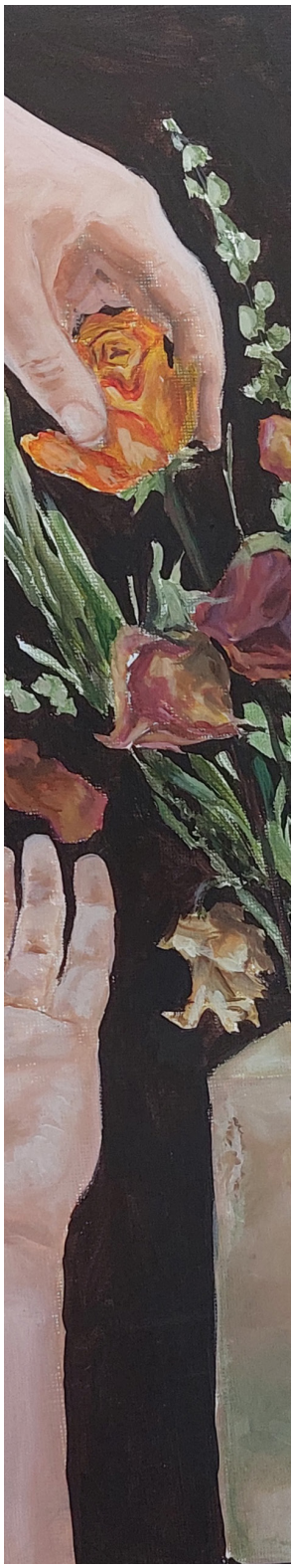
Je crois que les épreuves du concours ne sont pas organisées pour les prix ou les diplômes, mais pour les amis qu'on ne voit pas chez nous, à Brașov, et on doit faire un voyage comme ça pour les connaître. Ça c'est le motif pour lequel je ne cours pas après des résultats... Je voudrais rencontrer de plus en plus de nouvelles personnes, avoir beaucoup plus d'expériences et vivre ainsi ma vie. Si je dois caractériser cet événement dans un mot, je dirais "nouveau". Une ville que j'ai visitée plusieurs fois mais que je n'ai pas découverte comme pendant cette période de concours, des gens que j'ai rencontrés dans ma ville mais que je ne connaissais pas vraiment et je regrette ça.

Oui, je rentre d'Iași avec la 5e place, une mention et beaucoup de prix et de reconnaissance. Mais je ne pouvais pas laisser de côté les aventures, comme: la promenade dans les ruelles de la ville historique, la pièce de théâtre, tous les câlins du groupe et bien sûr, la festivité

de la fin, où on a félicité Emma pour le 2e place, Antonia pour une mention et les autres élèves d'autres lycées pour leurs prix.

Maintenant, je suis à l'école et j'attends avec impatience la nouvelle saison des olympiades nationales. Je ne pourrais pas finir cet article sans remercier mes professeurs de français pour m'avoir aidé dans tout mon progrès. Sans eux, je n'arrivais pas à l'olympiade et je n'avais pas de bons résultats. Et j'attends le nouveau chapitre de cette histoire.

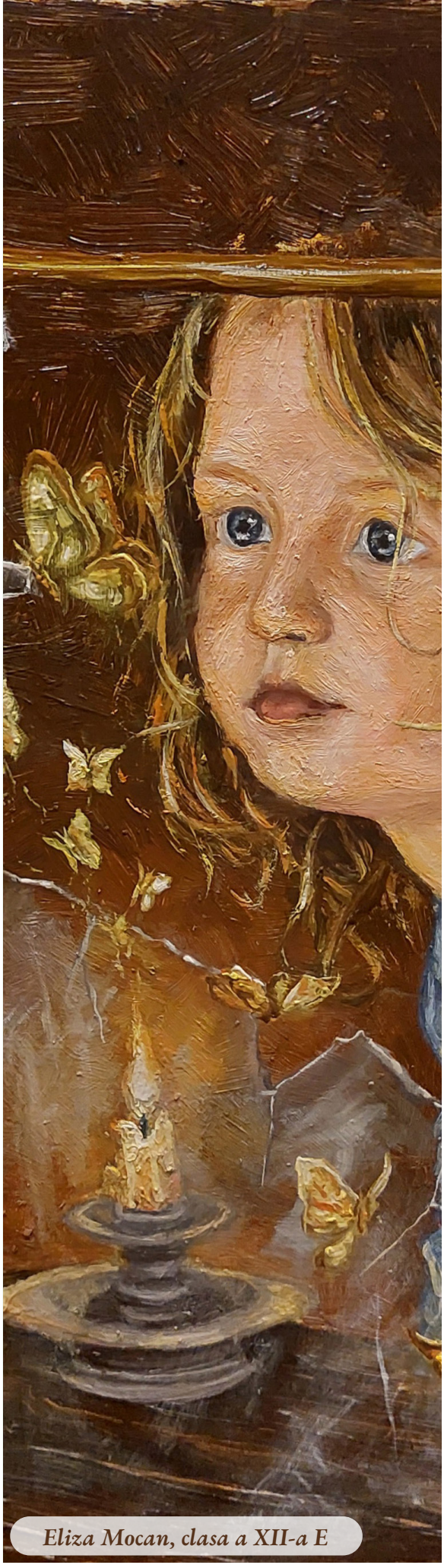
Matei ARMANU,
clasa a VII-a A

TU ME MANQUES...

Un jour d'avril,
Un matin sans éclat,
Tu es passé devant ma fenêtre,
Peu je savais qu'il serait la dernière fois
Je suis partie à l'école,
Mais le retour m'a brissé le coeur,
Tu es parti pour toujours,
Et j'ai crié « Non, non ! » dans la rue, du fond de ma douleur.
Je t'ai vu une dernière fois,
Je t'ai caché une photo dans ta poche,
Une photo de nous,
Pour que tu te souviennes de ce monde, de nous
Les mois sont passés,
J'ai cessé de pleurer,
Au moins devant les autres,
Mais la nuit, je te vois dans mes rêves
Je voudrais que tu sois là, ici, près de moi.
Je rêve que tu me parles,
Je rêve que je t'embrasse
Parfois, je te vois pleurer,
Et les nuits deviennent longues, pleines de regrets
Je te vois dans mes rêves,
Je pense à toi sans fin.
Je me demande où tu es parti,
Et si tu vas bien,
Dans cet autre chemin.
Je te vois dans mes rêves ,
Et mon seul désir,
Est que tu reviennes un peu,
Que nous parlions, juste un instant,
Assis, quelque part,
Pour te dire que tu me manques tellement,
Que j'ai oublié comment étaient nos jours «quelconques»...

Sabina Antonia CIOCOIU,
clasa a XI-a F

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

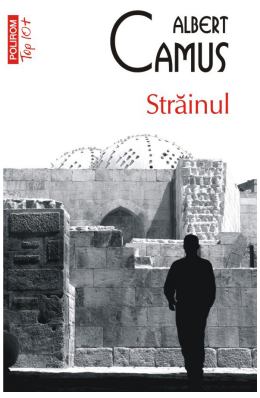
VI. Cronică

Recenzia operei „Străinul”, de Albert Camus

Voi începe recenzia prin a spune că nu a durat mai mult de o zi să termin prima mea lectură a acestui autor și să mă apuc de următoarea, respectiv de „Ciuma”. Povestea a fost cu adevărat captivantă; inițial, plănuisem să citesc doar prima jumătate a acesteia, dar am realizat de abia la finalul cărții că nu am mai putut să o las din mână. Curiozitatea și surprinderea, speranța și deznădejdea, șocul și monotonia, toate acestea se resimt în cele 150 de pagini, iar așteptarea unui deznodământ fericit se sfârșește nesatisfăcută.

Încă de la prima linie, Albert Camus reușește să fascineze: Azi a murit mama. Sau poate ieri, nu știu. Desigur, nu povestea a fost însă cea care m-a marcat, ci protagonistul. Surprinderea unui om lipsit de emoții umane, de remușcări, un om care tratează viața și pe cei din jurul lui cu indiferență și dezinteres nu este o tehnică des abordată în literatură.

Astfel, aș putea conclude prin a spune că această operă mi-a oferit prilejul uneia dintre cele mai rapide, simple și totodată surprinzătoare lecturi, convingându-mă să explorez acest autor și să o recomand mai departe și altora.

Daria BULARCA, clasa a XII-a E

RECENZIA ALBUMULUI "OK COMPUTER", LANSAT DE TRUPA RADIOHEAD

"OK Computer" s-a născut la data de 21 mai 1997, cuprinzând un total de 12 piese memorabile ce și-au lăsat amprenta până și asupra societății din zilele noastre, o reflecție a lumii moderne, un album al experienței umane care nu este idealizată. O să fiu sinceră, până acum aproximativ doi ani de zile nu eram cea mai mare fană a trupei englezești, Radiohead. Nu era genul meu de muzică, nu se conforma cu toată muzica pop pe care o consumam în disperare pe atunci, iar piesa "Creep" îmi provoca o durere incontestabilă de cap. Pe scurt, nu eram pe atunci nici măcar pe aproape de a fi persoana care scrie această cronică muzicală astăzi.

Prima piesă care mi-a stârnit cu adevărat curiozitatea în legătură cu această trupă a fost "Jigsaw Falling Into Place" de pe albumul lor din anul 2007, "In Rainbows". O mai auzisem prin localuri și poate pe la tata în mașină, dar am devenit cu adevărat conștientă de existența ei când o auzeam aproape weekend de weekend în cafeneaua la care lucram în perioada respectivă. La un moment dat mă săturasem până peste cap de ea, însă era deja prea târziu. Auzisem de Radiohead și, surprinzător, îmi și plăcuse. Poate că nu aș fi recunoscut vreodată că melodia mi se părea cu adevărat bună, însă cu timpul, prin intermediul acestui cântec, am ajuns la unul dintre albumele mele preferate, "OK Computer".

Acum că am făcut un rezumat al relației mele tumultoase cu formația Radiohead, pot începe recenzia propriu-zisă. Trebuie să menționez însă că nu știu exact în ce constă evaluarea în scris a unui album, dar este timpul să încerc și să aflu. Nu știu cum trebuie abordate următoarele paragrafe, așa că decizia mea în conformitate cu raționamentul meu a fost să iau fiecare dintre cele 12 piese și să vorbesc despre fiecare individual.

Creația muzicală "OK Computer" se deschide cu melodia "Airbag". Este cu siguranță o melodie bună, puternică, însă nu este chiar cea cu care aș fi ales eu să introduc albumul ascultătorului (vă voi dezvălui mai târziu care ar fi fost selecția mea). "Airbag" mi-a părut ușor liniară, însă cu versuri ce ridică calitatea produsului și oferă ascultătorului informații despre cum va arăta întregul album. Elementul meu favorit este constituit de zurgălăii care încarcă linia melodică, dând personalitate deschiderii albumului.

"Paranoid Android" este piesa care sosește următoarea, fiind una dintre preferatele mele. Vocalele sunt desigur plăcute, mai bine din punctul meu de vedere decât pe "Airbag", aflându-se într-un frumos contrast cu instrumentele, dând astfel naștere unei atrăgătoare și chinuitoare balade. În momentul în care chitara electrică își arată adevărata magie pe versul "Why don't you remember my name" continuat de un scurt solo de chitară și mai apoi de o armonie aproape bisericească splendidă, apare, după părerea mea, unul dintre cele mai frumoase momente de pe întreg albumul. Acest moment artistic devine un punct culminant pentru acest cântec, un roller coaster al trăirilor, o reflecție a sufletului uman nedeghizat. Cele 6 minute și 26 de secunde par să nu fie suficiente pentru această capodoperă, pregătindu-te astfel pentru:
"Subterranean Homesick Alien". Personal, această melodie îmi pare a fi un interludiu prelungit, atrăgător, însă care nu prezintă acel ceva spectaculos cu care ne obișnuiesc piesele Radiohead. Aceasta reprezintă un drum plăcut către miezul albumului, un teritoriu oarecum neutru mie. Poate cea mai remarcabilă parte, dacă ar fi să aleg una, se constituie în versurile "I'd tell all my friends / But they'd never believe me / They'd think that I'd finally lost it completely / I'd show them the stars/ And the meaning of life / They'd shut me away

/ But I'd be all right", care îmi par a scoate la suprafață o parte din mesajul central al albumului. Această latură a realității în care prezența unor idei noi într-un spațiu comod aduc izolare și neînțelegere, în care individualizarea ridică semne de întrebare și căutare unui mai mult într-o lume a pustiului devin motive pentru ridiculizare.
Acum că am lăsat la o parte una dintre piesele mele mai puțin îndrăgite, urmează o creație muzicală care este briliantă: "Exit Music (For A Film)". După cum o arată și titlul, melodia surprinde într-o manieră inedită acel sentiment de pustietate și melancolie al unui final de film stors de fericire și optimism. Bine, poate titlul nu spune chiar toate astea, dar eu cu siguranță da. Este o piesă chinuitor de bună, care mă face să mă simt de fiecare dată când o ascult de parcă mă aflu pe o stradă pustie și întunecată lipsită de orice noțiune a viitorului. Atunci când tobele se alătură celorlalte instrumente este momentul în care piesa își atinge forma sa reală, iar solistul Thom Yorke reușește să mă farmece din nou și din nou.

Dacă nu vorbisem suficient de piese pe care le ador, lăsați-mă să îmi corectez greșeala, pentru că urmează "Let Down", una dintre cele mai copleșitoare și magice piese de pe întregul album. Este unul dintre principalele motive pentru care am ales să îmi scriu recenzia despre "OK Computer" și nu vreun alt album, o comoară muzicală care nu este apreciată la nivelul la care ar trebui să fie, cu siguranță piesa mea preferată pe luna decembrie. Ce urmează să spun poate suna puțin lipsit de sens, însă pentru mine "Let Down" este echivalentul muzical al romanului "Metamorfoza" de Franz Kafka. O să aleg să nu elaborez, însă sper că măcar o altă persoană poate să înțeleagă ce vreau să spun.
"Karma Police" nu este neapărat o piesă despre care să am multe de zis, însă este una cu siguranță bună. Conceptul de karma este prezentat într-un fel interesant, potrivindu-se cu elementul robotic al albumului. Îmi pare rău că nu am ceva mai concret de adăugat, însă pe lângă aprecierea mea pentru ea, nu am nimic deosebit de adăugat.
Acum ajungem la ceea ce cred eu că ar fi putut fi prima piesă de pe "OK Computer", "Fitter Happier". Nu este o piesă propriu-zisă, acesta este adevăratul interludiu de pe album, o poezie, un monolog robotic și monoton care dezvăluie însă într-un fel foarte potrivit tema albumului și mesajul ce trebuie transmis ascultătorului. Se încheie cu versurile "A pig/ In a cage/ On antibiotics", care pentru mine se leagă elegant de "Ferma animalelor" de George Orwell prin această conexiune între om și animal. Versurile discursului electronic prezintă o viață comodă, dar care nu pare să fie și una fericită. Este marcată de o monotonie și de o uniformitate care mănâncă esența sufletului, luând omul și metamorfozându-l într-o mașinărie, un animal privat de libertate.
"Electioneering" nu este printre preferatele mele, însă pot aprecia subtonurile sale politice, făcând referință prin versuri la tensiunile politice ale anilor '90. Cred însă că față de alte piese ale trupei, versurile nu sunt cele mai bune, fiind loc pentru îmbunătățiri.

Cea de-a noua melodie prezentă pe album este "Climbing Up The Walls". Fiecare creație muzicală de pe album are propria sa personalitate, însă mi se pare că acest cântec se individualizează cel mai frumos. Vocea cântărețului pare să devină un instrument, lepădându-se de umanitatea sa pentru a deveni parte din decorul albumului, un scârțâit care poate ar fi trebuit să deranjeze, dar care este însă surprinzător de de bine omogenizat

cu linia melodică, devenind o muncă artistică încărcată de angoasă și versuri reci. Chitara de la final este cea care confirmă odată și pentru totdeauna minunăția melodiei.

A venit din nou momentul să scriu un paragraf lung și cerut de nimeni. A sosit timpul să scriu despre "No Surprises", piesa care m-a făcut nu să îmi placă acest album, ci să îl iubesc. Momentul artistic se deschide cu o linie melodică ce pare caracteristică unui cântec de adormit copii, ceva liniștitor și pueril. Însă aparențele înșeală. Versurile și oboseala și resemnarea cu care acestea sunt cântate dezvăluie un strat mult mai consistent și complex al creației. "No Surprises" îmi pare a fi varianta cântată a "Fitter Happier", versiunea sa elevată și mai matură, gata de a vrăji publicul. Piesa ia mesajul transmis de interludiul albumului și îi oferă o formă concretă, tangibilă ascultătorului. Aceasta este portretizarea unei vieți resemnate, lipsite de profunzime și nesiguranță, totul părând să fie deja stabilit și trăit iar și iar și iar. O liniaritatea sfâșietoare care poartă puterea de a seca atât naratorul cât și ascultătorul de viață și esență. De existență. O moarte sigură fără un cadavru. Și totuși se remarcă această idee subtilă de "poate așa ar trebui să fie", această acceptare a unei sorți aparent inevitabile. Pe măsură ce piesa progresează se poate observa și oarecare disperare și agitație când vine vorba de vocea solistului. Conștientizarea faptului că deși această neutralitatea constantă este înghițită, ea nu este etapa finală a unei vieți umane. Mai degrabă ceva ce ne este vândut de societatea în care trăim, ceva ce acceptăm din dorința de apartenență și "normalitate'. Deci deși piesa pare un anunț al resemnării, mie îmi pare a fi și o recunoaștere a faptului că acest fel de viață este o prefăcătorie, nu ceva autentic menit să etaleze și să crească sufletul unei ființe umane.

Capodopera "No Surprises" este urmată de piesa "Lucky", complexă și plăcută, un abis patrulat de o speranță mută pentru lumină, o experiență auditivă superbă. Din punct de vedere muzical este una dintre piesele pe care le-aș recomanda cel mai mult. Este greu de descris, așa că vă invit să o ascultați și să descoperiți pe propria piele frumusețea piesei "Lucky".
Acestea fiind zise, am ajuns la finalul albumului "OK Computer", marcat de piesa "Tourist". Aceasta sună a pură nostalgie amară și spintecătoare, în forma sa adevărată, având puterea de a sfârși un om în întregimea sa. Este finalul perfect pentru această capodoperă a trupei Radiohead, făcând albumul să nu fie doar un album, ci o operă de artă adevărată. Creație adevărată.

Acum, consider că trebuie să ofer perspectiva panoramică asupra acestui album pentru a putea concluziona această recenzie. "OK Computer" este o construcție muzicală pe cale de dispariție. Ceea ce vreau să spun este că din punct de vedere artistic, rareori se mai poate remarca faptul că arta reflectă atât de onest și puternic situația și condiția umană. Trebuie ascultat de nenumărate ori, precum o ceapă, trebuie scăpat de multiplele sale straturi pentru a ajunge la mijlocul său adevărat. Este poate mai greu de consumat, însă trebuie luat de la început și dus până la final dintr-o singură ascultare, lucru care nu se mai prea cere de la albumele moderne. Se cere prezența ascultătorului și implicarea sa, o analiză proprie și o apreciere individuală. Într-o lume din ce în ce mai orientată către consumul pe bandă rulantă, suntem lipsiți de digestie și pauză, luăm piese de duzină reciclate iar și iar și iar, fără să așteptăm sau să cerem mai mult de la artiștii curenți. Desigur, în toată această piață muzicală suprasaturată mai există muzică calitativă, însă mai caută oare consumatorul de rând obișnuit cu monotonia redată în "OK Computer" ceva mai mult decât simplitatea și primitivitatea muzicii pentru mase, lipsită de o coloană vertebrală proprie?

Maria IANA, clasa a XII-a E

Eliza Mocan, clasa a XII-a E

Pagina de psihologie

TU DAI VIAȚĂ UNUI VIS

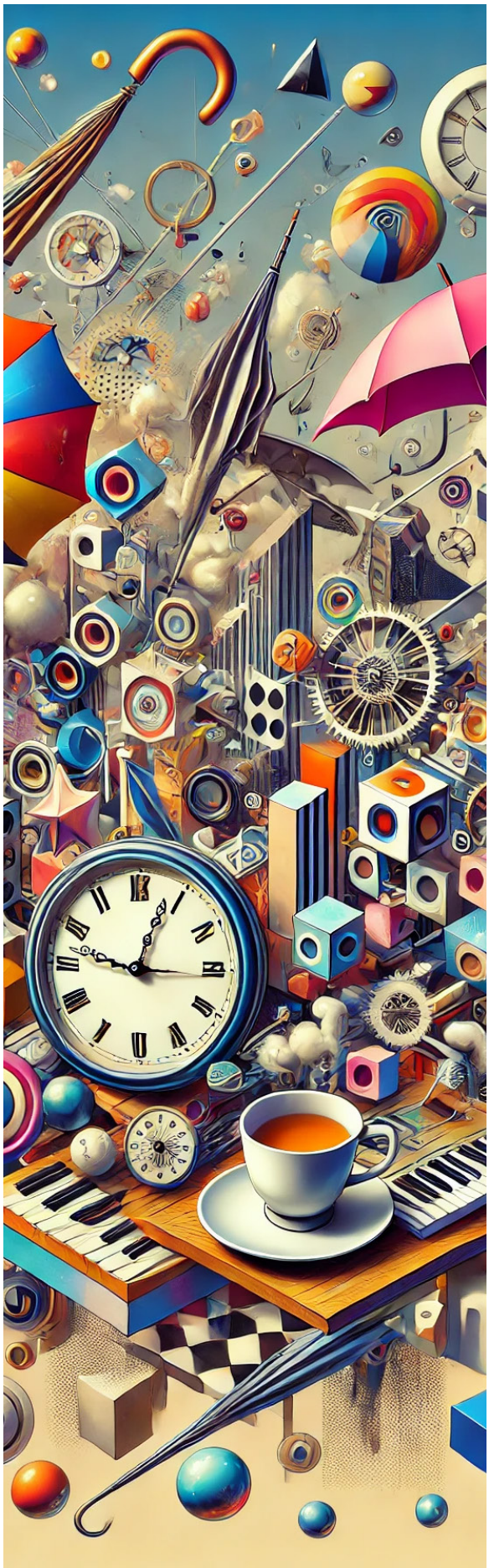
Îți imaginezi o zi în care te simți bine (vizualizare psihologică). Te-ai trezit și te gândești la oamenii pe care îi poți întâlni și la ce ai de făcut. Poate este aglomerat traficul. Nu te lași afectat. Monotonia zilnică nu îți influențează starea. Fiecare lucru îndeplinit vine cu entuziasmul lui. În drum spre casă te sună cineva din familie și te roagă să cumperi ceva de la magazin. Nu este chiar ce ți-ai dori, te gândești că durează numai câteva minute. Spre seară te bucuri de jocul tău preferat. Am exemplificat creierul în modul de operare receptiv.

Aceeași zi privită din altă perspectivă: o zi plictisitoare. Traficul ți se pare mai obositor ca de obicei, claxoane și tonuri ridicate, emoția ta și disconfortul simțit. Același program, energie epuizată. Ești sunat și rugat să cumperi ceva. Te simți copleșit dar te duci. Îți petreci restul zilei indispus. Îți rezolvi sarcinile. Începe emisiunea preferată de care nu te poți bucura (creierul în modul de operare reactiv).

În modul receptiv îți trăiești viața cu sentimentul de siguranță pentru că știi că ai grijă de tine. Un fel de amortizor din creierul tău nu lasă ca evenimentele să te tulbure un timp îndelungat. Muncești și revii la bucuria revederii oamenilor. Dorințele prind viață pentru că faci ceva pentru a le împlini:
„Mă interesează matematica, fizica. Poate părea absurd, aș deveni astronaut.” **(Sener Crișan, clasa a VI a A)**

Un plan și nesiguranța lui, până când ești încurajat, scrii bine la lucrare și încrederea ți se citește în ochi (ora de educație socială sau alt obiect de învățământ).
„Ai și momente în care ești doar tu cu tine și te gândești, te bucuri de animalul de companie”, observă **Tudor Eftimie, clasa a X a C**. Gândurile te inspiră, deja se conturează un desen sau un viitor proiect școlar științific, care îți trezește interesul, „Noaptea cercetătorilor”.
Visul tău și tot ce faci pentru a-l împlini. Știi pentru ce înveți.

(Reper bibliografic: Rick Hanson, *Creierul fericit*, București, Litera, 2021)

VII. Clubul de scriere creativă

TE VĂD... SIMT

Zahărul ce-l simt în suflet
Stăruiește în tăcere
În adâncul inimii mele,
În timp ce se resimte un vuiet.

Senin și plin de dor
Încep a căuta al vieții amor,
Dar nu-i al meu ce n-am avut niciodată,
Ca flacăra ce se stinse în a sufletului neagră pată.

Cu obraji îmbujorați, cu inima mâhnită,
O decizie trebuie să iei,
Dar te orbește zâmbetul ei,
Acesta contribuind la a dragostei mită
Ce mereu se lasă neispitită.

ULTIMUL MEU SUSPIN

Eforturile mele zadarnice
Neapreciate, lăsate fără dar
Cu fostele mele mulțumiri acum pline de amar
Nerecunoscute și încă potrivnice.

Inima mi se sparge într-un milion de bucățele
Încercând a mă alina cu fostele lucruri dragi mie
Ce acum se întorc fără pic de veselie
Amărând glasul inimii mele

Bucuria ce cu putere din jur am încercat să o obțin
S-a transformat acum în plânsete și suspin
Ochii mei înlăcrimați întreabă iarăși lumea
Dacă darul meu uitat a dispărut din pricina mea

Fanteziile mele ce în trecut mă fascinau
Am ajuns să nu le mai vreau.

Andrei PATRAȘCU,
clasa a IX-a A

Dadaismul este o mișcare artistică și literară avangardistă, apărută în anul 1916, la Cabaret Voltaire din Zurich, Elveția, în plina desfășurare a Primului Război Mondial. Fondat de artiști precum Tristan Tzara, Hugo Ball și Hans Arp, dadaismul s-a născut ca o formă de protest împotriva absurdității războiului și a valorilor convenționale ale societății. Mișcarea a promovat haosul, nonsensul și anti-raționalitatea, sfidând normele estetice și logice prin colajele, poezia absurdă, spectacolele provocatoare realizate. Prin respingerea regulilor tradiționale, dadaismul a influențat ulterior suprarealismul, arta conceptuală și formele moderne de expresie artistică.

DADA *meşotiştilor*

Într-un Editorial: „dulciuri, fructe, exploatările bibliotecii celebrelor bătălii,
Diferită-i superputerea Geniului: concepția, reacțiile, dansul, siguranța în retroversiune,
crusta crudă a Societății!

Suflet fenomen pragmatic: Ciocolată-Friptură-Silvicultură.
Profesionalul Dobrescu, îngrozitor termină, încercând nuanțarea:
„NU MEMORIEI!" – film comunist de militate portocalie, aranjat de comunitatea „Suprafață".
„Avantajul Vărsătorului este marginea militară care trage pagode", asumându-și vicepreședintele Pandișpan al crudității.
Mediul bântuit din Focșani eliberează exegeții literaturii de tip-plăcintă, recomandând „Ultima Cunoaștere".

Interpretare realizată de elevul **Vlad Vancea, clasa a XI-a C**

Poezia reflectă esența spiritului dadaist prin utilizarea unei imagini absurde și a unui limbaj fragmentat. Versurile sunt lipsite de o ordine logică, iar cuvintele par alese aleatoriu, ceea ce subliniază sfidarea regulilor limbajului convențional. Expresii precum „Profesionalul Dobrescu, îngrozitor termină, încercând nuanțarea" pot fi interpretate ca o critică la adresa unor exegeți moderni.
Totodată, prezența elementelor din câmpul semantic al alimentelor (crustă, cruditate, friptură, ciocolată) și a celor din domeniul artei (film, literatură, exeget) creează un contrast comic bazat pe incompetența personajelor criticate. Realitatea lor este una spălăcită – cele scrise de acei exegeți sunt de „Suprafață", comunismul este „înălbit" de o „militate portocalie", corectitudinea obiectivă nu mai e respectată. Se recomandă literatura de frontieră către „Ultima Cunoaștere", adică punctul din care cunoștiința și logica nici măcar nu mai sunt materializate.
Creația nu oferă un sens clar, dar ambiguitatea este intenționată. Cititorul este provocat să caute sensul într-un text aparent fără sens. În ideea centrală a dadaismului, în haosul lumii moderne, logica tradițională nu mai poate oferi răspunsuri.

Citește mai mult!

ESENȚĂ DE IUBIRE

În amintiri mă pierd adesea,
Cu tine-n gând, inima-mi tresaltă,
E un vis dulce, ca o poveste,
O lume unde iubirea nu ne desparte.

Priveam la noi, sub cerul plin de stele,
Ne țineam de mână, visând la cele,
Fiecare clipă, un strop de dor,
În sufletul meu, ești veșnic fior.

În brațele tale, găsesc un refugiu,
Ești tot ce am visat, ești infinita fericire,
În fiecare sărut, mă pierd fără măsură,
Tu ești cântecul meu, o melodie ce mă-ncântă.

În privirea ta, găsesc tot ce îmi doresc,
O îmbrățișare caldă, un zâmbet firesc,
Sub luna plină, împărtășim dorințe,
Ești visul meu dulce, pe care nu îl pot atinge.

Ah, nostalgia! Cu gust de sărut!
Mă duce pe cărări ce nu s-au pierdut,
Sub cerul tău, iubirea-mi e adăpost,
Un univers plin de visuri, unde totul este fost.

Miruna MANOLE,
clasa a XI-a C

Barraco Desiree, clasa a XII-a B

Barraco Desiree,
clasa a XII-a B

DACĂ LUMINA

Dacă Lumina mi-ar intra în inimă
Așa cum intră dimineața pe geam,
În ochiul meu ar fi o lacrimă
Care s-ar pierde prin neant.

Dacă Lumina mea ai fi tu
Și nu m-ai lăsa orb,
Ți-aș înrăma orice atu
Și din priviri să te sorb.

Dacă Lumina nu mi s-ar stinge
Mereu când te cuprind,
Dintr-o mie te-aș distinge
Ca în brațe iar să te prind.

Dacă Lumina s-ar aprinde
Mereu când tu apari,
Toate gândurile suferinde
În veșnic să le separi.

Dacă Lumina nu ar exista
Ca o binecuvântare pe pământ,
Nu aș mai insista
Să-mi fii zeiță până în mormânt.

Dacă Lumina mi-ar fi muză,
Eu, o Sfântă te proclam,
Dar de nu-mi ești călăuză,
Atunci să nu te am.

Dar dacă Lumina e o fantasmă
Și viața ar fi un calvar,
Atunci și eu ca o rază
În Eternul ales să dispar...

Anna SZEKELY,
clasa a X-a D

NOSTALGIE

Ceasul bătea spre nouă seara. Un bărbat de vreo 30 de ani mergea spre casă, încet-încetișor. Acesta luase fiecare alee pe care o știa în drumul său spre locuință, parcă preferând să stea pe străzi până dimineața decât să ajungă în confortul casei sale.

Munca fusese grea și îl obosise groaznic. Totuși, deși plecase pe la patru după-amiaza, nu voia în niciun fel și chip să ajungă acasă, nici el nu știa de ce. După ce terminase munca, se plimbase prin orașul aglomerat vreo treizeci de minute. Făcea pași greoi, până ce găsi un restaurant ascuns printre blocurile cenușii, împânzite de oameni peste tot pe unde vedeai cu ochiul. Distras, acesta intră fără a zice vreun cuvânt și se aruncă la o masă oarecare, puțin mai izolată; se uita în gol, negândindu-se la ceva anume. Când chelnerul îi aduse niște meniuri peste care să-și arunce ochiul, bărbatul își dădu seama că nu prea avea poftă de mâncare. Totuși, comandă o porție mică de cartofi cu smântână și o cafeluță, după care începu să mănânce încet, ca un copil forțat de părinții săi să savureze ceva ce nu-i prieste.

În timp ce se uita în gol și mesteca în zadar mâncarea, bărbatul își aminti de o scrisoare pe care o găsise de dimineață în poșta blocului. Un pic de energie îl străpunse și simți cum starea sa de apatie începea să-i fie înlocuită de curiozitate, aproape dusă la nivel de neastâmpăr. Căută cu mâinile în câteva dintre buzunarele sale, până ce dădu de scrisoare. Rupse sigiliul cu puțină grijă și începu să citească, uitând complet de farfuria din fața sa.

Ce mai faci, amice drag?

Probabil că tu m-ai uitat, deși sper ca tu să mă fi ținut minte măcar în fundalul gândurilor tale. Au trecut mulți ani de când nu am mai vorbit, de când nu ne-am mai jucat pe afară și de când nu mai știu de tine. Ciudată viața, zău! Până într-o zi suntem cei mai buni prieteni, iar, fără a ști, urmează peste un deceniu de separare între noi. Ultima dată când ne-am văzut eram un grup mai mare de copii; nu prea te-am văzut stând cu noi, îmi amintesc bine, te țineai cu Sofia Vasilieva de mână întruna, nu o lăsai să respire, pe bune! Tare frumoasă fata, n-am cum să te condamn, sper să vă fi mers bine sau, dacă nu, atunci să fi găsit pe cineva și mai bun, că doar meriți!

Eu nu prea m-am interesat de fete la viața mea, doar știi bine, dacă mai știi. Am avut și eu o concubină, să zic așa, dar am ales-o aproape la nimereală, ca să fiu în rând cu ceilalți; adevărul este că nu prea m-a interesat și mi-a fost mai bine așa. Sper să găsesc pe cineva, măcar pentru a avea copii, o familie, să zic că am făcut și eu ceva în viața asta, dar până atunci, mai am de așteptat.

Când ne-am despărțit, am luat-o pe căi foarte diferite, noi doi. Era vară și fiecare aveam propriile noastre scopuri, mă refer aici la tot grupul, că s-a cam destrămat și ăla. Majoritatea am rămas acolo, în cartier, făcând tot felul de găinării, dar ajunseserăm și noi la o vârstă și acum, când mai eram prinși de gabori, nu ne mai duceau acasă să ne judece părinții, ci ne duceau direct la secție; tare ciudat a fost. Oricâte bătăi aș fi primit în copilărie, aș prefera să le mai primesc pe toate odată decât să stau acolo, în lumina aceea hipnotizantă, cu oamenii aceia serioși, care dau amenzi și te duc la facultate. Blândețea, dacă mă pot exprima așa, sau calmul cu care îți fură polițiștii libertatea este mai rău decât orice furie cu care te lovește un părinte iubitor, crede-mă. Îți doresc să nu ajungi acolo niciodată.

Totuși, ar fi trebuit să-mi fi zis și mie asta, căci iată-mă acum, în locul acesta friguros și lipsit de alinare. Multe fapte s-au adunat, iar acum au zis gaborii să mă țină ceva mai multă vreme, doar-doar mi-oi învăța lecția. Într-adevăr, mi-

am învățat-o, dar de câte ori nu mi-am învățat-o eu și uite că tot aici mă aflu. M-am descurcat la fel cum m-am mai descurcat până acum, dar nu cred că mai am ce face și mi-am zis să apelez la tine. Am fost prieteni buni în copilărie, am intrat în belele de atâtea ori și ne-am ajutat unul pe celălalt la greu, deci ajută-mă, te rog, cum poți tu, și-ți promit că îți voi fi recunoscător.

Nu contează suma foarte mult, ci am nevoie cât să-mi pot lua câte ceva de mâncare pentru săptămâna asta, căci la cantină nu pot mânca, mai rău îmi fac. Te rog frumos să nu te superi din cauza scrisorii mele, multă vreme am încercat să evit din a mă împrumuta de la alții, dar iată că am ajuns și în situația asta, nu aș fi crezut. Banii ți-i voi înapoia cât de repede pot, am loc de muncă aici, la răcorică, ba chiar printre cele mai bune, la biblioteca închisorii, dar nu am reușit să-i cheltuiesc cu cap, iar acum rabd de foame.

Îți mulțumesc în avans, în cazul în care iei decizia de a mă împrumuta, iar dacă decizi contrariul, te voi ruga frumos să-mi răspunzi măcar la scrisoare. Chiar și de îmi umpli plicul de înjurături, tot aș fi mai împăcat știind că trăiești, decât dacă nu mi-ai scrie nimic. Mulțumesc pentru toate momentele frumoase ale noastre de când zilele erau mai însorite și sper ca aceste clipe să revină cât de curând. Dacă vrei să ne revedem, cum vreau și eu, de altfel, putem ieși în trei ani, că atunci mi se termină și detenția; între timp, voi căuta să dau și de ceilalți vechi prieteni. Pe ei îi voi găsi mai ușor, că doar mulți dintre ei sunt în aceeași situație ca a mea, iar pe tine sper să te fi găsit altfel, ducând o viață liniștită și lipsită de golăneli prostești, ca noi, restul.

Rămâi cu bine,
Prietenul tău din copilărie

Cum termină de citit scrisoarea, bărbatul o mototoli, o puse la loc în buzunar și se duse grăbit afară, simțea că îl apasă pieptul. Atâta durere îi provocaseră aceste rânduri, încât nici nu mai știa ce plănuia să facă; gândea ca un om aproape de moarte, de la o clipă la următoarea. Inima îi era atât de grea încât abia putea merge, dar nici dacă ar fi stat pe jos, nu s-ar fi putut simți mai bine. Se simțea răscolit, îi apăreau secvențe din trecutul său și parcă aveau puterea de a-și pune amprenta în fiecare locșor al trupului său... Oare EU, ce să fac acum? De ce să fiu EU cel blestemat în a citi aceste rânduri care îmi molipsesc corpul și îmi sădesc atâta durere?

Ștefan RĂDOI,
clasa a XI-a C

Amanda Boricean, clasa a X-a D

CUPRINS

3 **EDITORIAL**
Daria BULARCA, clasa a XII-a E

I. ȘTIINȚĂ

5 **MISTERELE VISULUI ȘI ACTIVITATEA CORTICALĂ**
Sarah Lorena REIT, clasa a X-a E

8 **O ABORDARE ȘTIINȚIFICĂ ÎN INTERPRETAREA VALENȚELOR CREAȚIILOR ȘI A VISURILOR CREATOARE**
Ștefan DUMITRESCU, clasa a XII-a E

15 **O ANALIZĂ A NOȚIUNII DE VID ÎN METAFIZICĂ ȘI ÎN FIZICĂ**
Mihai RADU, clasa a X-a F

II. ESEU

19 **MAI MULT CU MINE, FĂRĂ TELEFON**
Maria IANA, clasa a XII-a E

III. AMINTIRI MEȘOTISTE

23 **CURAJUL DE A VISA**
Ioana Victoria Popa, clasa a XII-a E

29 **ACUM UN AN**
Sara Maria-Dobrică, clasa a IX-a B

IV. CREAȚIE LITERARĂ

PROZĂ

31 **DRUM**
David-Ștefan FRANGU, clasa a X-a E

34 **O PAGINĂ DE JURNAL**
Amalia-Roxana GROSU, clasa a XII-a D

35 **VISE, VISURI, REVERII ȘI AUTOSCOPII LA ... 18 ANI**
Adelina-Elena MINCU, clasa a XII-a D

SCRIU...
Maria IANA, clasa a XII-a E

36 **GHID DE LECUIT COPIII**
Radu GANEA, clasa a VII-a

TEATRU

38 **LEIPALGIA**
Ștefan DUMITRESCU, clasa a XII-a E

POEZIE

42 **DIN STELE, DAR PRINTRE ELE**
SUSPINUL UNEI STELE
Amalia Elena VASILICĂ, clasa a IX-a B

43 **ÎMI ADUC AMINTE IARNA TRECUTĂ**
PRINDE-MĂ CA SĂ TE PRIND
Maria FULGA, clasa a XII-a A

44 **CODREANU**
Alexandra CLINCIU, clasa a XII-a E

AMINTIRI
David FRANGU, clasa a X-a E

45 **UMBRELE TRECUTULUI**
GÂND VIITOR CĂTRE TRECUT
Flavia MARCU, clasa a XII-a E

FLOARE DE PIATRĂ
Erika BROK, clasa a XI-a A

46 **GRĂBEȘTE-TE, E DOAR UN VIS**
Alexia DRĂGOIU, clasa a X-a E

47-49 **ATELIERE DE CREAȚIE LITERARĂ**

V. LIMBI STRĂINE

LIMBA ENGLEZĂ

50-51 **WHERE THE SENSE ENDS AND THE SENSITIVITY BEGINS A FOREVER CHANGE**
Alexia DRĂGOIU, clasa a X-a E

51 **STARBOY**
Roxana CHELMUȘ, clasa a XI-a A

LIMBA GERMANĂ

52 **EINE TAGESBUCHSEITE**
Amalia-Roxana GROSU, clasa a XII-a D

53 **DIE ZEIT**
Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a IX-a B

54 **JUGEND UND TRÄUME IM LICHT VON MESOTA**
Elias BARBU, clasa aIX-a D

LIMBA FRANCEZĂ

55 **POINTS DE VUE**
Miruna BĂLAN, clasa a XI-a F
Andreea FRICIU, clasa a XI-a F
Sabina CIOCOIU, clasa a XI-a F

56 **LA VIE IDÉALE**
Ioana TUDURUȚ, clasa a X-a A

57 **OLIMPIADA DE FRANCEZĂ, IAȘI 26-30 APRILIE 2024**
Matei ARMANU, clasa a VII-a A

58 **TU ME MANQUES...**
Sabina Antonia CIOCOIU, clasa a XI-a F

VI. CRONICĂ

59 **RECENZIA OPEREI „STRĂINUL”, DE ALBERT CAMUS**
Daria BULARCA, clasa a XII-a E

60 **RECENZIA ALBUMULUI “OK COMPUTER”, LANSAT DE TRUPA RADIOHEAD**
Maria IANA, clasa a XII-a E

63 TU DAI VIAȚĂ UNUI VIS

VII. CLUBUL DE SCRIERE CREATIVĂ

64 **TE VĂD... SIMT**
ULTIMUL MEU SUSPIN
Andrei PATRAȘCU, clasa a IX-a A

65 **DADA MEȘOTIȘTILOR**

66 **ESENȚĂ DE IUBIRE**
Miruna MANOLE, clasa a XI-a C

DACĂ LUMINA
Anna SZEKELY, clasa a X-a D

67 **NOSTALGIE**
Ștefan RĂDOI, clasa a XI-a C

MULȚUMIRI CELOR CARE SPRIJINĂ ACTIVITATEA C.N. „DR. IOAN MEȘOTĂ”

Primăria Municipiului Brașov - Primar George Scripcaru
Consiliul Local Brașov
Consiliul Județean Brașov – Președinte Adrian Veștea
Inspectoratul Școlar al Județului Brașov - Inspector Școlar General prof. Ovidiu-Florin Tripșa
Asociația Părinților din Colegiul Național „Dr. Ioan Meșotă”- av. Rareș-Sebastian Puiu-Nan
Asociația Absolvenții și Prietenii Liceului „Dr. Ioan Meșotă” - prof. univ. dr. Sorin Moraru

AGRICIN

CLINICCO

LCT LINIILE CONTINENTALE DE TRANSPORT

DRÄXLMAIER

Fincont Center
Servicii contabile și consultanță fiscală

SCHAEFFLER

THE CISMAS FOUNDATION

LaStrada -BISTRONOMIE-

mondly

CUBIX business hotel

Lang & Sin SRL
Tehnologii pentru prelucrarea tablelor

NTT DATA Global IT Innovator

TEMAD

PLAMETCO

CARPATEX

RAP Tronic

ING

ING Office Brasov Victoriei

C.C.C. COMPANIA DE CONSTRUCTII CIVILE KRONSTADT

FRONTEX TRADE

BRACOMA Respecting You

ARC Brașov

TOOLING TECH S.R.L.

Brașov

str. Bihorului nr. 3
cod poștal: 500209
tel. secretariat:
0268 543 455 / 0368 449 197
tel. director: 0268 543 457
e-mail: colegiul_mesota@yahoo.com
www.mesota.ro

2285 0492

"Licăriri" Brașov
ISSN 22850492
ISSN-L = 22850492